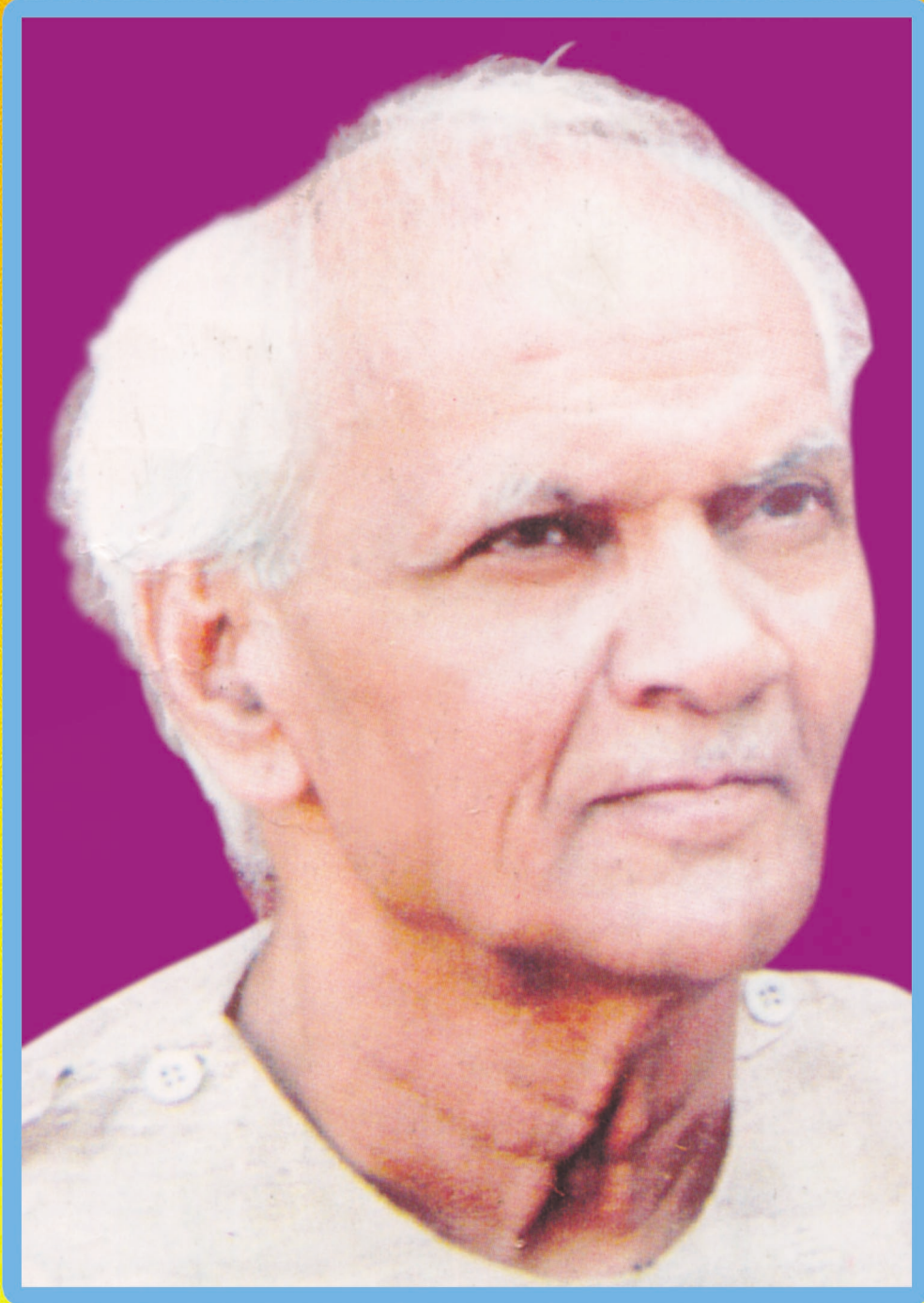

The Real Personality Development Magazine

యుగశక్తి నాయత్రి

సార్వజనిక మాసపత్రిక - ఫిబ్రవరి, 2006

రూ. 8-00

పరమపూజ్య గురుదేవులు
పండిత శ్రీరామశర్మ ఆచార్య

సర్వే భవంతు సుఖినః

గురు రూపం, గురు ప్రాణం, గురు శరణం, గురు ధ్యానం
గురులేని జీవనము శూన్యమే శూన్యమూ ప్రభూ ...

॥...గురు రూపం...॥

గాయత్రీ మంత్రములో నీ రూపమే ఉంది
జీవనమే ధన్యముగా నీ స్మరణలో ఉంది
కలకాలం నిలవాలి శక్తి నీ రూపమే ... ప్రభూ ...

॥...గురు రూపం...॥

మానవ జీవనమే ఒక వరదానముగా
ఆదర్శ జీవనమే నిలవాలి శాశ్వతమై
అందులకై నీ స్మరణ, ధన్యమే ధన్యమూ ... ప్రభూ ...

॥...గురు రూపం...॥

నారాయణ రూపముగా, వెలసిన మన గురువూ
శ్రీరామ శర్మగా, వెలసిన మన గురువూ
అవతార పురుషుడవై, మార్గాన్ని చూపించు
హృదయములో దివ్య గంగా, వెలసి కాపాడవా ... ప్రభూ ...

॥...గురు రూపం...॥

ఓం భూర్భువః స్వః తత్సవితుర్వరేణ్యం భర్గోదేవస్య ధీమహి ధియోయోనః ప్రచోదయాత్

ప్రఖర ప్రజ్ఞ

యోగేశ్వరీ గాయత్రి

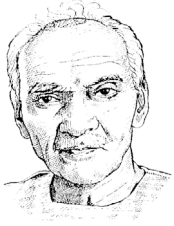

సజల శ్రద్ధ

ఓం వందే భగవతీం దేవీం శ్రీరామంచ జగద్గురుం
పాదపద్మే తయోః శ్రీత్వా ప్రణమామి ముహుర్ముహాః

<p>సంకల్పం సంరక్షణ వేదమూర్తి, తపోనిష్ఠ, పండిత శ్రీరామ శర్మ ఆచార్య శక్తి స్వరూపిణి మాతా భగవతీ దేవి శర్మ</p>	<p style="text-align: center;">జీవచ్ఛవాలా, అమరజీవులు</p> <p>కిమార్చ్య పరమ్? అన్నిటికన్న ఆశ్చర్యం ఏది? యుగాల క్రితం యక్షుడు యుధిష్ఠిరుణ్ణి ఈ ప్రశ్న అడిగాడు. ధర్మ రహస్యాన్ని తెలుసుకున్న యుధిష్ఠిరుడు ఇలా జవాబిచ్చాడు - “మనిషి వేలాదిమంది చనిపోతూ ఉండడం చూస్తున్నాడు. కాని తన చావు గురించి తెలుసుకోడు. తనకు చావు లేదని భావిస్తాడు. బ్రతికి ఉండాలనే వాంఛతో దుష్కార్యాలు అనేకం చేస్తూ ఉన్నాడు. ఇదే అత్యాశ్చర్యకర విషయం.”</p> <p>రోజూ అనేక శవయాత్రలు సాగుతూ ఉంటాయి. చాలామంది వాటిలో పాల్గొంటారు. అయినా మనిషి తన శవయాత్రను గురించి ఊహించలేడు. అలా ఊహించగలిగితే, తన మృత్యువు అడుగుల సవ్వడిని వినగలిగితే - మనిషి యొక్క జీవన దృక్పథం సంసారం నుండి సత్యం వైపు మళ్లడం నిశ్చయం.</p> <p>సూఫీ ఫకీర్ షేక్ సాదీ మాట ఇది - “గతంలో దజలా తీరాన ఒక శవం ఒక ప్రయాణికుడికి ఇలా చెప్పింది - ‘ఓ ప్రయాణికుడా! కొంచం చూచి నడువు. నేనూ ఒకప్పుడు దర్జాగా జీవించాను. నా తలమీద వజ్ర కిరీటం ఉండేది. నా కాళ్లు ఎన్నడూ నేలమీద ఉండేవి కావు. ఒక రోజున అంతా ముగిసిపోయింది. పురుగులు నన్ను తినివేశాయి. నేడు ప్రతి అడుగునా నన్ను నిర్దాక్షిణ్యంగా త్రొక్కి ముందుకు పోతోంది. నీవు నీ చెవులలోని దూదిని తొలగించు. శవాల పలుకుల నుండి వెలువడుతూన్న ఆవేదనను అప్పుడు వినగలుగుతావు.”</p> <p>నిజమే. శవాల పలుకులలోని ఆవేదనను విన్న వ్యక్తి ఒక సత్యాన్ని గ్రహిస్తాడు: జన్మతో మృత్యువు ముడిపడి ఉంది. ఈ రెండింటి మధ్య ఉన్నది జీవనం యొక్క భ్రమ మాత్రమే; ఈ జీవనం యొక్క నీడ మాత్రమే. ఎందుకంటే - జీవనం శాశ్వతమైనది. దానికి మృత్యువు లేనేలేదు. జన్మకు అంతం ఉంది. జీవనానికి అంతం లేదు. మృత్యువుకు ప్రారంభం ఉంది. జీవనానికి ప్రారంభం లేదు. జీవనం ఈ రెండింటికీ అతీతమైనది.</p> <p>నిరంతర తపస్సు ద్వారా, నిర్విరామమైన సత్కర్మల ద్వారా జీవనపు నీడను దాటి శాశ్వతంలో ప్రవేశించిన వ్యక్తి మాత్రమే జీవనాన్ని పొందుతాడు. అలాంటి వ్యక్తులు మృత్యువుకు భయపడరు. అంతే కాదు. మృత్యువును శాశ్వత జీవనానికి ప్రవేశ ద్వారంగా వారు మార్చివేస్తారు.</p> <p>అలా చేయనివారు జీవచ్ఛవాలా. అలా చేసే సామర్థ్యం కలిగినవారు మరణించినా అమరులే.</p> <p style="text-align: center;">★★★</p>
<p>ప్రధాన సంపాదకులు డాక్టర్ వ్రణ్ పండ్యా సంపాదకులు కందర్ప రామచంద్ర రావు</p>	
<p>సంపుటి 6 సంచిక 11 ఫిబ్రవరి 2006 పార్థివ మాఘం విడిప్రతి రూ॥ 8.00 సం॥ చందా రూ॥ 85 3సం॥ చందా రూ॥ 250 10 సం॥ చందా రూ॥ 750</p>	
<p>కూర్పు: సుందర్ గ్రాఫిక్స్</p>	

అంతరాత్మ మనల్ని మందలించే పనులు మనం చేయకూడదు.

సద్గురు వచనామృతం

ఆనంద అన్వేషణ

ఆనందాన్ని వెదుకుతూ
తిరుగుతూన్న మనిషి తలుపులు

తట్టుతూ ఉంటాడు. బాగా డబ్బు సంపాదించాలి; ఆరోగ్యం చెక్కుచెదరకూడదు; మంచి భోజనం ఉండాలి. అందమైన దుస్తులు ధరించాలి; పెద్ద గృహమూ, వాహనాలూ ఉండాలి. నౌకర్లూ, బంబ్రోతులూ ఉండాలి; కొడుకులతో, కూతుళ్లతో, బంధువులతో గృహం నిండి ఉండాలి; ఉన్నత పదవి అందాలి; సమాజంలో కీర్తి ప్రతిష్ఠలు లభించాలి. మనిషికి ఈ కోరికలన్నీ తీరుతాయి. ఈ కోరికలు తీరని మనుషులు వీటిని పొందడానికి ప్రయత్నిస్తారు. ఈ కోరికలు తీరితే - మనిషి మరిన్ని కోరికలు కోరుతూ ఉంటాడు.

ఈ వస్తువులలో ఆనందాన్ని వెదుకుతూ వెదుకుతూ చాలా కాలం గడచిపోయింది. కానీ, రాజహంసకు మంచు మాత్రమే దొరికింది. ముత్యములా! వాటి కోసం అసలు వెదకనే లేదు. మానస సరోవరంవైపు ముఖం త్రిప్పనేలేదు. దూరం ఎగరడానికి ధైర్యం చాలలేదు. మనస్సు అన్నది - దీన్ని మరి కొంచెం చూద్దాం. కళ్లకు కనపడని మానస సరోవరంలో ముత్యాలు ఉంటాయనే గ్యారంటీ ఏముంది? ఆ తర్వాత మంచులో ఏరి చూచింది. రెక్కలు కొట్టుకున్నది.

ఇదే ప్రక్రియ మళ్లీ మళ్లీ జరుగుతూ ఉంటుంది. మీరు వాటిలో వెదికారు. కొద్ది క్షణాలు పొందారు కూడా. అయితే అవి మంచు బిందువులు కదా. అవి మరుక్షణంలో నేలమీద పడిపోయాయి. మట్టిలో కలసిపోయాయి.

నశించిపోతుందనే అనుమానం మరింత ప్రోగుచేయాలని ప్రేరేపిస్తూ ఉంటుంది. అయినా, నశించే వస్తువులు నశిస్తూనే ఉంటాయి.

★★★

విషయ సూచిక

ముఖచిత్రం : పరమపూజ్య గురుదేవులు
పండిత శ్రీరామశర్మ ఆచార్య

1. జీవచ్ఛవాలు, అమరజీవులు	1
2. సద్గురు వచనామృతం	
విషయ సూచిక	2
3. వేద మంత్రం	3
4. గురుదేవులకు హిమాలయం పిత, గాయత్రి మాత	4
5. సద్గురువుకు సర్వస్వసమర్పణ	7
6. గురుదేవుల తపన - మన కర్తవ్యం	10
7. శ్రద్ధా సంక్షోభానికి విరుగుడు	14
8. ఆత్మబోధకు అద్భుతపర్వం	18
9. నడుస్తూనే ధ్యానం చేసి విధానం	21
10. స్వర్గ నరకాలు మన చేతుల్లోనే	23
11. జీవితం విజయవంతం కావాలంటే....2	27
12. తీర్థక్షేత్రాల మహిమకు కారణం	32
13. సాధనాలకన్న సద్గుణాలు మిన్న	35
14. సమగ్ర జీవన దర్శనం - చతుర్విధ పురుషార్థం	39
15. దీక్షా భూమికి యాత్ర - 2	41
16. వార్తలు :	45
17. సద్గురు లీలామృతం	47

హైదరాబాదు గాయత్రి చేతనా కేంద్రంలో గాయత్రీ విగ్రహ ప్రాణప్రతిష్ఠ, వానప్రస్థ సంస్కారం

హైదరాబాదు మూసాపేటలోని గాయత్రి చేతనా, ధ్యాన కేంద్రంలో 2006 ఫిబ్రవరి 12న గాయత్రీ విగ్రహ ప్రాణ ప్రతిష్ఠ, వానప్రస్థ సంస్కారం జరుగుతాయి.

12 ఉదయం నవకుండీయ గాయత్రీ మహాయజ్ఞం, డాక్టర్ ప్రణవ్ పండ్యాజీ, ఆదరణీయ శైలదీదీలు గాయత్రి విగ్రహానికి ప్రాణ ప్రతిష్ఠ, వానప్రస్థ సంస్కారం జరుపుతారు. 11 సాయంత్రం డాక్టర్ ప్రణవ్ పండ్యాజీ “సంస్కారముల పుణ్య పరంపర” పై ప్రవచనం ఇస్తారు.

★★★

అదృష్టంపై కాక శీలంపై ఆధారపడు.

వేద మంత్రం

దుఃఖానికి ముఖ్య కారణం అజ్ఞానం

అపామధ్యే తస్థివాంస తృష్ణావిదజ్జరితారమ్ ।

మృణా సుక్షత్ర మృణయ ॥

(ఋగ్వేదం 7/89/4)

భావార్థం : దుఃఖానికి ప్రముఖ కారణం మనుష్యుని అజ్ఞానమే. అందువలన దాని నుండి పైకి వచ్చి, ఆత్మజ్ఞానం సంపాదించుకోవాలి. దీనివలన కామనలన్నీ శాంతిస్తాయి.

సందేశం : నేడు ప్రపంచంలో అన్ని విధాలైన ధన ధాన్యాలు సమృద్ధిగా ఉన్నాయి. అయినా మనుష్యుడు మాత్రం గతంలో కంటే ఎక్కువ దుఃఖితుడుగా ఉన్నాడు.

అతడు తన వాస్తవిక జీవన పద్ధతిని మరచిపోవటమే ఇందుకు మూల కారణం. తమ జీవిత లక్ష్యం ఏమిటో అనేక మందికి తెలియడం లేదు. ధన సంపాదన అనే పరుగుపందెంలో మనుష్యుడు నిమగ్నమై ఉన్నాడు. అయితే దాని ప్రయోజనమేమిటో అతడికి తెలియదు. జీవితం యొక్క అసలు ఉద్దేశ్యం తెలియకపోయినా, 'తిన, త్రాగు, అనుభవించు' - అనే భౌతిక వాద సిద్ధాంతం అంతటా వ్యాపించింది. ఇదే మనుష్యుని దుఃఖాలకు మూల కారణం.

పరమాత్మ ప్రపంచంలో ఐశ్వర్యం, సుఖ-సంతోషాల సాధనాలన్నీ సమకూర్చాడు. కానీ మనుష్యుడు తన కామనల, ఇచ్చా పూర్తిలో ఇరుక్కొని, నిజమైన సుఖ రసాస్వాదననే చేయలేకపోతున్నాడు. అతడి ఆత్మ అమూల్య జ్ఞాన రత్నముల కోశాగారమైనా, అజ్ఞాన వశమున దానిని గుర్తించలేక బిచ్చగానివలె దీనుడుగా, దుఃఖితుడుగా జీవిస్తున్నాడు. అమృత సాగరంలో నివసిస్తూ దప్పికతో చచ్చిపోతున్నాడు. 'నీళ్లలో చేప దప్పిక' వంటి స్థితి. ఆత్మజ్ఞానం కలిగినప్పుడే ఈ విషమ స్థితి నుండి విముక్తి, ఆనందమయ జీవన మార్గం లభిస్తాయి.

ఆత్మను గుర్తించటానికి ప్రబల వివేకశక్తి, ధృఢ సంకల్పం ఆవశ్యకం. ఆత్మను అంటే తనను తెలుసుకోవటమే అమరత్వం. శాశ్వత శాంతి ప్రాప్తికి ఆత్మను ప్రేమించాలి. ప్రపంచంలో తన ఆత్మను మించి ఎవరూ దేనినీ ప్రేమించరు. ఆత్మకు అనుకూలమైనంత వరకే ఏ వస్తువైనా మనకు ప్రియమవుతుంది. అది ప్రతికూలమైనపుడు దానిని త్యజించటానికి సిద్ధమవుతాం.

ఆత్మబల వికాసంతో మనుష్యుడు ఐశ్వర్యవంతుడవుతాడు, ఎన్నడూ ఓడిపోడు. ఆత్మబల శక్తియే విజయం. దాని అభావమే పరాజయం. మనుష్యుడు తన ఆత్మను పరమాత్మతో కలుపుకొన్నపుడు అతని హీనత్వం దూర మవుతుంది. అత డప్పుడు ఏ పనిలోనూ ఓడిపోడు. ఆత్మబలం మృత్యుంజయుడయ్యే సాధనం. దీనిని ఆశ్రయించి మనుష్యుడు యశస్వి, తేజస్వి అవుతాడు. అతడి శారీరిక, మానసిక శక్తులలో ఆశ్చర్యజనకమైన వృద్ధి కలుగుతుంది.

మనుష్యునికి ఈ తథ్యము తెలియనంతవరకు అతడు ఈశ్వరుని పరమ పవిత్ర శక్తితో జోడించబడడు. పరమాత్మయొక్క దివ్యశక్తి అనుభూతి కలుగదు. అతనికి సహకారము ప్రాప్తించదు. తన కర్మలపైన దేని నియంత్రణా ఉండదు. లోభం, మోహం, స్వార్థం మొదలైన సాలెగూళ్లలో ఇరుక్కొని అతని జీవితం సర్వనాశనం వైపు మళ్లుతుంది. ఈ అజ్ఞానమే అతని సమస్త వ్యాధులకు శ్రోతస్సు, అతని ప్రగతికి ఆటంకము.

మనం ఈ అజ్ఞానాన్ని వదలి ఆత్మబల వికాసానికి ప్రయత్నిస్తూ ఉండాలి.

తన దోషాలను గుర్తించకపోవటాన్ని మించిన పొరపాటు లేదు.

ముఖచిత్ర కథనం

గురుదేవులకు హిమాలయం పిత, గాయత్రి మాత

పేరు ప్రతిష్టలు, నిజమైన గొప్పతనం పరస్పర విరుద్ధములు. ఒకదానిని వదులుకున్నప్పుడే రెండవదానిని పొందగలుగుతాము.

గురువుకు తమను తాము సమర్పించుకోవడం

సద్గురువు మార్గదర్శనం పరమపూజ్య గురుదేవులకు వివేకాన్ని ఇచ్చింది, విశ్వాసాన్ని ఇచ్చింది, సాహసాన్ని ఇచ్చింది. ఈ ఆసరాలు మూడింటినీ పొంది, వారు గొప్పతనపు మార్గంలో పురోగమించారు. ఎవరు ఏమంటున్నారో ఆయన అసలు వినిపించుకోనే లేదు. గొప్పతనపు బాటలోనే జీవిత పర్యంతం వ్రేలు పుచ్చుకుని, వారు చిన్న పిల్లలను నడిపిస్తూ వచ్చారు. మరి - వారి మార్గదర్శకుల కృపను మెచ్చుకోవాలా, శిష్యునిలోని సమర్థుణ నిండిన నిష్ఠను మెచ్చుకోవాలా. దాదా గురువు తమ తపస్సునూ, ఆత్మబలాన్నీ శిష్యునిపై వర్షించారు. శిష్యుడు తననూ, తన అస్తిత్వాన్నీ గురువుకు సమర్పించారు. శరీరం తుచ్చమైనది. తన ఇచ్చ అంటూ ఏదీ మిగులునివ్వలేదు. మార్గదర్శకుని ఇచ్చయే తన ఇచ్చ. తర్కవిత్కాలకు అసలు అవకాశమే మిగులలేదు. లోకులు మొదటినుంచీ ఎగతాళి చేస్తూనే ఉన్నారు. అలాగే - వారు వాడిన గీటురాయిని చూచి మనంకూడా నవ్వుకున్నాం. పరిహాసానికి గురి అయినాం. తృప్తి, కామన, అహంకారములను పూర్తిచేయడమే లాభంగా, సౌభాగ్యంగా, వరంగా పరిగణించబడే చోట - గురుదేవులవలె నిజమైన అధ్యాత్మవాదులు ఎగతాళికి గురికాకతప్పదు. ఈ ప్రపంచంలో మూల్యం చెల్లిస్తేనే వస్తువులను కొనగలుగుతాము. భౌతిక సంపదలను చెల్లించి ఆత్మిక గుణాలను కొంటాము.

మార్గదర్శకసత్తా అనుగ్రహం

హిమాలయం పిత గురుదేవుల వ్యక్తిత్వాన్ని నిర్మించాడు. గుణ, కర్మ, స్వభావాల ఉత్కృష్టత ఆ పిత ప్రదానం

చేసింది. శరీర ఆరోగ్యం, మానసిక సంతులనం వారికి ఆ పిత ప్రసాదించినవే. దృక్పథంలో ఉత్కృష్టత, లక్ష్యంలో జైన్నత్యం, సర్వతోముఖ ప్రతిభ, అచంచల సాహసం, మొక్కుపోని ధైర్యంవంటి దివ్య సంపదలను తీసుకునే వారు ఎత్తుకు ఎదిగారు; మహామానవుని స్థాయికి చేరారు. పైనుండి ఈ అనుగ్రహం లభించి ఉండకపోతే - వారు తమకు తాము ఇంతటి గుణ సంపత్తిని ఆర్జించడం అలా ఉంచి, ఇంతటి సాఫల్యాన్ని పొందడం అసాధ్యం కాకపోయినా కష్టసాధ్యమే అయ్యేది.

సాధనాల దృష్ట్యా వారిని అసమర్థులనే, నిస్సహాయులనే పేర్కొనాలి. చేతిలో డబ్బు లేదు. అడగడానికి విపరీతమైన సంకోచం; కనుక - ఆయన అవసరాలు ఏమిటో ఎవరికీ తెలిసేది కాదు. వారు పదేపదే విజ్ఞప్తులు చేయలేదు. ప్రకటనలు ఇవ్వలేదు. కనుక - ధనికులు ఉపేక్షించారు. మరెన్నో ఆటంకాలు ఎదురయినాయి. అయినా, వారి యోజనలు ధనాభావంవల్ల ఎన్నడూ ఆగిపోలేదు. వారి మార్గదర్శకుల ప్రత్యక్ష సహాయమే ఇందుకు కారణం.

ఉపన్యాసం ఇచ్చేటప్పుడు వారి నాలుకపై సరస్వతి నాట్యంచేసేది. వారి లేఖిని పరమాద్భుతమైన సంపాదకత్వాన్ని నిర్వహించింది. ఆ లేఖిని ఉత్సాహాన్ని నిర్మాణం చేసేది. ఆ ఉత్సాహంలో స్ఫురణ మేలుకొనేది. వారి రచనలు చదివినవారు ప్రభావితులు కాకుండా ఉండలేకపోయారు. కోట్లాదిగా ప్రజలు వారి ప్రవాహంలో ప్రవహించారు. వారితోపాటు ఎగరాలనే ప్రేరణ పొందారు. వారి లేఖిని చేసిన అద్భుతం అది.

వైజ్ఞానిక అధ్యాత్మవాదం అనే నూతన సిద్ధాంతం ప్రపంచమంతటిలో సంచలనం సృష్టించింది. సంఘటనా సామర్థ్యం, నిర్మాణాత్మక కార్యక్రమాల రూపకల్పన, భవిష్యత్తులో జరుగనున్న మహాభారత యుద్ధానికి వ్యూహారచన - అన్నింటిలో

వాసనల, తృప్తల బంధనాలనుండి విముక్తియే మోక్షం.

వారి దూరదృష్టి కానవస్తుంది. సత్పర ఫలితాలు లభించాయి. వీటికి మూల కారణం గురుదేవుల స్వంత ప్రతిభ కాక వారి మహామార్గదర్శకుల అనుగ్రహమే అన్నది స్పష్టం. యుగ నిర్మాణ ఉద్యమం సాధించిన సాఫల్యంకూడ వారి మార్గదర్శకుల అనుగ్రహమే. ఈ అనుగ్రహాన్ని గురుదేవులు మూల్యం చెల్లించి పొందారు. తమ అర్హతను ఋజువు చేసుకున్న తర్వాతనే లభించింది ఆ అనుగ్రహం.

హిమాలయ పిత, మార్గదర్శకులు గాయత్రీమాత ఇచ్చిన దానాలు

[బ్రహ్మవర్చస్సు, ఆత్మబలం, ఋషితత్వం వారికి గాయత్రీ మాత ప్రేమతో ఇచ్చిన బహుమతులు. వారు ధనికులు కారు. కానీ, వారి దివ్య సంపద అపరిమితమైనది. వారు తనవద్దకు వచ్చినవారిని ఎవరినీ వట్టి చేతులతో పంపలేదు. వారి దగ్గరకు ఎవరు వచ్చినా - మాతవలె ఉదారమైన అంతరాత్మ మొదట ఆయావ్యక్తుల వ్యక్తిగత వ్యధలనూ, చింతలనూ, కష్టాలనూ తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించింది; తన శక్తి కొలది సహాయపడడంలో ఎలాంటి పిసినారితనమూ చూపలేదు. కృతజ్ఞతకోసం ఆ పని చేయలేదు. అద్భుతం చూపి, ఆ తర్వాత వారిచేత పని రాబట్టుకోవాలనే ఆలోచన వారికి కలలోపైతం రాలేదు. ఏడుస్తూ వచ్చినవారు నవ్వుతూ తిరిగివెళ్లారు.

మేఘాలవలె వారు నిరంతరం వర్షిస్తూ వచ్చిన ఈ భౌతిక, మానసిక, ఆత్మిక దానములు ఎక్కడనుండి వచ్చాయి? ఈ దానాలు వేదమాతవి.

[బ్రహ్మవర్చస్సు, ఋషితత్వముల సంపద అంతా వారికి గాయత్రీమాత కోశాగారంనుండి లభిస్తూవచ్చింది. హిమాలయ పిత వ్యక్తిత్వాన్ని ప్రదానం చేశాడు. మార్గదర్శకులు కార్యశూరతను ప్రదానం చేశారు. గాయత్రీ మాత బ్రహ్మవర్చస్సును ప్రదానం చేసింది.

వారు ఈ మూడింటినీ కష్టపడి ఖరీదు చేశారు. మానవ కళ్యాణం కోసం మాత్రమే వినియోగిస్తామని వాగ్దానం

చేసి, వారు వీటిని స్వీకరించారు.

ఆత్మీయత, తత్వదర్శనం

గురుదేవుల ఆత్మీయతా వికాసమే లక్షలాది వ్యక్తులను బలమైన త్రాడుతో వారిని దృఢంగా బంధించింది. పాండిత్యం, ప్రతిభ, వక్తృత్వం, లేఖనం, సంఘటన, ఉద్యమం మున్నగునవి చాలా స్వల్పమైన ఆధారాలు. ఈ కళలు ఇతరులకుకూడ బాగా అభినవే. కానీ, వీరందరూ ఇంతటి సాంద్రమైన కుటుంబాన్ని ఎక్కడ నిర్మించగలరు? వీరి కళలు కేవలం ఆకర్షక కేంద్రాలుగా మిగిలిపోతాయి. ఇలాంటి వ్యక్తిత్వాలకు ఇతరులను సన్నిహిత ఆత్మీయతతో బంధించే సామర్థ్యం ఉండదు; వారిచేత సాహస కార్యాలను నిర్వహింపజేసే సామర్థ్యం ఉండదు.

పూజ్య గురుదేవులు హిమాలయ వాతావరణంలో అంతర్ముఖులై, ప్రకృతిలోని కణకణంలో వ్యాపించిన దివ్యత్వాన్ని అభ్యసించారు, అవగాహన చేసుకున్నారు, తత్వదర్శి స్థాయికి ఎదిగారు.

అపర భగీరథులు

కష్టాలతో, లేమితో బాధపడేవారికి ఆయన సహాయం సదా లభిస్తూవచ్చింది. ఏదేవారిని నవ్వించడంలో ఆయన ఆనందం అనుభవించేవారు. ఆయనకు అన్నింటినీ మించిన వినోదం అదే. పైకి ఎదిగిన వారిని చూచి, ఆయన వారి కామనలనూ, వాసనలనూ తృప్తిపరచేవారు కారు. వాటిని సమాప్తం చేసేవారు. వారిని పేరు ప్రతిష్ఠల వేటనుండి తప్పించి, వారికి నిజమైన గొప్పతనాన్ని కల్పించేవారు. మరింత ఎదిగినవారికి మరింత ఉన్నతమైన బహుమతులు ఇచ్చేవారు.

అహంకారాన్నీ, తృష్ణనూ వదులుకోనిదే బ్రహ్మవర్చస్సు లభ్యం కాదు. తాము అందరికన్న మిన్నగా ప్రేమించేవారి తృష్ణనూ, అహంకారాన్నీ తొలగించి, వారిని తమవలె తయారుచేయడానికి ఆయన ప్రయత్నించేవారు.

మనిషిలో దేవత్వం ఉదయించడం, భువిపై దివి అవతరించడం అనే కలను ఆయన ఈ ఆధారంపైనేనే

శుభకార్యాలను రేపటికి వాయిదా వేయకు. ఎందుకంటే - ఆ రేపు ఎన్నడూ రాదు.

దర్శించారు. స్వర్గంలోని జ్ఞాన గంగను భూమిమీదకు తెచ్చే ప్రయత్నంలో ఆయన భగీరథునివలె సంఘర్షిస్తూ వచ్చారు. గాయత్రీ మాతయొక్క దివ్యసత్తా ఆయనకు ముక్తహస్తంతో ధారాళంగా సహాయాన్ని అందిస్తూ వచ్చింది.

ఆయనయే ఒక అఖండ జ్యోతి

స్వర్గం, మోక్షం, సిద్ధి, మహిమలు - వీటిని కోరుకోవడం నిరర్థకమని ఆయన భావించారు. తిరిగి తిరిగి జన్మ ఎత్తడం, మరణించడం, నిరంతరం సర్వాత్మనా పరమాత్మ సైగలను అనుసరించి ముందుకుపోతూ ఉండడం - ఇదే ఆయన లక్ష్యం. ఆ పరమాత్మ ఆయనకు దివ్యమాతనూ, దివ్యపితనూ, దివ్య గురువునూ ప్రసాదించాడు; అనాధుడైన ఆయనను సనాధుడుగా చేశాడు.

అఖండదీపం ముందు పురశ్చరణల పరంపరను నిర్వహిస్తూ, ఆయన భావనా రంగంలో ఒక నిష్ఠను పరిపక్వం చేసుకున్నారు. జ్వలించే దీపశిఖవలె అంతరంగ, బహిరంగ క్షేత్రాలలో వెలుగును విరజిమ్ముడానికై కణకణం జ్వలిస్తూ ఉండే ప్రక్రియను ఆచరణలోనికి తేవాలన్న నిష్ఠ అది. దీపం అనే ఉపకరణంతోపాటుగా ఆత్మజ్యోతిని వెలిగించాలనే లక్ష్యాన్ని వారు తమముందు నిలుపుకొని ఉండకపోతే - వారి అఖండజ్యోతి మామూలు వెలుతురు ఇచ్చేదిగా మిగిలిపోయి ఉండేది.

ఆస్తికత్వానికి ఋజువు ఆయన జీవితం

గురుదేవులు తమ జీవితం అనే పరిశోధనాలయంలో ఆస్తికత్వంయొక్క మహిమను నిరూపించారు. తద్వారా - ఆస్తికత్వం భ్రమ అనీ బూటకమనీ వాదించేవారి నోళ్లు మూయించారు. ఆయన మానవాళికి చేసిన మహత్తర ఉపకారం ఇది.

దైవ సన్నిధిని, పరమేశ్వర అనుగ్రహాన్ని, ఆత్మబలాన్ని సంపాదించడానికి తొలిమెట్టు మన దృక్పథాన్ని సంస్కరించుకోవడం. తమ రచనలద్వారా, ప్రవచనాలద్వారా, తమ స్వంత ఆచరణద్వారా వారీ సత్యాన్ని బోధించారు. తాను

శరీరం మనస్సులతో ఏర్పడిన మాంసపు ముద్ద మాత్రమేనని మనిషి భావించకూడదు. ఆత్మకళ్యాణం గురించి, మానవత్వపు మహిమ గురించి, జీవన లక్ష్యం గురించి మనిషి ఆలోచించాలి. వాటికోసం క్రియాశీలుడుకావాలి, ఉద్యమించాలి. ఇదీ గురుదేవులు చేసిన ప్రబోధం.

మహాకాలుని వాగ్దానం ఆయనకు ఆసరా

ఎవరి సహాయాన్నీ కోరకుండా భావవిప్లవ మహోద్యమాన్ని నిర్వహించాలన్నది గురుదేవుల సంకల్పం. గురువుగారు ఇచ్చిన బలం, మహాకాలుని వాగ్దానం అందుకు తోడయినాయి. ఆయన తమ సర్వస్వాన్ని అందుకోసం సమర్పించారు. వారి శుభ సంకల్పాన్ని గురించి తెలుసుకున్న కొన్ని సంపన్న సంస్థలు ధనరాశులు ఇవ్వడానికి ముందుకువచ్చాయి. అయితే ఆయన వాటిని తిరస్కరించారు. ఆయన బ్రాహ్మణత్వానికి ఒక సవాలు అది.

గురుదేవుల ఆకాంక్ష

యుగ నిర్మాణ పరివార్ సభ్యులు అలాంటి లోభ మోహాల వలలో చిక్కితే, భోజనంలో సంతానోత్పత్తిలో మునిగిపోతే, వాసన - తృప్తిలతో కూడిన పశు జీవనం గడిపి చనిపోతే - అది గురుదేవులు సిగ్గుపడవలసిన విషయం అవుతుంది, ఈ పరివార్ కు కళంకం అవుతుంది. ఏనుగు పిల్లలు గొర్రెలవలె కనబడితే - ఆ ఏనుగు, ఆ పిల్లలూ నవ్వులపాలు అవుతాయి. కుటుంబమంటూ ఏర్పడ్డ తర్వాత - దాని స్థాయి కుటుంబ పెద్ద స్థాయికి అనుగుణంగా ఉంటే కుటుంబ గౌరవం నిలబడుతుంది. సంతానం అలా ఉండాలని ప్రతి తండ్రి కోరుకుంటాడు. యుగ నిర్మాణ పరివార్ లోని ప్రతి సభ్యుడూ మహామానవుల చారిత్రక భూమికను నిర్వహించగలగాలనే భావన గురుదేవుల మనస్సులో మెదులుతూ వచ్చింది. బాలకులమైన మనం ముందుముందు తన ఆదర్శాలను స్వీకరించే సాహసం చూపుతామనే ఉద్దేశ్యంతోనే పూజ్య గురుదేవులు తమ తపస్సునూ, పుణ్యాన్నీ ధారపోస్తూ వచ్చారు.

ఉదాత్త లక్ష్యాన్నీ, ఉత్కృష్ట మార్గాన్నీ ఎన్నుకుని పురోగమించడమే కర్మవీరుని లక్షణం.

వసంత పంచమి సందేశం

సద్గురువుకు సర్వస్వ సమర్పణ

భక్తి గంగ

కళ్లు చెమ్మగిల్లేలా చేస్తాయి.

వసంత పర్వం మళ్ళీ వచ్చింది. మామిడి చిగుళ్ల పరిమళాన్ని దోసిలిలో నింపుకుని మళ్ళీ వచ్చింది. మళ్ళీ మన గుండెలను తాకింది. వసంత పవనం మన సంవేదనలలో సమర్పణ స్వరాన్ని నింపింది. ఋతురాజు అయిన వసంతం భక్తి సంగీతాన్ని మళ్ళీ వినిపించింది. మైమరపించే జ్ఞాపకాలు, పులకింపజేసే సన్నివేశాలు, ఉద్రాత లూగించే గీతాలు అంతరంగంలో మళ్ళీ ఎగసిపడ్డాయి. గురు శిష్యులమధ్య ప్రవహించే భక్తి గంగలో మళ్ళీ వరద వచ్చింది. వసంత సమీరాలు భావాలలో సమర్పణను ఉప్పొంగింపచేసే పెక్కు చరిత్రలను రచించాయి. ఈ వాయు వీచికలమధ్య ఎన్నో గీతాల ఆలాపన జరిగింది. ఎన్నెన్నో పదాలు పద్యాలుగా, పాటలుగా నాట్యం చేశాయి. భావాల మేఘమాలలనుండి ఎన్నెన్నో భావనలు చిందాయి, పొంగాయి.

సర్వ శాస్త్రాల సారం ప్రేమ

వీటిలోని మధువును, వీటిలోని మాధుర్యాన్ని శిష్యుని అంతరంగం అనుభూతి పొందింది. మరెవ్వరికీ అందని అనుభూతి అది.

ప్రేమ అనే రెండు అక్షరాలు పలువురి పెదవులపై నాట్యమాడతాయి. వాటిపై చర్చ జరుగుతుంది. అయితే - సదా మౌనంగా ఉండి నిరంతరం తనను తాను అర్పించుకుంటూ ఉండే కళ శిష్యునికే అబ్బుతుంది. సర్వ శాస్త్రాల సారం ప్రేమ - అంటాడు సెంట్ కబీర్. నిండు కుండ తొణకదు. ఏమీలేని విస్తరే ఎగిరెగిరిపడుతుంది. తెలిసీతెలియనితనమే వాద వివాదాలకూ, చర్చల జోరుకూ దారితీస్తుంది. ప్రశ్నలకూ, అనుమానాలకూ తావిస్తుంది. అంతరంగాన్ని శంకలనే కారుమబ్బులు క్రమ్మివేస్తాయి. అవి ఎప్పుడో ఒకపుడు వర్షించి

సద్గురువుకు సర్వస్వార్పణ

ప్రేమ ప్రగాఢం అయితే, ప్రీతి యథార్థం అయితే, భక్తి నిజం అయితే - ప్రశ్న అనేది ఉదయించదు. ప్రేమతో ఉప్పొంగే శిష్యుని హృదయానికి తెలుసు ఈ వాస్తవం. అపరిపక్వమైన భావనలు కలిగిన వ్యక్తినే, సగం సగం భావనలు కలిగిన వ్యక్తినే ప్రశ్నలు అనే ముళ్లు గుచ్చుకుంటాయి. తన సర్వస్వాన్నీ అర్పించినపుడు తాను ధన్యుడను అయినానని శిష్యుడు అనుభూతి పొందుతాడు. అతడు తాను ఆరాధించే గురువును ఒకే ఒకటి అడుగుతాడు - ప్రభూ! నాకేమీ ఇవ్వవద్దు, నాకున్నదంతా తీసుకో. ఇచ్చినా ఇంకా ఇవ్వాలనే మనఃస్థితి ఉంటుంది శిష్యునికి. భక్తుని భావనలు ఈ కేంద్రం చుట్టూ పరిభ్రమిస్తూ ఉంటాయి.

వసంత పర్వం ఇచ్చే సందేశంకూడ ఇదే. సద్గురువుకు సమర్పణ చేయడంలో ఉన్న మర్మం ఇదే. అన్నిటినీ మించి - పరమపూజ్య గురుదేవుల సాధనా జీవనంలోని సారం ఇదే.

గురుభక్తి గురుదేవుల ఊపిరి

1926 సంవత్సరం వసంత పంచమి (జనవరి 18) రోజు బ్రహ్మముహూర్తం పరమపూజ్య గురుదేవులు తమ మార్గదర్శకసత్తాను తొలిసారి కలుసుకున్న శుభవేళ. సరిగా అదే క్షణం వారి జీవితంలోని గురుభక్తి మహాపర్వంగా మారిపోయింది. ఆ తర్వాతనుండి ప్రతి వసంత పంచమీ ఆ భక్తి కావ్యంలో సమర్పణకు క్రొత్త అధ్యాయాన్ని రచిస్తూ వచ్చింది.

పరమపూజ్య గురుదేవుల జీవితగాఢను పలువురు పలువిధాలుగా చదివి ఉండవచ్చు. ఆ గాఢలోని వివిధ

సన్మార్గంలో నడిచే వ్యక్తికి నిజమైన పరీక్ష కష్టాలలోనే ఎదురవుతుంది.

కోణాలు వారి మనస్సులను తాకి ఉండవచ్చు. అనేక సందర్భాలలో ఆయా పాఠకుల హృదయాలు స్పందించి ఉండవచ్చు. గురుదేవుల జీవితంలోని అనేక సంఘటనలు పాఠకుల మనస్సులను పులకింపజేసి ఉండవచ్చు. అయితే - వీటన్నింటిమధ్య, గురుదేవుల మనస్సును స్పందింపజేసిన అంశం, పులకింపజేసిన అంశం ఒకటి ఉంది. వారి జీవితంలో అంకురించిన గురుభక్తి అది. మిగతా సంఘటనలన్నీ ఈ భక్తి సూత్రంతో ముడిపడి ఉన్నాయి; ఈ భక్తి సూత్రంతో పెనవేసుకుని ఉన్నాయి.

“గురువు మురళిని నేను”

ఈ గురుభక్తి సూత్రంతోనే గురుదేవుల జీవితంలోని వసంత పర్వాలన్నీ గుదిగ్రుచ్చబడి ఉన్నాయి. తమ మార్గదర్శకులను వారు పలు విధాలుగా స్మరించేవారు. వారు నా మాస్టర్ - అనేవారు. వారు నా మార్గదర్శకులు - అనేవారు. వారు నా భగవాన్ - అనేవారు. సదా నాతో నడచే, సదా నన్ను రక్షించే బాడీగార్డు (అంగరక్షకుడు) వారు - అనేవారు. అయితే ఈ సంబోధనలన్నింటి వెనుక వారి సమర్పణ స్వరం నినదిస్తూ ఉండేది; వారి సమర్పణ భావన ప్రస్ఫుటమవుతూ ఉండేది. గురుదేవుల జీవితం మొత్తం ఒక భక్తిగీతం. తమ ప్రభువు స్మరణలో, తమ ఆరాధ్యుని స్మరణలో తన్మయం అవుతూ వారా గీతాన్ని ఆలాపిస్తూ వచ్చారు. తమ గురించి చెప్పతూన్నప్పుడు వారిలా అనేవారు -

నా అస్తిత్వం ఏముంది? నా గురువు పెదవులకు ఆని ఉన్న, లోపల బోలుగా ఉన్న పిల్లనగ్రోవిని నేను. ఈ మురళినుండి గురు మహిమ అనే సంగీతమే ప్రవహిస్తుంది.

సమర్పణలోని ఆనందం గురుదేవుల సందేశం

గురుదేవుల స్ఫుర్తతో స్పందించిన వ్యక్తులు మాత్రమే, సంవేదన పొందిన వ్యక్తులు మాత్రమే వారి జీవితంలోని ఈ వసంత సత్యాన్ని గుర్తిస్తారు. సమర్పణలోని ఆనందం ఏమిటో ఎవరైనా వారినుండే తెలుసుకోవాలి, వారినుండే నేర్చుకోవాలి.

పెదవులతో గురుదేవులని పిలవడానికీ, గురుదేవులకు అంకితమై జీవించడానికీ చాలా తేడా ఉంది. హతాశతో, నిరాశతో, ఫిర్యాదులతో నిండిన మనసుకు శిష్యత్వం ఏమి తెలుస్తుంది? శిష్యుడు కావడంలో ఎంతటి తృప్తి ఉన్నదో, ఎంతటి ఆనందం ఉన్నదో, ఎంతటి ఉత్సాహం ఉన్నదో, ఎంతటి ధన్యత ఉన్నదో ఆ మనసుకు ఏమి బోధపడుతుంది?

ఇచ్చే వాళ్లే పొందుతారు.

ఇచ్చేవాళ్లే తృప్తిని అనుభవిస్తారు.

ఇవ్వడం నేర్చుకున్న వ్యక్తి మాత్రమే ప్రేమ రహస్యాన్ని, భక్తి రహస్యాన్ని, అనురాగ రహస్యాన్ని గ్రహిస్తాడు.

ఇందుకోసం మనస్సు స్వార్థంనుండి, అహంకారం నుండి విముక్తిని పొందవలసి ఉంటుంది, రాహిత్యాన్ని పొందవలసి ఉంటుంది.

ప్రాపంచిక ప్రేమ, ఆధ్యాత్మిక ప్రేమ

సూఫీ సంతలు అన్నారు - ‘ఇష్క్ మిజాజీ, ఇష్క్ హకీకీ’ అని. అనగా - ప్రాపంచికమైన ప్రేమ, ఆధ్యాత్మికమైన ప్రేమ.

ప్రాపంచిక ప్రేమలో నిజమైన ప్రేమ ఉండనే ఉండదు. స్వార్థ, అహంకారాల లెక్కలు వేస్తూ ఉంటుంది, సమీకరణాలు గుణిస్తూ ఉంటుంది ఆ ప్రేమ. ఎప్పుడు, ఎవరిద్వారా, ఎంత స్వార్థం పూర్తవుతుందో పూర్తికావచ్చో - వారికి అంతే ప్రేమ లభించే అవకాశం ఉంటుంది.

ఈ ప్రేమకు మరో కోణం అహంకారం. ‘నా షరతుల ప్రకారం నడుచుకున్నవాడే ఉత్తముడు అవతలి వ్యక్తి నా షరతులకు ఎంతగా లోబడి ఉంటే, అంతగా నావాడు’ - ఇలా ఆలోచించే వ్యక్తి జీవితంలో ఎన్నడూ తృప్తిని అనుభవించదు. ఎన్నడూ అతడికి సంతృప్తి కలుగదు. అతడి అంతరంగంలో ఉల్లాసం, ఔన్నత్యం, ఆహ్లాదం ఎన్నడూ ఉత్పన్నం కావు.

భగవంతునికీ, సద్గురువుకూ తనను తాను సమర్పించుకోవడం పేరే భక్తి.

విశ్వ శ్రేయస్సు కోసం తన సుఖాన్ని త్యాగం చేయడం మహత్తర సాహసం.

తనను తాను అప్పగించుకునే కళయే ప్రేమ.

సర్వస్వాన్నీ సమర్పించి అందుకు ప్రతిఫలంగా ఏమీ కోరని వ్యక్తి శిష్యుడు. అతడి జీవితమే భక్తిగీతం అవుతుంది.

పొందాలనే కోరిక కలిగినవాళ్లు గాలికి తిరుగుతూ ఉంటారు, దారి తప్పుతూ ఉంటారు. వారి ఒడిలోకి ఏదీ వచ్చిపడదు. వసంతం సైతం వారికి చిరునవ్వు ఇవ్వదు.

అలోచించండి. శంకలతో, ఫిర్యాదులతో బరువెక్కిన మనస్సు ఎన్నడయినా శిష్యుడు కాగలదా? జవాబు ఒకే ఒకటి - ఎన్నడూ కాలేదు, ఖచ్చితంగా.

శిష్యుడు కావడానికి సూత్రం ఒకే ఒకటి - మొదట గురువు చేతుల్లో నశించిపోవడం, ఆ తర్వాత గురుభక్తిగా రూపొందడం.

సాధనా జీవనంలోని సత్యం ఇది, సారం ఇది.

పరమపూజ్య గురుదేవుల సాధనా జీవనంలో వచ్చిన ప్రతి వసంతమూ ఈ పరమ సత్యాన్నే బోధించింది; ఈ గీతాన్నే గానం చేసింది.

వారిలా చెప్పేవారు -

బాబూ! నా జీవితంలోని అద్భుత సామర్థ్యం గురించి జనం చర్చిస్తారు. ఆ సామర్థ్యానికి కారణం ఏమిటో మరచిపోతారు. నేను నా జీవితాన్ని గురుభక్తి అనే నీటితో తడిపాను. ఎంతవరకంటే - నన్ను, నా జీవితాన్ని నీరుగా మార్చి నా మార్గదర్శకుని చరణాలకు అర్ఘ్యంగా అర్పించాను. నేడు నాకు ఉన్నదంతా దాని ఫలితమే, దాని ప్రతిఫలమే. ఇలా చేసే ప్రతి వ్యక్తీ ఇలాగే రూపొందుతాడు.

ఇప్పుడు గురుభక్తులమైన మన వంతు వచ్చింది. గురుభక్తి మార్గంలో నడిచినప్పుడే వసంతంలోని పరిమళం, వసంతంలోని ఉత్తేజం, వసంతంలోని ఉల్లాసం, వసంతంలోని ఉత్సాహం లభిస్తాయి. గురుభక్తి మన గుండె చప్పుడు కాగలిగితే - వసంతం మన జీవితంలోనూ పరిమళాన్ని నింపడం ఖాయం.

మనకు గురుభక్తి గీతాన్ని నేర్పడానికి వచ్చింది వసంతోత్సవం. మన జీవితంలో సమర్పణ భావనను నింపడానికి వచ్చింది వసంతోత్సవం.

ఈ సమర్పణలోనే నిండి ఉంది మామిడి చిగుళ్ల పరిమళం.

ప్రేమ విశ్వవిద్యాలయం

రాజామహేంద్ర ప్రతాప్ కు పిల్లలు లేరు. రాజవంశం ఎలా నిలుస్తుంది? ప్రశ్న ఏర్పడింది. కొందరు జ్యోతిష్కులు రాజుగారి దగ్గరకు వచ్చారు. 'మీ జాతకంలో పిల్లలు లేరు. మేము చెప్పిన ప్రతాన్ని అనుష్ఠిస్తే సంతానభాగ్యం కలుగుతుంది' - అని చెప్పారు. రాజుగారు వారిని సత్వరమే నిష్క్రమించమని చెప్పారు. 'మీరు అనవసరంగా నా దగ్గరకు వచ్చి మీ సమయాన్ని వ్యర్థం చేసుకొన్నారు. సలహాలు మీ వద్దనే ఉంచుకోండి. నా వంశం కొనసాగేందుకు సజీవమైన పుత్రుడే అవసరం లేదు. నా పుత్రుడి కొరకు వ్యయం చేసే ధనాన్ని సత్కార్యాల కొరకు వినియోగిస్తాను. దానివల్ల కలిగే ఫలితమే నాకు పుత్రుడు అనుకుంటాను. దాని వల్లనే నా వంశం కొనసాగుతుంది. మీరంతా ఇక దయచేయవచ్చు.'

రాజుగారు బృందావనంలో ప్రేమ మహా విశ్వవిద్యాలయాన్ని స్థాపించారు. దానినే తన పుత్రుడుగా భావించారు. అనేక లక్షల ఆస్తిని దానికోసం ఇచ్చారు. తమ వీలునామాలో ఇలా వ్రాశారు - 'నా వంశాన్ని ఈ ప్రేమ మహా విశ్వవిద్యాలయమే ఇకముందు కొనసాగిస్తుంది. దీని తర్వాత సమాజంలో సత్రవృత్తి పెరిగినట్లయితే నా పుత్రుడు సత్పుత్రుడు అని భావిస్తాను.' నిజంగా అలాగే జరిగింది.

పొరపాట్లను సరిదిద్దుకోవడం వివేకానికి గుర్తు.

వసంత పంచమి పిలుపు

గురుదేవుల తపన - మన కర్తవ్యం

1969వ సంవత్సరం ఆగస్టు నెలలో గురుదేవులలా వ్రాశారు -

“ఆసురీ శక్తుల విజృంభణ నేడు అధికంగా ఉన్నది. వాటి వేగం ఇదే విధంగా కొనసాగితే మనిషి నైతికంగా ఎంతవరకు దిగజారుతాడంటే - పాములు తమ గ్రుడ్లను తామే తినినట్లు, తోడేళ్లలా మనుషులు రక్తపిపాసులవుతారు. విద్యావంతులనీ లేదు, చదువురానివారనీ లేదు; ధనికులనీ, పేదవారనీ లేదు. ఎవరికి వారు తమకు తోచిన విధంగా ప్రవర్తిస్తూ నలుదిక్కులనూ అస్తవ్యస్తం చేస్తారు. ఔదార్యం, కర్తవ్యపరాయణత్వం, సంయమనం, సదాచారం - అన్నీ లోపించిపోతాయి. దుష్టత్వం తెల్లటి దుస్తులు ధరించి సురసనోరులా పెరిగిపోతోంది.”

దుష్టత్వం పెరిగిందంటే అది ఎన్నో విపత్తులను సృష్టిస్తుంది. నేడు అన్నివేపులా రోగమూ, దుఃఖమూ, కలహాలు, లేమి, దరిద్రమూ రోషమూ, అసంయమనమూ వెల్లువలా ప్రవహిస్తున్నాయి. అపరాధాలూ, పాపాలూ ప్రజ్వరిల్లి చివరకు ప్రపంచం మనిషి బ్రతకడానికి యోగ్యంకాకుండా తయారయ్యేలా ఉంది. విజ్ఞానమూ, రాజనీతీ పయనిస్తున్న తీరు మానవజాతిని సామూహిక ఆత్మహత్యలకు పురికొల్పేలా ఉంది.

భగవానుని వాగ్దానం

అందమైన ఈ ప్రపంచం భగవంతుని సృష్టి. ఇంత అందమైన తన రచనను ఆయన నాశనం కానివ్వరు. గీతలో ఆయన ఓదార్పు మాటలు - “ఎప్పుడు ధర్మానికి కీడు, అధర్మానికి వృద్ధి కలుగుతుందో, అప్పుడు నేను అవతరించి దుష్టత్వాన్ని నశింపజేస్తాను. సంతులనాన్ని స్థాపిస్తాను.”

అవతార ప్రక్రియ

భగవంతుని శక్తులు ఆలోచనా ప్రవాహంలా,

కార్యప్రవాహంలా అవతరిస్తాయి. వాటికి అసంఖ్యాకుల సహకారం ఉంటుంది. నేతృత్వ ఖ్యాతి ఎవరికి లభించినా, అవతార ప్రక్రియ ఒక్కటే - జనబాహుళ్యంలో అవాంఛనీయమైన వాటిని నిరోధించడం. ఇందులో కోట్లాదిమంది కలుస్తారు, రామకృష్ణ పరమహంస, బుద్ధుడూ, గాంధీజీ మొదలైన వారు తమ సమయాలలోని ఎన్నో వికృతులను రూపుమాపే పనికి నేతృత్వం వహించారు. అయితే వారికి అండగా అపారమైన జనశక్తి ఉండేది. జనశక్తి చండీమాతలాంటిది. అది రాక్షసత్వాన్ని సమూలంగా నాశనంచేసే సామర్థ్యం కలది. ఇప్పుడు అదే ప్రక్రియ మరోమారు జరుగుతోంది.

యుగనిర్మాణ ఉద్యమం

ఈశ్వర ప్రేరణ ఈరోజుల్లో యుగనిర్మాణ ఉద్యమాన్ని సృష్టించింది. ఈ ఉద్యమం ముఖ్య ఉద్దేశ్యం జనమానసంలోని విపత్తికర ఆలోచనలను మార్చివేసి, సముచితము, వివేకవంతము అయిన రీతిలో వారిని ఆలోచింపజేసే విధానాన్ని ప్రదానం చేయడం. కేవలం మనసులో సరైన ఆలోచనలు ఉండడమే కాదు. వాటిని క్రియాన్వితం చేసినట్లయితే, పరిస్థితులు మెరుగుపడడం ఆలస్యం కాదు. ఈ విధమైన ఆలోచనా పరివర్తన కొరకు విశ్వవ్యాప్తమైన ఉద్యమం ప్రారంభమైంది. విస్తరించిన నేటి రాక్షసత్వంతో పోలిస్తే మన ఉద్యమం చిన్నదే. అయినా - సత్యం యొక్క శక్తి మహత్తరమైనది. కొద్దిపాటి ప్రకాశం చిమ్మచీకటిని హరింపజేయగలదు. ఒక నిప్పురవ్వ మహా అరణ్యాలను బూడిద చేయగలదు. అలాగే మన ఉద్యమం కూడ రాక్షసత్వ నిర్మూలనలో సఫలం అవుతుంది. ఔచిత్యమనే గుడ్డను వివేకమనే నూనెను తీసికొని కాగడాను వెలిగించాము. అది ఆరిపోయేది కాదు. ఈ యుగానికి కావలసిన గొప్ప ఆవశ్యకతనూ, ఈశ్వరేచ్ఛనూ పూర్తిచేసే దాకా ఈ కాగడా వెలుగుతూనే ఉంటుంది.

జీవితాన్ని విఫలం చేసే ప్రమాదకర లక్షణం తొందరపాటు.

ఉత్కృష్ట ఆత్మలకు మేలుకొలుపు

వాస్తవమైన శక్తి దైవీప్రేరణతో, ఈశ్వర అనుగ్రహంతో ఉత్కృష్టమైన వ్యక్తులలో ఉత్పన్నమౌతుంది. ఈ శక్తి శారీరక పరిధిని దాటి, దైవ ప్రయోజనాన్ని పూర్తి చేయడానికి ముందుకు సాగుతుంది. ఈ ముందంజ పరివర్తన యొక్క మహావకాశాన్ని ఎంతో అందంగా వాస్తవం చేసి, ప్రపంచం ఆశ్చర్యపడేలా చేస్తుంది. యుగనిర్మాణాన్ని సాధించే సౌభాగ్యం ఇటువంటి ఆత్మలకే చెందుతుంది. అసురత్వం నిండిన చీకటి పొరలు తొలగిపోయి, ఆ స్థానంలో జ్యోతిర్మయమైన ప్రభాతం ఉదయిస్తుంది. ఈ సంధికాలం ప్రభాతపు ఉషస్సును తీసుకొనివచ్చింది. మందిరాల్లో వినిపిస్తున్న శంఖ నాదంతో ఉత్కృష్ట ఆత్మలు మేల్కొని తమ పవిత్రమైన ధర్మకర్తవ్యంలో నిమగ్నమౌతున్నారు. యుగ నిర్మాణ యోజన ఒక శంఖారావం. ఈ ధ్వని సంస్కారవంతులైన వ్యక్తుల్ని మేల్కొల్పి, ప్రభాతకాల కర్తవ్యంలో నిమగ్నం కావాలని వారిని ఉద్దోషిస్తోంది.

పూజ్య గురుదేవుల ఆకాంక్ష

పరమపూజ్య గురుదేవులు ఇలా వ్రాశారు -

“యుగనిర్మాణ పరివారంలో సంస్కారవంతమైన ఆత్మలే ఎక్కువగా ఉన్నాయి. వాటి నన్నింటినీ ఎంతో ప్రయత్నంతో సేకరించి ఒక వరుసలో పెట్టడం జరిగింది. వీరంతా మా పరివారం. వీరి ద్వారా నవనిర్మాణ భూమికను నిర్మాణం చేసి, సైన్యాన్ని సమాయత్తపరచాలి. పవిత్రమైన ఆత్మలు మరల మలినమైన వాతావరణంలోకి పోకూడదన్నది దీనివెనుక ఉన్న భావన. సమయ మాసన్నమైనప్పుడు వారు తమ స్వరూపాన్నీ, కర్తవ్యాన్నీ గుర్తించి దైవీప్రేరణనూ, సందేశాన్నీ తెలిసికొని, తమ కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చడంలో ఆలస్యం చేయకూడదు.

విశ్వశాంతికై భావ విప్లవం

“దుర్బుద్ధివల్లనే ఆపదలు ఉత్పన్నమౌతాయి. అవాంఛనీయమైన ఆలోచనలే నరకతుల్యమైన పరిస్థితులకు కారణాలు. సమస్తమైన అనుకూలతలు ఉన్నప్పటికీ, ఆలోచనా

పద్ధతి సరైనది కాకపోతే, వ్యక్తి తాను దుఃఖాన్ని అనుభవించడమే కాక తనవారికి కూడ దుఃఖాన్ని కలుగజేస్తాడు. అపవిత్ర భావాలే శారీరక, మానసిక, ఆర్థిక, పరివారిక, సామాజిక, జాతీయ, అంతర్జాతీయ దుఃఖాలకూ, విపత్తులకూ మూలకారణాలు. ఈ తప్పలకన్నింటికీ మూలకారణాన్ని నవరించకపోతే మన ప్రయత్నమంతా చెట్టుమొదలును వదలి ఆకులకు నీరుపోసినట్లవుతుంది, నిష్ఫలమౌతుంది. ప్రస్తుత విపత్తులు పరిష్కారం కావాలంటే - ప్రపంచం యొక్క, ముఖ్యంగా భారతదేశంయొక్క, ఆలోచనా పద్ధతిని పరిష్కరించాలి. నైతిక, సాంస్కృతిక పునరుద్ధరణ దీనిమీదనే ఆధారపడి ఉంది. విశ్వశాంతికి ఇదొక్కటే మార్గం. సర్వతోముఖమైన ఒక భావవిప్లవం ఈ యుగానికి అత్యంత అవశ్యకం. నేడు జరిగినా, వేయి సంవత్సరాల తర్వాత జరిగినా - విశ్వశాంతికి ఇదొక్కటే మార్గం.

జ్ఞానగంగ అవతరణకై భగీరథ ప్రయత్నం

“నేడు మనం మూఢాచారాలనూ, మూఢ విశ్వాసాలనూ, దురాగ్రహాలనూ, గ్రుడ్డి అనుకరణలనూ అవలంబించి మన జీవన దిశను నిర్దేశించుకున్నాం. వివేకాన్నీ, ఔచిత్యాన్నీ గీటురాయిగా తీసుకుంటే, నేటి పద్ధతుల్లో మూడువంతుల పద్ధతుల్ని మార్చి సంస్కరించుకోవడం తప్పనిసరి. తప్పనిసరి పనిని స్వేచ్ఛగా సంస్కరించే ప్రక్రియగా మార్చే తీవ్ర ప్రయత్నమే భావ విప్లవం. పేరేదైనా - నేటి నరక వాతావరణాన్ని నిర్మూలించి భవిష్యత్తును కృతయుగంగా మార్చగల మార్గం ఇదొక్కటే. ఈ జ్ఞాన గంగను అవతరింపజేయడానికి భగీరథ ప్రయత్నాలు జరగాలి. తాత్కాలిక సంతోషం కోసం ఏదోవిధంగా పని నడిపిస్తే చాలదు. అందరూ కలసికట్టుగా ఒకే దిశలో ఒకే ప్రయత్నం చేయాలి. దీనితో సర్వతోముఖమైన ప్రగతి క్రమం పూర్తి కావాలి.

గురుదేవుల అభిలాష

“మన పరిజనులు అందరం కలసి పనిచేయాలని చెప్పితే సరిపోదు. నవనిర్మాణం కొరకు అందరం కలసి చెప్పిన మాటలను క్రియాన్వితం చేయాలి. వారు వేసే అడుగులను కొంతకాలం నా

వాణిని దుర్వినియోగపరిస్తే వైఫల్యం తప్పదు.

కళ్లతో గమనించాలి. మేము మా జీవితంలోని అణువు అణువునూ ఈ మిషన్ కొరకు జ్వలించవేశాము. దీనికోసం అందరిలో ప్రేరణ ఇస్తూ, వెలుగు చూపుతూ వచ్చాము. కొంతవరకైనా దాని క్రియారూపం నేను చూడాలి. నా మీద భక్తి, శ్రద్ధ ఉన్నవారు నా ఈ కోరికను మన్నించలేరా? నా అడుగుజాడల్లో కొంతదూరమైనా నడవగలరా? శ్రద్ధాభక్తులైన సహచరులతో నేను నా పరివారాన్ని తయారు చేశానా, లేక కల్పనా లోకంలో మహల్ కడ్డున్నానా? అనే విషయాన్ని నేను తెలుసుకోవాలి. ఈ పరీక్షలో వాస్తవిక పరిస్థితి వెలికి వస్తుంది. మన పరివారానికి సంబంధించిన విషయాలలో ఏవి యధార్థములో ఏవి నిరర్థకములో స్పష్టంగా నిర్ణయం అవుతుంది.

మన మిషన్ కు ప్రాణం

“నన్ను ప్రేమించేవారంతా మన మిషన్ ను ప్రేమించాలి. మన మిషన్ ను తిరస్కరించి ఉపేక్షించేవారు నన్ను కూడ ఉపేక్షించి తిరస్కరించే వారవుతారు. ఎవరైనా వ్యక్తిగతంగా నన్ను ఎంత ఉపేక్షించినా, మిషన్ పైన శ్రద్ధ కలిగి దాని కొరకు పనిచేస్తుంటే - నామీద అమృతం కురిపించి చందనం పూస్తున్నంత హాయి కలుగుతుంది. నా వ్యక్తిత్వంపైనే శ్రద్ధ ఉండి, నా శరీరాన్ని పూజిస్తూ, మిషన్ కార్యకలాపాలను ప్రకృకునెట్టేవారు నా ప్రాణాన్ని తిరస్కరించి నా శరీరం మీద పంఖాతో విసురుతున్నట్లు నా కనిపిస్తుంది.

నిజమైన ఆత్మీయత ఎంత?

“మనవిశాల పరివారంలో నిజమైన ఆత్మీయత ఎంత ఉన్నదో తెలుసుకోవాలని ఉంది. నా ఆవేదన ఎవరెవరి నరాల్లో ఎంతెంత ఉందో, నా తపన యొక్క అగ్గిరవ్వలు ఎవరెవరి గుండెల్ని రగిలిస్తున్నాయో పరీక్షించాలని ఉంది. నా ఎదుట లౌకిక వ్యవహారాలలో నాకెంతో ప్రియమైన వాళ్లు అనిపించుకోవాలనేవారు నిరర్థకులని నా కనిపిస్తుంది. ఎన్నడూ నన్ను కలుసుకోలేకపోయినా, నాకు ఉత్తరాలు వ్రాయకపోయినా, నన్ను ప్రశంసించాలని ఏమాత్రం ప్రయత్నించకపోయినా - మిషన్ కొరకు పనిచేసే వారు నాకెంతో ఆప్తులూ, ప్రాణ ప్రియులూ.

జాతిచేతనకు మేలుకొలుపు

“మనం ఎంతో ఆవేశంతో, ఉద్వేగంతో ప్రజల్ని జాగరూకుల్ని చేద్దాం. పురాణగాథలో నిద్రపోతున్న కుంభకర్ణుని లేపడానికి గేదెల గుంపుల్ని అతడి గుండెలమీద నడిపించారు. అదేవిధంగా - కుంభకర్ణునిలా గాఢ నిద్రలో ఉన్న జాతి చేతనను మేలుకొలిపే ప్రయత్నంచేద్దాం. ఈ ప్రయత్నమే మన ప్రచార ఉద్యమం. గాఢ నిద్రలో ఉన్న ఈ చైతన్యం మేల్కొంటే దిక్కులన్నీ పిక్కటిల్లుతాయి. ఆధ్యాత్మికత, తత్వజ్ఞానం, శౌర్యం, సాహసం, విజ్ఞానం, సంపద నిండిన పరంపరాగతమైన ఖజానా ఆ చైతన్యంలో ఉంది. అది ఆధారంగా భారతదేశం విశ్వమంతటిలో అద్భుతశక్తిగా వెలుగొందుతుంది. మన ప్రాచీన ఇతిహాసం ఎంతో శ్రేష్టమైంది. ప్రపంచానికి మనం అన్ని రంగాల్లో నేతృత్వం, మార్గదర్శనం, సహకారం అందించగలుగుతాం. ఆవిధంగా భవిష్యత్తు ఉజ్వలం కానున్నది. ముందు ముందు అనేకములైన రచనాత్మక, సంఘర్షణాత్మక కార్యక్రమాలు మనం చేపట్టాలి. యుగపరివర్తనకూ, భూమిపైకి స్వర్గాన్ని తేవడానికీ విశ్వప్రయత్నం జరగాలి. అందుకు విస్తృతమైన బహుముఖ యోజన మా మొదడులో ఉంది. జాగరూకులూ, సమర్థులూ, క్రియాశీలురూ ఐన స్వచ్ఛంద సేవకుల సేన ఒకటి ప్రాణాన్ని అరచేతిలో పెట్టుకొని నిలబడితే - నలువేపులా వెళ్లాలని అనైతికత ఎగిరిపోతుంది - తుఫాను ధాటికి ఎగిరిపోయే గడ్డిపోచలా.

జనశక్తి ఉదయించాలి

“యుగనిర్మాణంలోని నిర్మాణాత్మకమూ, సంఘర్షణాత్మకమూ అయిన కార్యాలతో మానవుల్లో దైవత్వాన్నీ, భూమిపైన స్వర్గాన్నీ అవతరింపచేయడానికి ఒక పటిష్టమైన జనశక్తి కావాలి. ఆ వ్యక్తులు తిండి, సంతానోత్పత్తులకు అతీతంగా ఆలోచించాలి. తృప్తిలను, కోరికలను అధిగమించి, దేశం, ధర్మం, సమాజం, సంస్కృతులకొరకు సేవా, సహకారం, త్యాగం, బలిదానములను గురించి ఆలోచించాలి. కర్తవ్యనిష్ఠులైన ప్రజాసేవకుల జనశక్తి ఉదయించకపోతే - మన ఆలోచనలూ, ప్రణాళికలూ కేవలం కల్పనలూ, వినోదాలుగా మిగిలిపోతాయి.

ఉత్కృష్ట చింతన స్వర్గానికి సోపానం.

కర్మ నిష్ఠలోనే ప్రాణం ఉంది. నిర్మాణం పురుషార్థం ద్వారానే సాధ్యపడుతుంది. కనుక మన చుట్టూ ఉన్న నరపశువుల్లో మానవత్వమనే ప్రకాశాన్నీ, శౌర్యాన్నీ, ధైర్యాన్నీ ఉత్పన్నం చేయాలి. ఈ ప్రయత్నం వల్ల వారు తమ సంకుచిత స్వార్థం నుండి విడిపడి, ప్రబుద్ధులై జాగృతులై తమకర్తవ్యాన్నీ, స్వరూపాన్నీ తెలుసుకోవాలి. నిర్మాణాత్మకమైన పనులకొరకు కర్మనిష్ఠ జాగృతంకావాలి. నిద్రలో ఉన్న మానవీయ గౌరవమూ, శౌర్యమూ, సాహసమూ, వివేకమూ, సౌహార్ద్రమూ జాగరూకం కావాలి. ఈ అన్వేషణలో ఉన్న మహాకాలుడు యుగనిర్మాత అయిన జనశక్తిని తయారుచేసి విశ్వశాంతిని, లోకకళ్యాణాన్నీ సాధిస్తాడు.

ఆస్తికత వృద్ధి పొందినపుడు దైవత్వం వికసిస్తుంది

“ఆస్తికత్వమనే బీజాన్ని మన సంపర్కంలోకి వచ్చిన వారందరిలో నాటాలి. ఉపాసనకు నియమిత సమయాన్ని కేటాయించేందుకై వారికి ప్రేరణ ఇవ్వాలి. ఉత్కృష్టమైన భావన, నిర్మలమైన శీలం, పారమార్థిక చింతన, ఉదారతలవంటి సత్ప్రవృత్తులు పెంపొందడం పైననే ఆస్తికత ఆధారపడి ఉంది. సత్ప్రవృత్తులు బలహీనపడితే వ్యక్తిత్వం దిగజారుతుంది. సత్ప్రవృత్తులు ఎంత పరిపక్వంగా, పటిష్టంగా ఉంటే అంత ఎక్కువగా సాహసం, వివేకం, సంయమనం, వర్చస్సు వృద్ధిపొందుతాయి. వ్యక్తి యొక్క ఆంతరిక వికాసంతో ఆస్తికత ముడిపడి ఉంది. మనం ఉత్కృష్టమైన ఆస్తికతనూ ఉపాసననూ తీవ్రంగా ప్రచారం చేయాలి. వ్యక్తి నిర్మాణం పైననే యుగనిర్మాణం ఆధారపడి ఉంది. వ్యక్తియొక్క ఆంతరిక ఉన్నతికి ఆస్తికతతో కూడిన ఉపాసన అత్యంత ప్రతిభావంతమైన మాధ్యమం.

“నిద్రలేచేటప్పుడు ఏ విధమైన చెడుమార్గంలో పయనించకుండా మనసును హెచ్చరించాలి. నిద్ర కుపక్రమించేటప్పుడు రోజులో చేసిన పొరపాట్లకు ప్రాయశ్చిత్తంతో, వైరాగ్యభావనతో నిద్రామాత ఒడిలోకి పోవాలి. జీవన సాధనలోని ఈ మహత్తర ప్రక్రియ ప్రతి ఒక్కరి దినచర్యలో భాగం కావాలి. ఈ కార్యాన్ని మన సంపర్క క్షేత్రంలో ప్రారంభించాలి. యుగ నిర్మాణ యోజన మూల సిద్ధాంతాలు ఈ అభివృద్ధితో ముడిపడి

ఉన్నాయి. వ్యక్తులతో మన సంపర్కం, సాన్నిహిత్యం ఎక్కువవుతున్న కొద్దీ, వారిలో ఆస్తికత, ఉపాసన, తపశ్చర్యలలో లీనమవడానికి ప్రేరణను కలిగిస్తూ ఉండాలి. దైవ ప్రవృత్తి వృద్ధిపొందుతున్న కొద్దీ కృతయుగ ప్రకాశం మరింతగా వెలుగొందుతుంది. మన ఆపదలన్నీ సంపదలుగా మారుతాయి.”

పైన చెప్పిన గురుదేవుల వచనాలన్నీ నేడు కూడ మనకు ఆలోచింపవలసినవీ, గౌరవించవలసినవీ, క్రియాన్వితం చేయవలసినవీ. గాయత్రీ పరివార్ శాఖలూ, శక్తిపీఠాలూ ప్రజ్ఞానమండలులూ, జాగృత ఆత్మలూ, పరివ్రాజకులూ, అందరూ గాయత్రీ సాధకులతో, మిషన్ సభ్యులతో, పత్రికల చందాదారులతో గోష్టులు నిర్వహించి, పై గురుదేవుల వచనాలను చదివి వినిపించాలి. నవరాత్రి రోజుల్లో సామూహిక సాధనలు, అనుష్ఠానాలు జరపాలి. గురుదేవులు మన కొసంగిన దానాల ఋణాన్ని తీర్చుకోడానికై వారి భావాలను ప్రతిఒక్కరికీ అందించాలి.

ఇందుకోసం కనీసం 10 మంది సాధకులను, 10 మంది పత్రిక చందాదారులను చేర్చడం, గృహాలలో జ్ఞానమందిరాల స్థాపన, 10 స్వాధ్యాయ మండలాల స్థాపన, 10 గృహాలకు కొత్త పుస్తకాలను అందించడం - అన్నీ సంకల్పం చేయాలి. 10 మంది కలిస్తే 100 సంకల్పాలు పూర్తిచేయవచ్చు. 2 లక్షలమంది ప్రచారకులనూ, 2 కోట్లమంది కొత్త సాధకులనూ చేర్చే సంకల్పం మహాపూర్ణాహుతినాడు మనమందరమూ తీసుకున్నాము. ఇప్పుడు ఆ సంకల్పం పూర్తి చేయాల్సిన సమయం వచ్చింది. శత జయంతి 2011 నాటికి గురుదేవుల స్వప్నాలను సాకారం చేయడంలో మహత్తర భూమికను మనమందరం వహించడంలోనే శిష్యత్వం సార్థకం అవుతుంది. సాధనా ఉద్యమం, జ్ఞాన యజ్ఞముల ద్వారా ప్రతి ఒక్కరికీ గురుదేవుల ఆశయాన్ని అందించడానికి మన సంపదనూ, సమయాన్నీ, ప్రతిభనూ, ప్రభావాన్నీ సమర్పించడానికికై మనం ఉద్యమించాలి.

వసంత పంచమి - బోధ దివస్ ఇస్తూన్న పిలుపు ఇదే.

- అనువాదం : కె.అరవిందమ్మ.

గుండెలో ప్రేమజ్యోతిని వెలిగించు - జీవితాన్ని పరమోత్కృష్టం చేసుకో.

గురుదేవుల అమృతలేఖిని

శ్రద్ధా సంక్షోభానికి విరుగుడు

అశ్రద్ధవల్ల అధఃపతనం

అదర్శవదపు ఉత్కృష్టతను అవమానించడం - ఉపేక్షించడం అశ్రద్ధ అవుతుంది. వ్యక్తులపట్ల, క్రియలపట్ల, దేవతలు భూతములపట్ల వివేకరహితమైన అతిశ్రద్ధ అంధశ్రద్ధ అవుతుంది.

వస్తువుల, పరిస్థితుల, వాతావరణాల గుణాలూ, లక్షణాలూ, ప్రభావాలూ రెండు విధాలుగా మాత్రమే ఉంటాయి - మంచి లేక చెడు. మంచిది కానిది చెడ్డది అయి ఉండాలి. చెడ్డది కానిది మంచిది అయి ఉండాలి. పగలు కానిది రాత్రి అవుతుంది. రాత్రి కానిది పగలు అవుతుంది. చీకటి ఉంటే వెలుగు ఉండదు. వెలుగు ఉంటే చీకటి ఉండదు.

అశ్రద్ధ ఫలితంగా ఆలోచనలో భ్రష్టత్వం, ఆచరణలో దుష్టత్వం భయంకర రూపం ధరిస్తాయి. శ్మశానంలో ఉండే భూత పిశాచాదుల జీవన విధానం, వాతావరణం నిర్మాణం అవుతాయి. బుద్ధివాదం పేరిట పెరిగిన భ్రమలుగా, మత రంగంలో చొరబడ్డ వికృతులుగా నేడు అశ్రద్ధ నుండి జనించిన అరాజకత్వం వ్యాపించి ఉంది. దీని ఫలితం మనముందున్నది: మనిషి క్రమంగా నరపశువుగా, నర కీటకంగా, నరపిశాచంగా మారిపోతున్నాడు, పతనపు అగాధంలోకి పడిపోతున్నాడు.

గ్రుడ్డినమ్మకాల చీకటి రాజ్యం

చతురులు అమాయక ప్రజలను అంధ శ్రద్ధ అనే త్రాడుతో బంధించి అనుచిత విశ్వాసాల కూపంలోకి త్రోసివేస్తున్నారు. వారిని భ్రమల వలలోకి దించుతున్నారు. వారిని మతిభ్రష్టులను చేస్తున్నారు. అలాగే - నిహిత స్వార్థాల పరిశ్రమ చీకటి రాజ్యంగా సాగుతోంది. అది ఇక్కడ సఫలమైనంతగా మరెక్కడా సఫలం కావడం లేదు. బుద్ధిపరమైన అంగవైకల్యం, పిరికితనం కలసి ఒక ఊబిని తయారుచేస్తున్నాయి. ఆ ఊబిలో జ్యోతిషం, మాయ

మంత్రాలూ, భూత ప్రేతాలూ, సాంఘిక దురాచారాలూ పెరుగుతున్నాయి.

ఇలా ప్రగతిశీలతగా చెప్పబడేది అశ్రద్ధగా పరిణమిస్తోంది. వెనుకబడిన, వెనుకకు నెట్టబడిన మనఃస్థితి అంధశ్రద్ధగా, గ్రుడ్డి నమ్మకంగా పరిణమిస్తోంది.

ఈ రెండూ కలసి శ్రద్ధా సంక్షోభాన్ని సృష్టించాయి. చేతన యొక్క సామర్థ్యాన్ని నిరర్థకం చేస్తున్నాయి. ఈ రెండింటి కారణంగా మానవ జాతి దిక్కుతోచని స్థితిలో పడిఉంది; శాపగ్రస్తంగా పడిఉంది.

మనీషి అవుతాడు శ్రద్ధాళువు

ప్రజ్ఞా యుగంలో, 21వ శతాబ్దంలో, శ్రద్ధ మనిషి అంతరాత్మలో స్థిరపడే అవకాశం లభిస్తుంది. ఈ శ్రద్ధ ఎంత పెరిగితే, మనిషి దృక్పథం స్థాయి, ఆచరణ స్థాయి అంత ఎదుగుతాయి. ఫలితంగా వ్యక్తిత్వాలు సముజ్వలం అవుతాయి. భౌతికమైన సాఫల్యాలూ, ఆత్మపరమైన మహిమలూ అందుతాయి. శ్రద్ధాళువులు మాత్రమే ఆత్మకళ్యాణం ద్వారా, లోకకళ్యాణం ద్వారా జీవితాలను సార్థకం చేసుకుంటారు.

శ్రద్ధాళువు అయిన వ్యక్తి తనను ఆత్మగా పరిగణించుకుంటాడు. దాని సంతోషానికీ, కళ్యాణానికీ ప్రాధాన్యం ఇస్తాడు. అతడి దృష్టిలో శరీరం ఒక వాహనం మాత్రమే, ఒక పనిముట్టు మాత్రమే. అతడు దాని పోషణపట్ల తగు ధ్యానం ఉంచుతాడు. అయితే - క్రిమి కీటకాలవలె శరీరాభ్యాసం అనే బురదయే తానని అనుకోడు. అతడు తన జీవన చర్యలో ఇంద్రియాల అనుభూతి సామర్థ్యం నుండి సహకారం పొందుతాడు. అయితే - ఇంద్రియాలే తనకు అధిపతులై కూర్చునే పరిస్థితి మాత్రం రానివ్వడు. వాటి కోరికలు తీర్చడంలో తన శారీరక, మానసిక సంతులనాన్నీ, తన నీతి నియమాలనూ వదులుకునే పరిస్థితి మాత్రం రానివ్వడు.

జీవన సాఫల్యానికీ, సార్థక్యానికీ రాచబాట సన్మార్గం.

శ్రద్ధాశువు తన మెదడుపై కళ్లెన్ని బిగించి ఉంచుతాడు. విచ్చలవిడి అయిన గుర్రంలా దానిని తిరగనివ్వడు.

మనిషి యొక్క మానసిక సంతులనం ఊగిసలాడుతూ ఉంటుంది. వాస్తవానికి - కూడబెట్టాలనే వాంఛ, గొప్పవాడిననే అహంకారం, బంధు మిత్రులపట్ల మమకారం, భోగ విలాసాలపట్ల మోజు, ఈర్ష్యా ద్వేషాలు, మద మాతృశాలవంటి వ్యాధులు, దారీ తెన్నులేని తిరుగుడు - ఇవి మనిషి యొక్క మానసిక సంతులనాన్ని దెబ్బతీస్తున్నాయి. దీనివల్ల జనించిన ఉద్విగ్నత మనస్సును రకరకాల క్షోభలకు గురిచేస్తుంది. ఒత్తిడికీ, ఉద్రిక్తతకూ గురి అయితే, ముఖం అందవికారం అవుతుంది. ఇలాంటి మనఃక్షోభ శారీరిక వ్యాధికన్న మరింతగా బాధ కలిగిస్తుంది. శ్రద్ధద్వారానే ఈ క్షోభ తొలగుతుంది. శ్రద్ధవల్ల సద్గుణాలను గ్రహించే సామర్థ్యం, సౌందర్య దృష్టి, భావాత్మక నిర్మాణాత్మక దృక్పథం, ఔదార్యంతో కూడిన ఆత్మీయత లభిస్తాయి. ఫలితంగా - అన్ని పరిస్థితులలోనూ మనసు తేలికగా ఉంటుంది. మనసు తేలికగా ఉంటే, ప్రఫుల్లంగా ఉంటే, వికసించి ఉంటే - సమస్యలన్నింటికీ పరిష్కారాలు అందుతాయి; ప్రగతి పథంలో పయనం సాధ్యపడుతుంది. కనుకనే, శ్రద్ధాశువు మనీషి అవుతాడు. ఎందుకంటే - అతడిలో సౌజన్యం, సౌమనస్యం ఉదయిస్తాయి. ఆ గుణాలు మెదడులో వివేకాన్ని స్థిరపరుస్తాయి..

శ్రద్ధ ద్వారా కుటుంబంలో ఆత్మీయత

సంయమనంవల్ల, అనుశాసనంవల్ల శరీరం ఆరోగ్యంగా ఉంటుంది; మనిషికి దీర్ఘాయువు లభిస్తుంది. ఈ గుణాలు శ్రద్ధ ద్వారానే ఉదయిస్తాయి. శ్రద్ధవల్ల సదాలోచన, నద్భావనలు అలవడతాయి. ఫలితంగా - మామూలు మెదడుసైతం ఋషితుల్యమైన మేధస్సుతో నిండిపోతుంది. ఈ గుణాలు మంచి గంధంలా చల్లని సువాసన వెదజల్లుతాయి. ఆలోచనకు తగిన దిశ లభించడంతో, మనిషి కార్యకలాపాలు ఉత్పూర్ణతతో నిండుతాయి. ఫలితంగా చేకూరే సాఫల్యాలు వరాలుగా, అద్భుతాలుగా పరిగణించబడతాయి.

శ్రద్ధ ఆత్మీయతగా, సువ్యవస్థగా పరిణతి చెందుతుంది. కుటుంబాలలో ఆనందం, ఉత్సాహం, సహకారం, సౌజన్యములతో కూడిన వాతావరణం నిర్మాణం అవుతుంది. అలాంటి వాతావరణం కలిగిన కుటుంబాలలో ఉత్తమ పౌరులూ, నర రత్నాలూ జన్మిస్తారు. ధనంవల్ల సౌకర్యాలను సమకూర్చుకోవచ్చు. భోగ విలాసాలకు అవసరమయ్యే సాధనాలను సమీకరించుకోవచ్చు. అయితే వీటివల్ల అహంకారం పెరగడం తప్ప ఒరిగేదేమీ ఉండదు. అలాంటి స్థితిలో వికృత వ్యక్తిత్వం ఏర్పడుతుంది.

శ్రద్ధను అలవరచుకోవడం ద్వారానే కుటుంబాన్ని ఆత్మీయత అనే సూత్రంతో ఏకం చేయగలుగుతాము. అలాంటి కుటుంబాలలో వాతావరణం పేదరికంలో సైతం ధనిక వాతావరణంకన్నా హెచ్చుగా సంతోషాన్ని ఇస్తుంది. భార్య భర్తలమధ్య, సోదరీ సోదరుల మధ్య, తల్లిదండ్రులకూ సంతానానికీ మధ్య ఆత్మీయత, ఔదార్యాలతో నిండిన సేవా భావనలు పొంగిపొరలితే - ఆ కుటుంబం ఆనందంగా ఉంటుంది, ప్రగతి పొందుతుంది. ఈ శ్రద్ధా భావన లోపిస్తే - కుటుంబ సభ్యులమధ్య స్పర్ధలు, కీచులాటలు, ఆవేశ కావేషాలు, వైమనస్య విద్వేషాలు పెచ్చుపెరుగుతాయి; కుటుంబ వాతావరణం నరకంలా తయారవుతుంది. శ్రద్ధాభావన లోపిస్తే కుటుంబ గౌరవం పెరగదు, స్థిరపడదు.

రెండువైపులా పదనుగల కత్తి - ధనం

ధనం రెండువైపులా పదనుగల కత్తి. దానిని సద్వినియోగపరచితే, వ్యక్తికి శుభం కలుగుతుంది, సమాజానికి కళ్యాణం కలుగుతుంది. దానిని దుర్వినియోగపరచితే, నష్టాలమీద నష్టాలు వచ్చిపడతాయి; పెరిగిన సంపద దుర్వ్యసనాలను పెంచుతుంది; దుర్గుణాలను రెచ్చగొడుతుంది; చెడు పనులు చేయిస్తుంది.

ధనం ఒక శక్తి. శక్తిని సృజనకూ వినియోగించవచ్చు, వినాశనానికీ వినియోగించవచ్చు. ధనం దుర్బుద్ధి చేతుల్లో పడితే, అనాచారం పెరుగుతుంది, వినాశనం దాపురిస్తుంది.

ఎన్నడూ నిరాశ చెందనివాడే నిజమైన సాహసి.

అంతఃకరణలో శ్రద్ధాభావన ఉంటే, ధన సంపాదన, దాని వాడకం ఎంతో మెలకువతో జరుగుతాయి. సంపాదన తక్కువయినా, దానితోనే ధనవంతులవలె సౌకర్యాలతో జీవించవచ్చు. శ్రద్ధా భావననుండి పొదుపరితనం, నిరాడంబరత్వం, శ్రమశీలత, నిజాయితీవంటి సద్గుణాలు ఉదయిస్తాయి. ఫలితంగా - వ్యక్తి తన సంపాదన, వాడకం పరిధిలోనే గర్వించగలుగుతాడు, గౌరవం పొందగలుగుతాడు.

ఈ గర్వం, ఈ గౌరవం, ఈ సంతోషం, ఈ శాంతి కేవలం శ్రద్ధద్వారానే లభిస్తాయి. శ్రద్ధాకు అయిన వ్యక్తి ఆడంబరాలకు పోదు; సంతానాన్ని పెంచుకుని అనవసరపు బరువు మోసే మూర్ఖత్వం చూపడు. అలాంటి వ్యక్తులు కొద్ది ఆదాయంలోనే ఇతరులకు సాయపడగలుగుతారు. ఎందుకంటే - వారు శ్రమించి సంపాదిస్తారు. పొదుపుగా ఖర్చుచేస్తారు. కనుక ఆర్థిక ఇబ్బందులకు లోనుకారు. ఆ కొద్దిపాటి ఆదాయంలో ఎంతోకొంత మిగుల్చుతారు. సౌమ్యంగా జీవించడానికి చాలినన్ని సాధనాలతో సంతృప్తిచెందే వ్యక్తి దరిద్రుడు అవడు; దుర్వ్యసనాలకూ, దుష్కర్మలకూ దిగడు. ఎంత డబ్బు కూడబెట్టామన్నది ముఖ్యం కాదు. దాని ఔచిత్యపు పరిధిని నిర్ణయించుకుని, దానికి కట్టుబడి ఉండడం ముఖ్యం. ఇతర రంగాలలో వలెనే ఆర్థిక రంగంలోకూడ శ్రద్ధను జీవితానికి అన్వయించడానికే ప్రజ్ఞావతారం ప్రేరణ ఇస్తుంది.

తగ్గిన పంచాయతీల పరిధి

వ్యక్తులలో నిండిఉన్న నికృష్టతయే సామాజిక రంగంలో అనైతికతనూ, దురాచారాలనూ, మూఢ నమ్మకాలనూ, ఇతర దుర్మార్గాలనూ సృష్టిస్తుంది. ఎందుకంటే - సమాజానికి విడిగా మనుగడ లేదు. చివరికి - అది వ్యక్తుల సమూహమే. ఉత్తమ పౌరులు లేనిదే ఉన్నత సమాజం ఏర్పడదు.

ప్రాచీన కాలంలో సమాజ వ్యవస్థను పంచాయతీలే నిర్మాణం చేసేవి. నేడవి పాలకుల చేతుల్లో చిక్కుకున్నవి. పంచాయతీల కార్యరంగం చిన్నచిన్న తగాదాల పరిష్కారం, పారిశుధ్యం వంటి చిన్నచిన్న ఏర్పాట్లు చేయడం - వీటికే

పరిమితం అయింది.

నేరాలను అదుపుచేయడం కోసం ప్రభుత్వం చట్టాలు చేస్తుంది. సత్ సంప్రదాయాలను పెంచి పోషించే సామర్థ్యం కాని, ఆకాంక్ష కాని ప్రభుత్వానికి ఉండదు. భద్రత, విద్య, వైద్యం, పరిశ్రమలు, రవాణావంటి పనుల అజమాయిషీ దాని నియంత్రణకు వెలుపల ఉంటుంది. పరిశ్రమలలో సహకార భావన, పాఠ్యపుస్తకాలలో నీతి బోధనను జోడించడం, రేడియో - టెలివిజన్లలో ప్రచారం వంటి పనులను మాత్రమే ప్రస్తుత పరిస్థితిలో ప్రభుత్వం చేయగలుగుతోంది. పంచాయతీలు కూడ ప్రభుత్వంలో ఒక విభాగంగా మిగిలిపోయాయి; భౌతిక ప్రయోజనాలను మాత్రమే ఎంతో కొంత అజమాయిషీ చేస్తున్నాయి.

మత వ్యవస్థలో మార్పు

జన మానసంలో ఆదర్శవాదాన్ని మేలుకొల్పగలిగేదీ, దుష్ప్రవృత్తులను సహించేవారిని సమర్థించేవారిని ప్రజాభిప్రాయం తిరస్కరించే వాతావరణాన్ని నిర్మాణంచేసేదీ అయిన వ్యవస్థ లోపించింది. ఇందువల్లనే నేడు సమాజ వ్యవస్థ ఊగిసలాడుతోంది. న్యాయాన్నీ, ఔచిత్యాన్నీ సమర్థించే, అవినీతినీ, విచ్చలవిడితనాన్నీ నిర్మూలించే తీక్షణత, కార్యశూరత ప్రజలలో నిర్మాణం కావడం అవసరం. తన వ్యక్తిగత జీవితంలో ఆదర్శవాదాన్ని అవలంబించే ఉత్కృష్టమైన శ్రద్ధ వ్యక్తిలో మేలుకొన్నప్పుడే ఆరోగ్యప్రదమైన సమాజ నిర్మాణం సాధ్యపడుతుంది. ఆ శ్రద్ధ లోపిస్తే, వ్యక్తి అవాంఛనీయ తత్వాలను ప్రత్యక్షంగానో పరోక్షంగానో సమర్థిస్తాడు; లేదా హేయమైన సంప్రదాయాలను ఎదిరించే బదులు వాటిని సమర్థిస్తాడు.

కనుక - సామాజిక సంప్రదాయాలనూ, వ్యక్తిగత ఆదర్శాలనూ ఉత్కృష్టతవైపు పయనింపజేసేదీ, అనౌచిత్యాన్ని వ్యతిరేకించే వాతావరణాన్ని నిర్మాణం చేసేదీ అయిన సామాజిక వ్యవస్థ 21వ శతాబ్దానికి అవసరం అవుతోంది. అధ్యాత్మ దర్శనం, ధర్మ ప్రసారం వంటి ఉన్నత స్థాయి ఆదర్శాలకు

గుండెలోని భావాన్ని చెప్పని మాట వట్టి కళేబరం.

సమర్పితం అయిన సంస్థలు మాత్రమే అలాంటి సమాజాన్ని నిర్మాణం చేయగలుగుతాయి. వ్యక్తి అంతరాన్ని కదలించి, దానిలో సదాశయాల బీజాలను నాటడం, అందుకోసం దేవ సమాజాన్ని కల్పన చేయడం, అందుకు అనుగుణమైన వ్యవస్థను నిర్మాణం చేయడం అప్పుడే సాధ్యపడుతుంది. సమాజంలో సత్సంప్రదాయాలను ప్రవేశపెట్టడం సృజన పక్షం. దుష్ప్రవృత్తుల నిర్మూలన నిషేధ పక్షం. వ్యక్తినీ, సమాజాన్నీ సమూలంగా కదిపి కుదిపి ఉత్కృష్టతవైపు నడచే భావనను, క్రియనూ నిర్మాణం చేసేదిగా ఉండాలి మతవ్యవస్థ పద్ధతి.

ఉజ్వల భవిష్యత్తుకు ఆధారం ధర్మం

వ్యక్తి జీవితంలోనూ, సమాజ జీవితంలోనూ ధర్మానికి మహత్తర స్థానం ఉంది. అనాది కాలంనుండి ఆధునిక కాలంవరకు వచ్చిన సిద్ధాంతాలన్నింటిలో ఆయా పరిస్థితులకు అనుగుణంగా ధర్మతత్వం ప్రతిపాదించబడింది. ధర్మతత్వం ఆత్మయొక్క ఆవశ్యకత; అంతఃకరణ ఇచ్చే పిలుపు. బుద్ధివాదంకాని, ప్రత్యక్షవాదంకాని, ఉపయోగవాదంకాని దానిని అణచివేయజాలదు. దేవుడు ఉన్నాడని చెప్పేవారూ, దేవుడు లేడని చెప్పేవారూకూడ ధర్మయొక్క కర్తవ్యం యొక్క ఉత్కృష్టతయొక్క ఆవశ్యకతను అనుభూతి పొందుతారు. నవయుగపు సృజన-చేతనలో ధర్మ-ధారణకు ప్రధాన్యం ఉంటుంది. దేవ సమాజ సిద్ధాంతానికి ఆచరణ రూపం ఇవ్వాలంటే ధర్మ-కర్మల పవిత్రత, తీక్షణత, సంఘటన - ఈ మూడూ ఉన్నత స్థాయికి చెంది ఉండాలి. ఈ ఆవశ్యకత పూర్తిగా గుర్తించబడిన రోజున ఉజ్వల భవిష్యత్తు ఆరంభం అవుతుంది.

ఇందుకు మార్గాలను నేడు వెదకినా, వేయి సంవత్సరాల తర్వాత వెదకినా - అందువల్ల మారేది ఏమీ ఉండదు. మనిషి అంతఃకరణలో ఉత్కృష్ట విశ్వాసాలను నాటడానికి తీవ్ర కృషి జరిగినపుడే వ్యక్తిముందూ, సమాజం ముందూ ఉన్న సమస్యలు పరిష్కారం అవుతాయి. ఇందుకు ప్రభుత్వ యంత్రాంగమూ పనికిరాదు, ఆర్థిక వ్యవస్థా పనికిరాదు. మత వ్యవస్థ ద్వారానే ఈ పని సాధ్యపడుతుంది. మత వ్యవస్థకే ఆ సామర్థ్యం ఉంది.

మతంయొక్క బాహ్యరూపం నేడు వికృతం అయిపోయిన మాట నిజమే. అయితే - భావనాత్మక నవనిర్మాణానికై దీనిని సంస్కరించడం, తేజోమయం చేయడం, వ్యవస్థీకరించడం తప్ప మరో మార్గం లేదు.

ఆర్థిక వ్యవస్థ సంపదను ప్రభావితం చేస్తుంది. వైద్య వ్యవస్థ శరీరాన్ని ప్రభావితం చేస్తుంది. విద్యా వ్యవస్థ మెదడును ప్రభావితం చేస్తుంది. ప్రభుత్వ యంత్రాంగం వ్యవస్థను ప్రభావితం చేస్తుంది. అయితే - అంతఃకరణను ప్రభావితం చేసే సామర్థ్యం మత వ్యవస్థకు మాత్రమే ఉంది.

ముక్కలైన దానిని మరమ్మత్తు చేయాలా, తిరిగి నిర్మాణం చేయాలా అన్నది వేరే విషయం. ఆపదలనుండి విముక్తి పొందడానికీ, ఉజ్వల భవిష్యత్తును నిర్మాణం చేయడానికీ మత వ్యవస్థ సహాయాన్ని పొందడం తప్ప మరో దారి లేదన్నది ముఖ్య విషయం. ఇక్కడ మాటలకు కాక వివేచనకు ప్రాధాన్యం ఉంది. 'మతం' అనే పదం ఎవరికైనా నచ్చకపోతే, నిఘంటువు నుండి మరో పదాన్ని వెదకవచ్చు, వారిని సంతృప్తి పరచవచ్చు. ఏమైనా, జరగవలసినది ఇది:

వ్యక్తియొక్క, సమాజయొక్క వివిధ కోణాలను ప్రభావితంచేసే అంతఃకరణను ఉత్కృష్టత అనే సంపదతో సుసంపన్నం చేయాలి; తద్వారా మానవీయ సంస్కృతి పతనాన్ని అడ్డుకోవాలి.

శ్రద్ధ, వివేకములను సమన్వయపరచే దృక్పథమే మూలాధారం కావాలి. అప్పుడే ఈ లక్ష్యం నెరవేరుతుంది. ప్రజ్ఞావతారం యొక్క ప్రయోజనం ఇదే. అధ్యాత్మ ఆధారంగా, ధర్మ - ధారణద్వారా అలవాట్లను సంస్కరించడమే ప్రజ్ఞావతారం యొక్క కార్యక్రమం. ఉత్కృష్టతపట్ల శ్రద్ధను పెంపొందించడం దానికి ప్రధాన కార్యక్రమం. ఈ గతిచక్రం ఎంత వేగంగా తిరిగితే, అంత వేగంగా నవయుగ అవతరణ సమీపిస్తుంది. 21వ శతాబ్దం ఇలాంటి అవకాశాలతో నిండి ఉంది.

ఉన్నత స్థాయి ప్రేమలో ఇవ్వాలనే భావం మాత్రమే నిండిఉంటుంది.

శివరాత్రి వ్యాసం

ఆత్మబోధకు అద్భుత పర్వం

శివునితో ఆత్మ కలయిక

శివరాత్రి మహాపర్వదినాన ప్రతి శివాలయం హరహరమహాదేవ! జయ శివ శంభో! అనే పవిత్ర నాదాలతో మారుమ్రోగుతుంది. సదాశివుని ఉపాసన, వ్రతములద్వారా ఆత్మబోధ పొందే ప్రయత్నం జరుగుతుంది. సాధనలోని పరమ దుర్లభమైన యోగం ఇది. ఈ సాధనలో ఉపాసన, ఉపవాసం చేసేవారిపై పరమశివుని కృప వర్షిస్తుంది. భూతభావన భగవానుడు వారిపట్ల ప్రసన్నుడు అవుతాడు. మహామృత్యుంజయుడు వారికి పరమ కళ్యాణాన్ని ప్రసాదిస్తాడు.

శివరాత్రి అనగా శివుణ్ణి ఆరాధించే, అర్చనచేసే రాత్రి. ప్రతి నెలలో కృష్ణపక్ష చతుర్దశిని శివరాత్రి అని పిలుస్తారు. ఫాల్గుణ కృష్ణ చతుర్దశిని మహాశివరాత్రి అని పిలుస్తారు. మహా శివరాత్రి మహాదేవ - పరమశివుని కలుసుకునే రాత్రి. ఇందులో ఆత్మకు మంగళకరుడైన శివునితో సంగమం - సంయోగం జరుగుతుంది. ఈ క్షణాలలో శంకరునితో సంవాదం జరుగుతుంది. విడిపోయినవాళ్లు కలుస్తారు. అలాంటి స్థితిలో నిద్ర ఎక్కడ ఉంటుంది! రాత్రి అంతా ఆత్మ మహాదేవుని అమృత ధారతో తడుస్తూ ఉంటుంది.

మొదట ఆత్మ తన ప్రియతముడైన శివునితో కలయికకు తయారవుతుంది. స్వచ్ఛం, నిర్మలం అవుతుంది. పగలంతా ఈ కలయిక కోసం ఎదురుచూస్తూ గడుస్తుంది. కీర్తనలతో, పూజలతో పగలంతా గడుస్తుంది. ప్రాయశ్చిత్తంలో తన పాపాలను క్షాళన చేసుకుంటుంది, రోదిస్తుంది. అప్పుడే రాత్రిపూట శివునితో కలయిక జరుగుతుంది.

బోధ ఉత్సవం శివరాత్రి

శివరాత్రి బోధ ఉత్సవం. మనం కూడ శివుని అంశలం, మనం కూడ శివులము, అంటే శుభం ఇచ్చే వాళ్లము - అనే బోధ, జ్ఞానం మనకు అందే మహోత్సవం. జీవులను శివులుగా పరిగణించి మనం వారికి సేవ చేయాలని సందేశం ఇస్తోంది

మహాశివరాత్రి. జీవితంలో శ్రేష్టములు, శుభకరములు అయిన వ్రతాలనూ, సంకల్పాలనూ, ఆలోచనలనూ స్వీకరించేందుకు, మరోమారు స్మరించేందుకు ప్రేరణను ప్రదానం చేస్తుంది మహాశివరాత్రి.

నేటి భోగవాదపు అపసంస్కృతి కారణంగా ఆత్మచేతన వికలం అవుతోంది, అర్తనాదం చేస్తోంది. అపసంస్కృతి యొక్క ఈ నీలినీడ అంతటా వ్యాపించింది. అమృతానికి బదులు విషాన్ని వడ్డిస్తోంది. జనం ఆత్మవిముఖులై, ఈ విషపానంవల్ల మతి తప్పి, వివాశనపు కోరలలో చిక్కుకుంటున్నారు. ఈ ప్రజలలో చేతనను నింపడానికీ, వీరిలో అంతర్గతంగా ఉన్న సత్య అసత్యముల జ్ఞానాన్ని కలిగించడానికే ప్రతి సంవత్సరం వస్తోంది మహాశివరాత్రి.

భారతీయ తత్వచింతనలో ఆత్మబోధ యొక్క స్వరం సదా ధ్వనిస్తూ ఉన్నది. అంతటా మారుమ్రోగుతూ ఉన్నది. ఉపనిషత్తుల ఆలోచనా స్రవంతినుండి ఇదే అమృత భావన జాలువారుతోంది - **ఆత్మానం విద్ధి**. మూమూలు ప్రపంచాన్ని తెలుసుకోవడంతోపాటు నిన్ను నీవు తెలుసుకో. ఆత్మజ్ఞానం లేనిదే మనిషి జీవితం సార్థకం కాదు.

శివరాత్రి ఉపవాసంతో శివునికి ప్రసన్నత

మహాశివరాత్రిలోని నిగూఢ భావనను తెలుసుకోవడానికై కైలాస శిఖరంమీద జగదంబ పార్వతి ఒకసారి భోలానాథ భగవానుని ఇలా అడిగింది -

‘ఓ భగవాన్ ! ధర్మ, అర్థ, కామ, మోక్షములకు హేతువు మీరే కదా. సాధకుల సాధనకు తృప్తిచెంది వారికి వరాలు ఇచ్చేది మీరే కదా. కనుక - ఏ కర్మలవల్ల, ఏ వ్రతంవల్ల, ఏ తపస్సువల్ల మీరు ప్రసన్నులు అవుతారో తెలుసుకోవాలని ఉంది.’

అందుకు ప్రభువు ఇలా జవాబిచ్చాడు -

ఫాల్గునే కృష్ణపక్షవ్య యా తిథిః స్యాచ్చతుర్దశీ ।
తస్యాం యా తమసీ రాత్రిః సోచ్యతే శివరాత్రికా ॥

నైతిక, బౌద్ధిక, సామాజిక విప్లవానికి నలందా విశ్వవిద్యాలయం శాంతికుంజ్.

తత్రోపవాసం కుర్వాణః ప్రసాదయతి మాం ధృవమ్ |
 న స్నానేన న వస్త్రేణ న ధూపేన న చర్చయా |
 తుష్యామి న తథా పుస్తైర్ యథా తత్రోపవాసతః ||

అనగా -

ఫాల్గుణ మాసం కృష్ణపక్షం చతుర్దశి తిథిని ఆశ్రయించి వచ్చే చీకటి రాత్రి మహాశివరాత్రి. ఆ రోజున ఉపవాసంచేసే వ్యక్తి ఖచ్చితంగా నన్ను సంతృప్తిపరుస్తాడు. ఆ రోజున ఉపవాసం చేయడంవల్ల నేను ఎంత ప్రసన్నుడిని అవుతానో స్నానం, వస్త్రం, ధూపం, పుష్పం అర్పించడంవల్ల అంత ప్రసన్నుడిని కాను.

దశ శైవ వ్రతాలు

శివ పురాణంలో శివ - సూత సంవాదం ఉంది. సూతుడు శివుణ్ణి ఇలా అడిగాడు -

“ఓ భగవాన్! ఏ వ్రతం చేస్తే భక్తులకు భోగం, మోక్షం లభిస్తాయో వర్ణించండి.”

బ్రహ్మ, విష్ణుమూర్తి, పార్వతీదేవి కూడ శివుణ్ణి ఈ ప్రశ్న అడిగారు. అందుకు శివుడు ఇలా జవాబిచ్చాడు -

“భోగాన్నీ, మోక్షాన్నీ ప్రదానంచేసే నా వ్రతాలు అనేకం ఉన్నాయి. జాబాల శృతి విద్వాంసులు వాటిని ‘దశ శైవ వ్రతాలు’ అంటారు.”

మోక్షప్రాప్తికి నాలుగు వ్రతాలు చేయాలి -

శివ పూజ, రుద్రమంత్రాల జపం, శివాలయంలో ఉపవాసం, కాశీలో నివాసం. ఇందులో కాశీ తీర్థం భౌతిక స్థలానికి మాత్రమే సంబంధించింది కాదు. దానిలో ఒక ఆధ్యాత్మిక రహస్యం కూడ ఇమిడి ఉంది.

పరమ శివుడు ఇంకా ఇలా చెప్పాడు -

ఈ నాలుగింటిలో మహాశివరాత్రి వ్రతం మరింత మహిమ కలిగినది. ఈ వ్రతం అందరికీ ఉత్తమమైన ధర్మ సాధనం. నిష్కామంగా, సకామంగా భావనచేసేవారందరికీ ఈ వ్రతం శ్రేయస్కరం.

మహాశివరాత్రి నాటి శివార్చన విధి గురించి

మహాకాలుడు స్వయంగా ఇలా చెప్పాడు -

ఈ రాత్రి ఆధ్యాత్మిక రహస్యాలతో నిండి ఉంది. ఆరోజున ఉదయం శివాలయానికి వెళ్లి విధి విధానం ప్రకారం శివలింగాన్ని పూజించాలి. సాధ్యమైతే రుద్రాభిషేకం చేయాలి, లేదా ఆచార్యునితో చేయించాలి.

వాస్తవానికి - మహాశివరాత్రి నాలుగు జాములలో నాలుగుమార్లు రుద్రాభిషేకం చేస్తారు. సంకల్పం చేసుకున్న తర్వాత భక్తిభావంతో పూజా సామాగ్రితో శివార్చన చేయాలి. భక్తి శ్రద్ధలతో శివలింగాన్ని పూజించాలి. ఆయా మంత్రాలతో, ఆయా ద్రవ్యాలతో పూజ చేయాలి.

నాలుగు జాములలో నాలుగు అభిషేకాలు

శివరాత్రిలోని ఒక్కొక్క జాములో ఒక్కొక్క విధంగా పూజచేసే సంప్రదాయం ఉంది.

మొదటి జాములో పార్థివ లింగాన్ని స్థాపన చేసి చందనం, అక్షతలు, నల్లనువ్వులతో పూజచేయాలి. కమలం, గన్నేరు పువ్వులు అర్పించాలి. భవ, భర్గ, రుద్ర, పశుపతి, ఉగ్ర, మహాన్, భీమ, ఈశాన - అనే ఎనిమిది నామమంత్రాలతో శంకరునికి పుష్పాలు సమర్పించాలి. ఓం భవాయ నమః - ఇలా ఎనిమిది నామమంత్రాలతో పూజించాలి. కొబ్బరి కాయతో అర్ఘ్యం, తాంబూలం సమర్పించాలి. ఆ తర్వాత గురువు ఇచ్చిన మంత్రంకాని, ఓం నమశ్శివాయ మంత్రంకాని జపించాలి.

రెండవ జామున నువ్వులు, యవలు, కమల పుష్పాలతో శివార్చన చేయాలి. ప్రత్యేకంగా బిల్వపత్రాలతో పూజచేయాలి. గజనిమ్మకాయతో అర్ఘ్యం పరమాన్నం నైవేద్యం ఇవ్వాలి. మొదటి జాము మంత్ర జపానికి రెట్టింపు మంత్ర జపం చేయాలి.

మూడవ జాములో యవల బదులు గోధుమలు వాడాలి. జిల్లేడు పువ్వులు అర్పించాలి. దానిమ్మ పండుతో అర్ఘ్యం ఇవ్వాలి. రెండవజాము మంత్రజపానికి రెట్టింపు మంత్ర జపం చేయాలి. కర్పూర హారతి ఇవ్వాలి.

నాల్గవ జాములో మూడవ జాము పూజను విసర్జన చేయాలి. తిరిగి అవాహనాదులు చేసి విధివిధానం ప్రకారం పూజ

స్థిరచిత్తం, శ్రద్ధ, దృఢత్వం, నిరంతరత, సమయపాలన - ఇవి గాయత్రీ సాధనకు నియమాలు.

చేయాలి. మినుములు, వేరుశనగలు, సప్త ధాన్యాలు, శంఖ పుష్పం, బిల్వపత్రాలతో పరమేశ్వరునికి పూజ చేయాలి. రకరకాల మిఠాయిలు నైవేద్యం ఇవ్వాలి. వడలతో సదాశివుణ్ణి అభ్యర్థన చేయాలి. అరటిపండ్లతో, ఇతర ఫలాలతోపాటు అర్ఘ్యం ఇవ్వాలి. మూడవ జాము జపానికి రెట్టింపు జపం చేయాలి.

సూర్యోదయం తర్వాత స్నానాదులు ముగించుకుని శివునికి పుష్పాంజలి సమర్పించి, విసర్జన చేయాలి.

మహాశివరాత్రి వ్రతం, ప్రతినెలలో వచ్చే శివరాత్రినాడు

చేసే వ్రతం కోరుకున్న ప్రయోజనాన్ని ప్రదానం చేస్తాయి. ఘోరమైన పాపాలనుండి, సంతాపాల నుండి, ఉపద్రవాలనుండి రక్షిస్తాయి. భక్తిపూర్వకంగా ఈ వ్రతాలు చేస్తే, సమస్త దుఃఖాలూ నశిస్తాయి. ఉపాసకునికి భోగం, మోక్షం లభిస్తాయి.

మహాశివరాత్రి పుణ్యక్షణాలలో నిరాకార భగవానునికి ఇలా సాకారమైన అర్చన చేయడంవల్ల భక్తులకూ, సాధకులకూ జీవితంలో అనేక అనుగ్రహాలు అందుతాయి. ఈ పుణ్యక్షణాల నుండి లభించే ప్రయోజనాలకు ఎవరూ దూరం కాకూడదు.

దేశభక్తుడు స్వామి శ్రద్ధానంద

స్వామి శ్రద్ధానంద గొప్ప దేశభక్తుడు. తేజోవిరాజితుడైన సన్యాసి. మొదట్లో ఆయన జీవితం భోగ విలాసాలలో గడచింది. ఆయన పూర్వ నామం మున్నీరామ్. ఒక రోజున మున్నీరామ్ స్వామి దయానందను కలుసుకొన్నారు. వారి నడుమ చాలా రోజుల పాటు వాద ప్రతివాదాలు జరిగాయి. స్వామి దయానంద చెప్పిన మాటలు తర్కశుద్ధంగా ఉన్నాయి. వాటి ప్రభావం మున్నీరామ్ పై బాగా పడింది. అప్పటి నుండి అతనిలో భగవంతుడిపైన విశ్వాసం కలిగింది. క్రమంగా అది పెరిగింది. గట్టిపడింది. అటుతర్వాత అతడు దేశ స్వాతంత్ర్యోద్యమంలో పాల్గొన్నాడు.

అమృత్సర్లోని జలియన్‌వాలాబాగ్‌లో కాల్పులు జరిగాయి. ఆ దురంతం కారణంగా ప్రజలలో క్రోధావేశాలు మిన్నుముట్టాయి. తెల్లవారి ప్రభుత్వం ప్రజలను అణగద్రొక్కేందుకు అన్ని ప్రయత్నాలు చేస్తోంది. ఢిల్లీలో జలియన్‌వాలాబాగ్ కాండకు వ్యతిరేకంగా ఒక ఊరేగింపు ఏర్పాటు చేయబడింది. దానిని ప్రభుత్వం నిషేధించింది. ఆ స్థితిలో స్వామి శ్రద్ధానంద నాయకత్వంలో వేలాదిగా ప్రజలు ఎర్రకోట ఎదుట సమావేశమయినారు. స్వామి శ్రద్ధానంద ఊరేగింపుకు నేతృత్వం వహిస్తున్నారు. ఆశ్చికులైన సైనికులు వందల సంఖ్యలో ఇటు అటు తిరుగుతున్నారు. కమీషనర్ ప్రజలను వెళ్లిపోవలసిందంటూ హెచ్చరించాడు. వెంటనే స్వామి శ్రద్ధానంద గర్జించాడు - 'ఎక్కడివాళ్లు అక్కడే ఉండండి. ఉన్నచోటు నుండి ఎవరూ కదలవలసిన అవసరం లేదు. ప్రభుత్వపు నిషేధాజ్ఞలు మనలనేమీ చేయలేవు. మన కర్తవ్య పాలనకు అడ్డుగా నిలువలేవు.'

కమీషనర్ స్తబ్ధుడైనాడు. ప్రజలు కదలలేదు, మెదలలేదు. ఇది చూశాడా అధికారి. ఊరేగింపు గడియారపు స్తంభం వైపు ముందుకు సాగింది. గడియారపు స్తంభం వద్ద ఘూర్కా సైనికుల బృందం ఒకటి నిల్చి ఉంది. ఆ సైనికులు తుపాకులు గురిపెట్టి త్రోవకు అడ్డుగా నిల్చున్నారు. స్వామీజీకి తుపాకులను గురించిన చింతయే లేదు. ఒక ఆంగ్ల సైనికాధికారి స్వామీజీ రొమ్ముకు తుపాకీని గురిపెట్టాడు. స్వామీజీ విశాలమైన తమ ఛాతీని అతనికి చూపుతూ చెప్పారు -

'చూస్తావెందుకు? తుపాకితో కాల్పు. ఊరేగింపు వెనుకకు మళ్లదు.'

స్వామి శ్రద్ధానంద ముందుకు సాగారు. మరుక్షణంలో తుపాకీ గొట్టాలు క్రిందికి వంగిపోయి నిరాటంకంగా ఊరేగింపు సాగిపోయింది.

అద్భుతమైన సాహసం, నిర్భయత్వం కలిగిన వారి ప్రభావం ఇలాగే ఉంటుంది.

సత్కర్మయే దైవారాధన.

సాధన విజ్ఞానం

నడుస్తూనే ధ్యానం చేసే విధానం

కూర్చొని ధ్యానంచేసే విధానం సంప్రదాయంగా వస్తున్నది. అయితే బౌద్ధమతంలో నడుస్తూ ధ్యానం చేసే విధానం బహుళ ప్రచారంలో ఉంది. ఈ ధ్యానాన్ని ఎవరైనా ఎక్కడైనా ఎప్పుడైనా చేయవచ్చు. అయితే ఇందుకు ఏకాంతం అవసరం. అభ్యాసం తర్వాత మనస్సు ఆ మూసలో రూపొంది అదుపులోనికి వచ్చినపుడు - జనసమ్మర్థం ఈ ధ్యానానికి ఆటంకం కాదు.

వాస్తవానికి ధ్యానం ఒక విశిష్టమైన మనోదశకు పేరు. మనస్సును అన్నివైపులనుంచి మలచి ఒక కేంద్ర బిందువుపై దానిని ఏకాగ్రం చేయడమే ధ్యానం. శరీరం స్థిరంగా ఉండడం, సాధకుడు ఒకే స్థలంలో కూర్చొని ఉండడం ధ్యానానికి ఒక నియమం కాదు. సాధకుడు తన చేతనను బాహ్య ప్రపంచంనుండి తప్పించి అంతర్ముఖం చేయడం మాత్రం అవసరం. నిత్యజీవితంలో మనకు పలుమారులు అనుభవంలోకి వచ్చే విషయం - నడుస్తూ నడుస్తూ ఏదో ఆలోచనలో మునిగిపోయి పరిసరాలను మరచిపోవడం. సాధకుని స్థితిలో ఇలా మునిగిపోవడమే ధ్యానం అవుతుంది.

ఈ మునిగిపోవడంలో మామూలు వ్యక్తికి సాధకునికి మధ్య తేడా ఉంది. సాధకుడు మునిగిపోయినపుడు - అక్కడ దివ్యత్వం చోటుచేసుకుంటుంది. అది పరమాత్మతో కలయికకు ఒక సోపానం అవుతుంది. సామాన్యుడు మునిగిపోయినపుడు - అతడు భౌతికత అనే బురదలో కూరుకుపోతాడు. భౌతికమైన చింతలకు ఫలితం ఇది. ఇది అతడిని పరమ లక్ష్యానికి దూరం చేస్తుంది. ఆ దూరాన్ని తగ్గించడానికీ, చింతలలో చిక్కులలో మునిగిపోయిన మనస్సుకు శాంతి అనే చల్లగాలిని అందించడానికీ ఒక మాధ్యమం ధ్యానం.

నడుస్తూ ధ్యానం చేయడం చెప్పడానికీ, వినడానికీ కొంత వింతగా ఉండవచ్చు. కానీ, నడుస్తూ ధ్యానం చేయవచ్చునన్నది నిజం. కూర్చొని ధ్యానం చేయడానికి ఏకాంత స్థలాన్ని ఎన్నుకోవలసి ఉంటుంది. ఆ తర్వాత కళ్లు మూసుకుని ఇష్ట దైవంపై మనస్సును లగ్నం చేయవలసి ఉంటుంది. అస్థిర ధ్యాన ప్రక్రియ

మరో విధంగా ఉంటుంది. ఈ ధ్యానంలో వ్యక్తి నడుస్తూ ఉంటాడు. కళ్లు తెరిచే ఉంటాయి. అయితే మనస్సు కొన్ని ప్రత్యేక విషయాలపై స్థిరంగా ఉంటుంది. ఈ స్థిరత్వమే ఇక్కడ అవసరం. శరీరం నడుస్తూ ఉండాలి. అవయవాలు కదులుతూ ఉండాలి. కానీ, మనస్సు అచంచలంగా ఉండాలి. ఈ మానసిక అచంచలత్వం ప్రతి అడుగుతో జోడించబడి ఉండాలి. ప్రతి అడుగుగా శాంతి, ఆనందాల అనుభూతితో నిండి ఉండాలి. దీన్ని సాధించడమే ఈ ధ్యానంయొక్క ఉద్దేశ్యం.

అనగా - ఈ ధ్యానం ద్వారా వ్యక్తికి నడవడం మరోమారు నేర్చుతారు. ఒత్తిడినీ, అశాంతినీ పారద్రోలే నడక అది. ప్రపుల్లతను కలిగించే నడక అది. వికాసాన్ని కలిగించే నడక అది. పసితనంలో బాలుడు నడవడం మొదలుపెట్టినపుడు అతడి అడుగులు తడబడతాయి. పాదాలు నేలమీద దృఢంగా నిలవవు. ఈ ధ్యాన ప్రక్రియలో వ్యక్తి దృఢంగా అడుగులు వేస్తాడు. కానీ, అతడి మనస్సు తడబడుతూ ఉంటుంది, ఊగినలాడుతూ ఉంటుంది. ఈ అసంతులనాన్ని - నిలకడలేని స్థితిని - తొలగించి, యోగి మనః స్థితివంటి మనఃస్థితిని పొందడం ఈ ప్రక్రియ యొక్క ముఖ్య ప్రయోజనం.

నేటి జీవనం ఎంతో జటిలమైనది. దానిలో ఎన్నెన్నో చికాకులు ఉన్నాయి. ఎంతో అశాంతి ఉన్నది. అందులో ఎన్నో కష్ట నష్టాలు ఉన్నాయి. అది తీర్చవైస ఒత్తిడులకు గురి అవుతూన్నది. అందులో ఎన్నెన్నో వికృతులు చోటు చేసుకున్నాయి. మనిషి వేసే ప్రతి అడుగుగా వ్యాకులతతో నిండి ఉంది. అతడి అడుగుజాడలలో నిరాశ, భయం, వ్యధ, వ్యాకులత నిండి ఉన్నాయి. దివ్య దృష్టి కలిగిన వ్యక్తికి ఇవన్నీ కానవస్తాయి. కనుక మన ప్రతి అడుగుగా ప్రసన్నతకు ప్రతీకగా ఉండాలి. అందులో బాధ లవలేశమైనా మిగులకూడదు. ఇందుకోసం మనం నడవడం నేర్చుకోవాలి. మన ప్రతి అడుగుతోపాటు చింతనుండి ఒత్తిడినుండి ఎలా విముక్తి పొందాలి, దివ్యమైన శాంతినీ, సమరసతనూ ఎలా

పాప సిద్ధాంతం మనకు లేదు.

పొందాలి అనే విషయాన్ని మనం నేర్చుకోవాలి. సచల ధ్యానం ఈ రహస్యాన్ని విప్పిచెప్పే ప్రణాళిక.

ఈ ధ్యానానికి ప్రక్రియ ఏమిటి?

ఇందుకోసం ముందుగా తగు స్థలాన్ని ఎంపిక చేసుకోవాలి. ప్రజల రాకపోకలు లేని రోడ్డు, పార్కు, తోట, వనం, సముద్రతీరం, నదీతీరం లేదా ఇంటి దాబా ఇందుకు అనువుగా ఉండవచ్చు. ఇవి కుదరకపోతే, మన వీలునుబట్టి ప్రశాంతంగా, ఏకాంతంగా ఉండే స్థలాన్ని ఎంపిక చేయవచ్చు. అయితే, ఆ స్థలం సమతలంగా ఉండాలి. అందులో ఎగుడుదిగుడులు, రాయి రప్పలు ఉండకూడదు.

ఇక సమయం సంగతి. ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమాలకు బ్రహ్మముహూర్తం సర్వోత్తమం. అయితే ఈ సమయాన్నే ఎంపిక చేయాలనే పట్టింపు ఇక్కడ లేదు. ప్రాతఃకాలం కుదరకపోతే సాయంకాలం చేయవచ్చు.

ఇక నడక ప్రారంభించవచ్చు. ఇది మామూలు నడకకన్న భిన్నమైనది. మామూలు నడక ఆరోగ్యం కోసం జరిపేది. ఈ నడక ధ్యానం కోసం జరిపేది. ఈ నడకవల్లకూడ ఆరోగ్యం మెరుగువుతుంది. అయితే అది అప్రధానమైన ప్రయోజనం. ఎలాంటి పరిస్థితిలో అయినా ధ్యానం చేయడం మన లక్ష్యం కావాలి.

నెమ్మదిగా నడవాలి. మనస్సును మన అడుగులపై ఏకాగ్రం చేయాలి. ప్రతి అడుగు పట్లా మనం సావధానంగా ఉండాలి. సూటిగా ముందుకు పోవాలి. ఈ నడకతో ప్రసన్నతా భావాన్నీ, శాంతి భావాన్నీ జోడించాలి. ఈ కలయిక నిర్విరామంగా ఉండాలి. ఇప్పుడు ప్రతి అడుగుతోపాటు పడే అడుగుజాడను భావన చేయాలి. దానిలో చల్లదనం, ఆనందం, ఉల్లాసం ఉన్నవని భావన చేయాలి. మన నడక ఏదో ఒక మహాపురుషుని నడకవలె ఉండాలని భావన చేయాలి. మహాపురుషుల కణకణంలో, అడుగు అడుగులో ఉత్పల్లత, వికసించే లక్షణం, ఉట్టిపడుతూ ఉంటుంది. అలాంటి అనుభూతిని పొందాలి.

ఆ తర్వాత శ్వాసపై ధ్యానం ఉంచాలి. శ్వాస పీల్చుతూన్నప్పుడు ఎన్ని అడుగులు వేశామో గమనించాలి. శ్వాసను

అదుపుచేసేందుకు ప్రయత్నించకూడదు. దానిని సహజంగా సాగనివ్వాలి. ఈ విధంగా శ్వాసకూ, అడుగులకూ ఒక సంబంధం ఏర్పడుతుంది. సంబంధంవల్ల ఒకేసారి రెండింటిపైనా ధ్యానం ఉంచడం తేలికవుతుంది. పెదవులపై చిరునవ్వు ఈ ప్రక్రియను మరింత సుఖప్రదం, ఆనందకరం చేస్తుంది.

ఇలా పెక్కు రోజులు నియమబద్ధంగా అభ్యాసం చేస్తే - శ్వాస, శ్వాసను లెక్కపెట్టడం, అడుగు, చిరునవ్వు అనే నాలుగింటి మధ్య సమతుల్యం, సమన్వయం ఏర్పడుతాయి. నాలుగూ కలసి ఒకటవుతాయి. ఇదే సమచిత్తత; చిత్తంలో (మనస్సులో) సమత్వాన్ని ఏర్పరచడం. తీవ్ర అభ్యాసంవల్ల ఈ సమచిత్తత లభిస్తుంది. ఒకసారి ఈ స్థితి ఏర్పడితే, ఆ తర్వాత ఎలాంటి ఇబ్బంది ఉండదు. అంతా సహజంగా, సునాయాసంగా జరిగిపోతుంది.

ఈ అభ్యాసం మొదట్లో కష్టం అనిపిస్తుంది. అసాధ్యం అనిపిస్తుంది. అయితే, అభ్యాసం సాగిన కొలదీ అది సులువవుతుంది. చివరికి చరమ స్థితి లభిస్తుంది. ఈ స్థితి ఫలితంగా వ్యక్తిత్వంలో ధైర్యం, స్థిరత్వం, శాంతి, సహజత్వం మున్నగు గుణాలు అవతరిస్తాయి. ఆ గుణాలలో మరింత గాంభీర్యం ఏర్పడుతుంది. చంచలత్వం నమాప్తం అవుతుంది. సాధకుని మనస్సు ఉత్కృష్టతవైపు పయనిస్తుంది. ఉచ్చస్థితిని పొందడానికి ప్రాథమిక అభ్యాసంగా ఇది ఉపకరిస్తుంది.

ప్రారంభంలో అడుగులు లెక్కపెడుతూ ఉంటే శ్వాసపై ధ్యానం తొలగవచ్చు. శ్వాసపై ధ్యానం ఉంచితే అడుగుల లెక్క మరచిపోతాము. ఈ సమస్యకు పరిష్కారం నిరంతర అభ్యాసం. ఆ తర్వాత 'సమచిత్తత' ఆవిర్భవిస్తుంది. ఈ స్థితి ఏర్పడిన తర్వాత జననమర్దం, కోలాహలం ఇబ్బందిపెట్టవు. ఈ ప్రక్రియ దానికదిగా, ఆటోమేటిక్ గా జరిగిపోతుంది.

సచల ధ్యానం ప్రయోజనకరమైన అభ్యాసం. కూర్చొని ధ్యానం చేస్తే వచ్చే ఫలితాలు ఈ ధ్యానంవల్ల లభిస్తాయి. బౌద్ధ సంప్రదాయం కనుగొన్న అపూరూపమైన ప్రక్రియ ఇది. మనమంతా ఈ ప్రక్రియనుండి ప్రయోజనం పొందాలి.

నా అదృష్ట దురదృష్టాలకు బాధ్యుడను నేనే.

ఆచరణలో ఆధ్యాత్మ

స్వర్గ నరకాలు మన చేతుల్లోనే

ఆత్మ వికాసం ద్వారా దేవత్వం

నరకాన్ని చేరుకుంటారు.

మనం ఈ పృథివిపై ఉత్తమ పౌరులుగా జీవించాలి. మానవీయ కర్తవ్యాలను పూర్తిగా నెరవేర్చుతూ ఉండాలి - అప్పుడు భూలోకంలో నివసించే మనం దేవతలకు దుర్లభమైన మానవ జన్మ ఎత్తినందుకు మనం గర్వించగలుగుతాం; గౌరవంగా తలఎత్తుకు తిరగగలుగుతాం. ఇంతకన్న ఉన్నతమైన లోకాలకు వెళ్లాలని కోరుకుంటే, స్వర్గాన్ని చేరాలనీ అక్కడే ఉండాలనీ కోరుకుంటే - మనం పౌరులుగా మిగిలిపోవడంతో సంతృప్తి చెందకుండా - మనలో కరుణనూ, మమతనూ వికసింపజేసుకోవాలి. పుణ్యం సంపాదించాలి. పరమార్థ ప్రయోజనాల కోసం జీవించాలి. మన శీలాన్ని ఒక దీపస్తంభంగా నిర్మించుకోవాలి. దాని వెలుగులో ఎందరెందరో సన్మార్గంలో పయనించే ప్రేరణను పొందాలి.

ఆత్మనిర్మాణం - తనను తాను నిర్మించుకోవడం - మనిషి కర్తవ్యం. అయితే, ఆత్మవికాసం ద్వారానే - తనను తాను వికసింపజేసుకోవడం ద్వారానే - మనిషి దేవతల స్థాయిని పొందగలుగుతాడు. మన అహం సంకుచితత్వపు బంధనాన్ని తెంచుకుని విశాలం విస్తృతం వ్యాపకం అయినప్పుడు, లోకకళ్యాణమే ఆత్మకళ్యాణం అయినప్పుడు - మనం దేవతలం అయినట్లు భావించాలి. దేవతల కోసమే స్వర్గం ఏర్పడింది. మనలో వికసించిన దేవత్వం మనల్ని స్వర్గలోకానికి ఖాయంగా చేర్చుతుంది. స్వర్గం ఎగువన ఉంది. అక్కడికి చేరాలంటే మనం పైకి ఎదగాలి, ఉన్నతులం కావాలి. శీలం, దృక్పథం, కర్మ - ఈ మూడింటినీ ఉన్నతం చేసుకుంటే - ఏ వ్యక్తి అయినా స్వర్గంలో సులభంగా ప్రవేశించగలుగుతాడు.

నరకానికి వెళ్లడంకూడా పూర్తిగా మన చేతుల్లోనే ఉంది. నరకం దిగువన ఉంది. దాన్ని అధోలోకం అని పిలుస్తారు. నీచంగా జీవించేవారు, నీచమైన దృక్పథాన్ని అనుసరించేవారు, నీచమైన కర్మలు చేసేవారు తమ అధఃపతనం కారణంగా నరకానికి వెళతారు. నీతి నియమాలనూ, సదాచార పరిమితులనూ ఉల్లంఘించేవారు, కర్తవ్య - ధర్మాన్ని ఉపేక్షించేవారు, ఇతరులపట్ల చెడుగా ప్రవర్తించేవారు, ఇంద్రియాలను విచ్చలవిడిగా తిరగనిచ్చేవారు, మనసులో కుటిలత్వాన్ని పెంచుకున్నవారు సరాసరి నరకానికి పోతారు. అందుకు వారికి ఎలాంటి ఆటంకమూ ఉండదు. వారు క్రిందికి జారి జారి

ఆశయం లేకపోవడం పశుత్వం

మనిషికి లభించిన సంపదలలో అతిముఖ్యమైనది ఆలోచనా శక్తి. ఆలోచనా శక్తి ప్రపంచంలోని అన్ని శక్తులకన్న ఉత్తమమైనది. పశువులకు ఆలోచనా శక్తి లేదు. అవి తమ భావాలను పంచుకోలేవు. వాటికి లిపి లేదు, భాష లేదు. కనుకనే, కండబలంలో మనిషికన్న మిన్న అయినా, అవి బానిసలుగా బ్రతుకుతున్నాయి. ఆలోచనాశక్తి లోపించడంవల్ల పశువుల బ్రతుకు పరిమితం అయిపోయింది.

మనిషి నేలను సస్యశ్యామలం చేశాడు. ఇళ్లను, గ్రామాలను, నగరాలను నిర్మించి సౌకర్యాలనూ, రక్షణను కల్పించుకున్నాడు. తన కోరికలను, భావనలను ఇతరులకు తెలియపరచడానికై భాషనూ, సాహిత్యాన్నీ, లిపినీ కనుగొన్నాడు. ఆధ్యాత్మిక భావాల ప్రకటీకరణ కోసం, ప్రాపంచికమైన ఆహ్లాదం కోసం కళాకౌశలం, వ్రాత, ప్రచురణ మున్నగు అనేక సౌకర్యాలు నేడు అందుతున్నాయి. ఇవన్నీ మనిషిలోని ఆలోచనా శక్తికి ఫలితాలు. సృష్టిని అందంగా తీర్చిదిద్దడం కూడ ఆ ఆలోచనా శక్తి ఫలితమే.

ఇలాంటి ఆలోచనాశక్తి అనే ప్రత్యేకతను కలిగి ఉన్న మనిషి ఆశయం అన్నది లేకుండా బ్రతకడం దురదృష్టకరం. అతడు చేసే పనులకు ఒక గమ్యం, ఒక ఆధారం, ఒక లక్ష్యం లేకుండా పోయాయి. కనుక అతడు పశువులా జీవిస్తున్నాడు.

సూర్యుడు ప్రతిరోజూ ఆకాశంలో ఉదయిస్తాడు. ప్రజలకు వెలుగునూ, వేడినీ, జీవితాన్నీ ఇచ్చే తన లక్ష్యాన్ని నెరవేర్చుతున్నాడు. చెట్లు, గాలి, నీరు, సముద్రం, నదులు అన్నీ ఏదో ఒక లక్ష్యంతో నడుస్తున్నాయి. ఈ ప్రపంచంలో ఇలాంటి వ్యవస్థ ఉంది. కనుకనే, ప్రతి వస్తువూ తన స్థితికి అనుగుణంగా తన కర్తవ్య కర్మలో స్థిరంగా ఉంది.

ఒక నిర్దిష్టమైన ఆశయంతో, ఆదర్శంతో, లక్ష్యంతో, గమ్యంతో జీవించడమే మానవోచితంగా జీవించడం; మనిషికి తగినట్లు జీవించడం. మనిషి చేసుకునే నిర్ణయమే అతడిని ఉన్నతుణ్ణి చేస్తుంది, లేదా పతితుణ్ణి చేస్తుంది. ★★★

నిస్సహాయులను ఉపేక్షించడం ప్రభువు పిలుపును నిరాదరించడమే.

తత్వచింతన

దుఃఖాలకు మూలకారణం అజ్ఞానం

ప్రపంచం ఒక దుఃఖాలయం

ప్రపంచం దుఃఖాలయమని దూరదృష్టి కలిగిన తత్వవేత్తలు చెప్పారు. మనిషి పుట్టిననాటినుండి పలువిధములైన శారీరిక, దైవిక, మానసిక దుఃఖాలను అనుభవిస్తూనే ఉన్నాడు. మనిషి చేసే శ్రమ, అతడు జరిపే ప్రయత్నాలు, అతడు చేసే పురుషార్థం - అన్నీ దుఃఖాలనుండి బయటపడడానికే. అయినా - జీవితమంతా ప్రయత్నిస్తూ ఉన్నప్పటికీ, మనిషి దుఃఖాలనుండి తప్పించుకోవడం అరుదుగానే ఉంటోంది. చివరికి అతడు దుఃఖ క్షేత్రములతో కూడిన మానసిక, శారీరిక స్థితిలోనే ఈ ప్రపంచాన్ని వదిలివేస్తాడు.

లేమి దుఃఖానికి కారణమని పలువురు భావిస్తారు. ప్రపంచంలో సంపన్నులు ఎందరో ఉన్నారు. అయితే, వారు సుఖ సంతృప్తులతో జీవిస్తున్నారా? సిరి సంపదల మధ్యకూడ వారు ఆందోళనలకూ, మనస్తాపాలకూ గురికావడం, అందువల్ల ఆక్రోశించడం మనకు కానవస్తుంది. లేమివల్ల దుఃఖపడని వ్యక్తులు రోగాలతో శారీరికంగా దుఃఖాలను అనుభవిస్తున్నారు. శారీరికమైన దుఃఖంలేని వ్యక్తులు కామ క్రోధాలు, ద్వేషం, పశ్చాత్తాపం, తృష్ణ, ఏషణలు కలిగించే మానసిక దుఃఖాలతో సతమతం అవుతున్నారు. శారీరిక, మానసిక, దారిద్ర్య జనిత దుఃఖాలను అనుభవించని వ్యక్తులు అజ్ఞాన దుఃఖంతో బాధపడుతున్నారు.

కొందరు సజ్జనులకూ, సాధుపురుషులకూ ఈ దుఃఖాలేవీ ఉండవు. అయినా - చుట్టుప్రక్కల ఉండే దుష్టులు అకారణంగా వారికి ప్రమాదకర పరిస్థితులను కల్పిస్తారు. ఏదైనా ప్రమాదం కాని, ఆధివ్యాధులు కాని వారికి దుఃఖాన్ని కలిగించవచ్చు. ప్రకృతి ప్రకోపాలవల్ల ఎన్నెన్నో బాధలు వచ్చిపడుతూ ఉంటాయి. ధనికులూ, పేదలూ, సాధువులూ, మోసగాళ్లూ అందరూ ఈ బాధలకు గురి అవుతారు. మరి ఏ ఇతర దుఃఖాలూ లేకపోయినా - జన్మ, జరా, మృత్యువులు కల్పించే దుఃఖాలు మాత్రం తక్కువైనవా?

గౌతమ బుద్ధుని దుఃఖ అనుభూతి

గౌతమ బుద్ధుడు ఒక రాజకుమారుడు. ఆయనకు జీవితంలో కొరతలు ఏర్పడే ప్రశ్నే లేదు. ఆయన ఆరోగ్యవంతుడు. అందగాడు. శీలసంపన్నుడు. శారీరిక కష్టమంటే ఏమిటో ఆయనకు తెలియనే తెలియదు. కోరినదే తడవుగా అన్నీ ఆయనకు సమకూర్చబడేవి. ఆయనను అన్ని విధాలా ఆనందంగా, సంతృప్తిగా ఉంచడానికి విశ్వప్రయత్నం జరిగింది. అలాంటి స్థితిలో ఆయనకు మానసిక దుఃఖం కలిగే అవకాశమే లేదు. ఆయన భార్య అందకత్తె. ఆరోగ్యవంతురాలు. పతివ్రత. ఆయనకు ప్రియురాలు. వారి కుమారుడు రాహుల్ ముద్దులు మూటకట్టే పసివాడు. ఇలా రాజకుమారుడైన సిద్ధార్థునికి అన్నీ అనుకూల పరిస్థితులే. శారీరికం, మానసికం, బుద్ధిపరం, లేక ఆకస్మికం అయిన ఏ దుఃఖమూ ఆయనకు లేదు. అయినా ఆయన దుఃఖ అనుభూతితో బాధపడ్డారు. అనుకూల పరిస్థితులన్నింటినీ వదులుకున్నారు. ప్రపంచంలోని దుఃఖాన్ని తొలగించే మార్గాన్ని కనుగొనడం కోసం సాధువుగా మారారు.

రాజకుమారుడైన సిద్ధార్థుడు ఒకేఒకసారి అనుకూల పరిస్థితులనుండి, ఇష్టమైన వాతావరణంనుండి బయటికి వచ్చారు. బయటి ప్రపంచంలోకి వచ్చారు. ఒక రోగినీ, ఒక వృద్ధుణ్ణి, ఒక శవాన్నీ చూచారు. ప్రపంచం దుఃఖాలయమని ఆయన పొందిన ఆ అనుభూతి సత్యమైనది. యధార్థమైనది. వాస్తవికమైనది. అది ఆయనను కదిలించింది. దుఃఖ నివారణకు మార్గాన్ని అన్వేషిస్తూ అన్వేషిస్తూ రాజకుమారుడైన సిద్ధార్థుడు బైరాగి బుద్ధుడుగా మారాడు.

సుఖాలకన్న దుఃఖాలే హెచ్చు

మనిషి దుఃఖంనుండి బయటపడి సుఖంవైపు ముందుకు పోవడానికి తగు ఉపాయాలనూ, సిద్ధాంతాలనూ ఏదో ఒక రూపంలో వివరించేదే వేదాలు, ఉపనిషత్తులూ, దర్శనాలు, ధార్మిక ఆధ్యాత్మిక జ్ఞాన విజ్ఞానాలతో కూడిన ఉన్నత సాహిత్యమంతా.

విత్తనం తాను భూమిలో నశించి మహావృక్షంగా మారుతోంది. త్యాగంలోనే ఉంది విజయం.

ఋషులు, మునులు, దార్శనికులు, తపస్వులు, మహాత్ములు, మనీషులు, మేధావులు, విద్వాంసులు - అందరూ తమ జీవితాలను దుఃఖ నివారణకూ, సుఖ ప్రాప్తికీ ఉపాయాలను అన్వేషించడం కోసం అంకితం చేశారు. ఈ ప్రపంచం నిజంగా దుఃఖాలయమేననీ, దుఃఖంనుండి తప్పించుకోవడానికి జరిగే ప్రయత్నమే మానవ జీవనానికి సారమని ఈ పాపన ప్రయత్నాలనూ, మహత్తర జీవితాలనూ చూస్తే అంగీకరించవలసి వస్తుంది.

మరో విషయం కూడ ఒప్పుకోవాలి. ప్రపంచంలో సుఖం కూడ ఉంది. మనుషులు నవ్వుతున్నారు. ఆడుతున్నారు. పాడుతున్నారు. సంబరాలు చేసుకుంటున్నారు. ఇవన్నీ మనిషి సుఖానికి ప్రమాణాలు. మనుషులు భోగ విలాసాలలో మునిగి తేలుతూ ఉండడంకూడ మనకు కనపడుతుంది. అయితే ఈ సుఖాలన్నీ క్షణభంగురములు. తాత్కాలికములు. మారే లక్షణం కలిగినవి. దుఃఖాన్ని కలిగించేవి. వీటిలో స్థిరత్వమూ లేదు వాస్తవికతా లేదు. ఈ సుఖాల కోసం జరిగే ఏర్పాట్లన్నీ ఒకవిధంగా దుఃఖం నుండి బయటపడడానికి చేసే ప్రయత్నాలు మాత్రమే. ప్రపంచంలో సుఖాలకన్న దుఃఖాలే హెచ్చు. దుఃఖాలే స్థిరమైనవి.

దుఃఖంపై విజయం

ప్రపంచంలో దుఃఖాలే అధికంగా ఉన్నాయి. మనిషి ప్రపంచంలోనే జీవించాలి. మరి - దుఃఖాలతో విసిగివేసారిపోయి అమూల్యమైన తన జీవితాన్ని నష్టపరచుకోవడమేనా జీవితానికి లక్ష్యం? కానే కాదు. మనిషి లక్ష్యం దుఃఖాన్ని అనుభవించడం కాదు. దుఃఖాలపై విజయం సాధించడం, శాశ్వత సుఖాన్ని పొందడం మనిషి లక్ష్యం. ఇదే మనిషి చేయవలసిన పురుషార్థం. ఇదే అతడికి శ్రేయస్కరం. ప్రపంచాన్ని దుఃఖాలయంగా పరిగణించి, బాధలతో వ్యధలతో కొట్టిమిట్టాడడం మనిషికి సిగ్గుచేటు, మనిషికి ఓటమి. దుఃఖాన్ని తొలగించడానికీ, సుఖాన్ని పొందడానికీ అఖండమైన కార్యశూరతనూ, పురుషార్థాన్నీ చూపడం మనిషికి గౌరవం కలిగించే విషయం. మనిషి ఈ ప్రపంచాన్ని ఒక పరీక్షా స్థలంగా పరిగణించాలి. ఈ దుఃఖ సాగరాన్ని దాటి, సుఖ శాంతులనే సుందర తీరాన్ని చేరాలి. తన పౌరుషాన్ని నిలబెట్టుకోవాలి.

రోగం ఉన్న చోట చికిత్స ఉంటుంది. సమస్య ఉన్న చోట పరిష్కారం ఉంటుంది. సంకల్పం ఉన్నచోట దానిని

అమలుపరచే మార్గం ఉంటుంది. అలాగే, దుఃఖం ఉన్నచోట దానినుండి వెలికివచ్చే మార్గం ఉంటుంది. కావలసిందల్లా మనిషి హృదయంలో నిజమైన జిజ్ఞాస; అతడు తన లక్ష్య సాధనపట్ల నిష్ఠ కలిగి ఉండడం; అతడిలో నిర్విరామంగా కృషిచేసే సహనం ఉండడం.

భారతీయ మనీషులు ఇతరుల కోసం తపస్సు చేసి, దుఃఖ నివారణకు అమోఘమైన మార్గాలను కనుగొన్నారు. ఆ మార్గాలు ఎంతో సరళమైనవి, సుకరమైనవి. ఆ మార్గాలను అనుసరించి, ఎందరెందరో దుఃఖ సాగరాన్ని దాటారు, దాటుతూ ఉన్నారు. ఆ మార్గాలు సార్వభౌమములు, విశ్వమంతటికీ వర్తించేవి. అవి సర్వమాన్యములు, అందరూ అంగీకరించినవి.

దుఃఖానికి కారణం వ్యామోహం

మనిషిలోని విషయ వాంఛలే దుఃఖాలన్నింటికీ మూలములన్నది మనీషులలో హెచ్చుమంది అభిప్రాయం. మనిషి వాంఛ, తృప్తి అనే ఎండమావిలో చిక్కుకోకుండా ఉంటే, అతడు తప్పకుండా దుఃఖం నుండి బయటపడతాడు. మనిషి ప్రపంచంలో తాను చూసిన ప్రతిదానినీ పొందాలని తహతహలాడతాడు. పొందినదానితో తృప్తి పడడు. ఇంకా ఇలా పొందాలని ఆరాటపడతాడు. ఇదే తృప్తి. ఇది ఎన్నటికీ తీరనిది. పొందినదానితో తృప్తిపడి, ఇంకా ఇంకా పొందాలనే అనవసరపు దాహాన్ని తొలగించుకుంటే - మనిషి అనేక శారీరక, సామాజిక, మానసిక దుఃఖాలనుండి తప్పకుండా బయటపడతాడు.

ప్రపంచంలోని ప్రతి వస్తువూ నశించేది. చివరికి ఈ శరీరం కూడ. ఈ వాస్తవాన్ని తెలుసుకున్న విజ్ఞుడు వాటిపట్ల ఆసక్తి కలిగి ఉండడు. దుఃఖానికి ముఖ్య కారణమైన మోహమనే కత్తివ్రేటు నుండి అతడు తప్పించుకుంటాడు. ప్రాపంచిక వస్తువులపట్ల ఆసక్తి కలిగిన వ్యక్తి ఆ వస్తువులు తరిగిపోయినా, నశించినా, దూరమైనా క్షణ క్షణం దుఃఖపడుతూ ఉంటాడు. తాను చూస్తూ ఉండగానే అవి నశించిపోతాయనీ, దూరమవుతాయనే అనుమానం భయం మనిషిని వీడిస్తూ ఉంటాయి. ప్రపంచంలోని ప్రతి వస్తువూ నశించేదే అని గ్రహించిన మనీషి వాటితో ఆత్మిక సంబంధం ఏర్పరచుకోడు. వ్యావహారిక సంబంధం ఏర్పరచుకుంటాడు. అనాసక్తితో వ్యవహరిస్తాడు. ప్రాపంచికమైన ఏ నష్టమూ అతడిని

సద్గతిని పొందడానికి యత్నించు. దుర్గతిని అనుభవించడానికి సిద్ధపడు.

చలింపజేయదు. అతడికి దుఃఖం కలిగించదు. వాస్తవానికి - వస్తువులు నశించడంవల్లకాని, దూరం కావడంవల్ల కాని దుఃఖం కలుగదు. దుఃఖానికి అసలు కారణం ఆ వస్తువులపట్ల మనిషికి గల వ్యామోహం. అతడు అజ్ఞానంవల్ల ఆ వస్తువులపట్ల వ్యామోహాన్ని పెంచుకుంటాడు.

రాగద్వేషాలనుండి విముక్తి

దుఃఖ నివృత్తి నిర్వాణంలో ఉన్నదని బుద్ధ భగవానుడు బోధించారు. మనిషి తనను తాను రాగ ద్వేషాలనుండి విముక్తి చేసుకోవడమే నిర్వాణం. కొద్దిపాటి ప్రయత్నం ద్వారా మనిషి తన జీవితకాలంలోనే దానిని పొందగలుగుతాడు. వైరాగ్యం ద్వారా విశుద్ధమైన ఆచరణ చేస్తూ, నశించే లక్షణం కలిగిన ఈ జగత్తులో ఉన్న చిరంతన సత్యాలపై విశ్వాసం ఉంచడంవల్ల, మనిషి విషయాల సుడిగుండాలనుండి, తృష్ణల ఎండమావుల నుండి రక్షణ పొందుతాడు. దుఃఖాలనుండి నివృత్తి పొందుతాడు.

మనిషి శరీరం కాదు, ఆత్మ

ఆత్మ అనాత్మలమధ్యగల తేడాను గుర్తించలేని అజ్ఞానమే దుఃఖానికి కారణమని సాంఖ్య దర్శనం చెబుతోంది. మనిషి అజ్ఞానంవల్ల ఈ శరీరమే తానని భ్రమిస్తాడు. అప్పుడే అతడు దుఃఖాన్ని అనుభవిస్తాడు. దుఃఖాలను అనుభవించడం శరీర ధర్మం. శరీర లక్షణం. వేడి, చలి, వర్షం, ఆకలి, దాహం, వియోగం, విచ్ఛేదం వంటి ఇబ్బందికర పరిస్థితులు శరీరంలోనే వ్యాపిస్తాయి. శరీరమే వాటిని అనుభవిస్తుంది. మనిషి తన అనుభూతులను శరీరానికే పరిమితం చేస్తే, తానే శరీరమని భ్రమిస్తే - శరీరానికి కలిగే కష్టాలు తన కష్టాలని అతడు భావించడం సహజమే.

వాస్తవానికి మనిషి శరీరం కాదు. అనాది, అనంతము, చైతన్యము, ఆనందస్వరూపము అయిన ఆత్మ అతడు. ఆ ఆత్మ అజ్ఞానంవల్ల కాని, దుఃఖ అనుభూతుల వల్లకాని వికృతి చెందదు. ఆత్మ నిర్వికారమైన, ఏకరసమైన చేతన తత్వం. ఆత్మను ఆయుధాలు ఖండించజాలవు. నీరు తడపజాలదు. గాలి ఎండబెట్టజాలదు. అగ్ని మండించజాలదు. ఆత్మ తన జ్యోతివల్ల స్వయంగా వెలుగొందుతూ ఉంటుంది. శివము, శాశ్వతము అయిన దీపం అది. విపరీత పరిస్థితులు దానిని ప్రభావితం చేయజాలవు. కాలం దానిని

ఆర్పివేయజాలదు. శరీరం, మనస్సు, ఇంద్రియములు, బుద్ధి - వీటికి భిన్నమైన నాశనంలేని తత్వం ఆత్మ. ఆత్మ సదా స్వయంగా సంతృప్తిచెందుతూ, ఆనందిస్తూ ఉంటుంది. ఆత్మ సుఖపడడానికి వస్తువులు అవసరంకావు. భోగం అవసరం కాదు. ఆత్మ స్వయంగా ఆనంద స్వరూపం, శాశ్వతం. మనిషి శరీరం కాదు - చలించనిదీ, నశించనిదీ అయిన ఆత్మ. అజ్ఞానంవల్ల పరమపదమైన ఈ ఆత్మనుండి వేరయి, నిమ్మమైన తక్కువది అయిన శరీర స్థాయికి దిగిపోతే - మనిషి ఆ శరీర వికృతులవల్ల వ్యధ చెందుతాడు.

దుఃఖ నివారణకు మార్గం మోక్షమని వేదాంత దర్శనాన్ని వ్యాఖ్యానించిన జగద్గురువు ఆది శంకరులు ప్రవచించారు. మోక్షాన్ని ఆయన ఇలా నిర్వచించారు -

“ఆత్మ స్థలానికి అతీతంగా, శరీరం మనస్సు బుద్ధులకు వేరుగా, స్వభావరీత్యా ముక్తము, నిత్యము, వికల్పం లేనిది - అనే సత్యజ్ఞానం యొక్క స్థిరమైన అనుభూతియే మోక్ష స్థితి.”

అలాంటి అనుభూతి పొందిన మనిషి శరీరానికీ, మనస్సుకూ కలిగే వికారాలవల్ల ప్రభావితుడు కాదు.

శరీరంతో, విశ్వంతో కలిసి ఉంటూ ఉంటూ, మనిషి తన సత్యస్వరూపం అయిన ఆత్మను మరచిపోయాడు. అంతే కాదు. జగత్తుకు పరమ కారణం అయిన పరమాత్మను కూడ మరచిపోయాడు. కలసి ఉండడంవల్ల ఏర్పడిన అవిద్యవల్ల మనిషి పరమాత్మకు బదులు పరమాత్మయొక్క మాయ అయిన ఈ సంసారాన్నే సత్యంగా భ్రమిస్తున్నాడు. ఈ సంసారంలో అతడికి దుఃఖంతప్ప మరేదీ చేతికి అందడం లేదు.

కనుక - మనిషి తన సత్యస్వరూపమైన ఆత్మలో విశ్వాసం కలిగి ఉండాలి. సంసారంలో వ్యాపించి ఉన్న సంసారానికి కారణమైన పరమాత్మను దర్శించాలి. ఆ పరమాత్మ ప్రసాదించిన పదార్థాలను, విషయాలను, భోగాలను పరిమితులకు లోబడి అనుభవిస్తూనే వాటి ప్రభావానికి లొంగని స్థితిని అభ్యాసం చేస్తూ జీవితం గడపాలి. మనిషి అలా చేస్తే - అతడి బంధనాలన్నీ త్రేగిపోవడం ఖాయం. అతడు తన జీవిత కాలంలోనే ముక్తి, మోక్షం, నిర్వాణం, చిదానందముల స్థితిని పొందడం ఖాయం.

దీపపు వెలుగు నూనెపై ఆధారపడి ఉంటుంది.

వివేక వాణి

జీవితం విజయవంతం కావాలంటే... 2

అహంభావాన్ని పరిత్యజించు

యోగియై కృషి చేసేటపుడు 'నేనిది చేస్తున్నాను, అది చేస్తున్నాను' అన్న స్మృతియే ఉండదు. పాశ్చాత్యులు దీన్ని అర్థం చేసుకోరు. 'నే నన్న స్మృతి లేకపోతే, అహంభావం లుప్తమైతే మానవుడెలా పని చెయ్యగల'డని వాళ్లు అడుగుతారు. కాని ఒకరు ఏకాగ్రతతో పని చేసేటపుడు తన్ను తాను మరచి పూర్తిగా పనిలో నిమగ్నమయితే అప్పుడు జరిగే పని ఎంతో ఉత్తమంగా ఉంటుంది. ఈ విషయం అందరి జీవితాలలోనూ అనుభవానికి వచ్చే ఉంటుంది.

మనమెన్నో పనులు - ఆహారం జీర్ణం చేసుకోవడం మొదలైనవి - మనకు తెలియకుండానే చేస్తాము. తెలిసి మరెన్నో చేస్తూ ఉంటాము. కొన్ని కొన్ని పనులు అహం ప్రత్యయం ఏ కొంచెమూ లేని సమాధిలో నిమగ్నమై చేస్తాము.

అహంభావం బొత్తిగా లేని చిత్రలేఖనంలో సంపూర్ణంగా నిమగ్నమైన చిత్రకారుడు అత్యుత్తమ చిత్రాలను నిర్మిస్తాడు. యోగమార్గంలో దైవంతో ఏకమైన వ్యక్తి తానే చేసినా ఏకాగ్రతతో నిమగ్నమై చేస్తాడు. ఏ వ్యక్తిగత ప్రయోజనాన్ని అతడాశించడు. అట్టి కార్యచరణం ప్రపంచానికి మేలే చేస్తుంది. కీడెన్నడూ జరగదు. సర్వకర్మలనూ ఇలాగే ఆచరించాలని గీత బోధిస్తోంది.

దుర్భేద్యమైన గోడలు కట్టి అహంభావం మన్ని బంధించి వేస్తోంది. దానికి లొంగిపోయినందువల్ల ఇది చేస్తున్నాను, అది చేస్తున్నాను అనుకుంటూ ఎంతసేపూ ప్రతి పనీ మన ప్రతాపంగానే భావిస్తూ ఉంటాము. ఈ నీచమైన అహాన్ని నిర్మూలించి వెయ్యాలి. మనలో ఉన్న ఈ పైశాచికత్వాన్ని చంపివెయ్యాలి. 'నేను కాదు నీవు' - అని చెప్పి ప్రకటిస్తూ దైవమే సర్వంగా భావించి జీవించాలి. అహంకార నిర్మితమైన జగత్తును పరిత్యజిస్తేనే గాని భగవత్సామ్రాజ్యంలో అడుగు పెట్టలేము.

పరమశాంతంగా జీవిస్తూ, సమస్తాన్నీ ప్రేమిస్తూ

వ్యక్తిత్వాన్ని ఉపసంహరించుకునే మహాత్ములలోనే శక్తి ఉంటుంది. వాళ్ల కహంకార మమకారా లుండవు. భగవత్కార్య నిర్వహణకు సాధన భూతులైనందుకు వారు ధన్యులు. అట్టివారే క్రీస్తులూ, బుద్ధులూ అవుతారు.

మూర్తిభవించిన ధర్మమే వాళ్లు. వాళ్లకు వేరే వ్యక్తిత్వం లేదు.

భగవంతుడు గుహ్యతిగుహ్యంగా ఉన్నాడు. ఆయన చేసిన పని ఈ సృష్టి సర్వోత్తమమై ఉన్నది. అందుచేత తన్ను తాను మరుగుపరుచుకున్నవాడు ఎక్కువగానూ చేస్తాడు, ఉత్తమంగానూ చేస్తాడు. నిన్ను నీవు జయిస్తే సమస్త విశ్వమూ నీదవుతుంది.

అదృష్ట మర్మం

దేన్ని గూర్చి ఆతురత లేనివారికి అన్నీ వాటంతటవే వస్తాయి. అదృష్టదేవత చపలాతి చపల. తన్ను కోరిన వాళ్లనామె లెక్కే చెయ్యదు. ధనాతురుడు కానివాడి నెత్తిన అది ముమ్మరంగా కురుస్తుంది. కీర్తి అంతే. వద్దన్నవాడికి సమృద్ధిగా వస్తుంది. చివరికది భారమై ఎందుకు వచ్చిందిరా అనిపించేటంతగా వస్తుంది! ధనాదులు వాటిని లక్ష్యం చెయ్యని ప్రభువులకు వస్తాయి. బానిసకెన్నడూ ఏదీ రాదు. ఎవని జీవితం అల్పములూ, తుచ్ఛములూ అయిన ప్రాపంచిక విషయాలమీద ఆధారపడదో, ఎవడు వాటితో నిమిత్తం లేకుండా బ్రతుకుతాడో వాడే ప్రభువు. ఒకే ఒక ఆదర్శం కోసం జీవించు. ఆ ఆదర్శం దృఢమై శక్తిమంతమై అదే సమస్తమూ కావాలి. తదన్యానికి జీవితంలో తావుగానీ వ్యవధి గానీ ఉండనేకూడదు. అప్పుడు నీకది సిద్ధించి తీరుతుంది.

సాధ్య సాధనాలు రెంటి ఎడలా

ఒకే రకమైన శ్రద్ధ చూపాలి

జీవితంలో నేను నేర్చుకున్న మహావిషయాల్లో ఇదొకటి.

ఆశించడం వల్ల కాక, అర్హత సంపాదించడం వల్ల దేనినైనా పొందగలవు.

లక్ష్యానికి ఏ శ్రద్ధ చూపుతామో, దాన్ని పొందే మార్గానికి అదే శ్రద్ధ చూపాలి. విజయానికి మర్మమిదే. సాధ్య సాధనాలు రెంటి ఎడలా ఒకే శ్రద్ధ కలిగి ఉండాలి.

మన జీవితాల్లో ఉన్న పెద్ద లోపమిది: మన ఆదర్శం, మన జీవిత లక్ష్యం మన మనస్సుల్లో ఎంతో గొప్పదిగా తోచి, మిరుమిట్లు గొలుపుతూ సమ్మోహనపరచి దాన్ని అందుకునే మార్గంలో ఎట్లా నడుస్తున్నామో, ఎక్కడ అడుగు వేస్తున్నామో ఏమీ తెలియని పరిస్థితిలో పడేస్తుంది.

లక్ష్యాన్ని అందుకోలేక వైఫల్యం పొందడం ఎక్కడ తటస్థించినా సవిమర్శంగా ఆలోచించి చూస్తే నూటికి తొంభై పాళ్లు సాధనాన్ని గూర్చిన శ్రద్ధ లేకపోవడమే హేతువని తేలుతుంది. తగినంత శ్రద్ధ చూపి సాధనం సమర్థమూ, శక్తివంతమూ, నిర్దుష్టమూ అయేటట్లు చూచుకోవాలి. సాధనం మంచిదియితే సిద్ధి కాక తప్పదు. కారణమే కార్యాన్ని నిర్మిస్తోందన్నమాట మరచిపోతాము. కార్యం దానంతటది రాలేదు. కారణాలు సరి అయినవీ, సమగ్రమయినవీ, సమర్థమయినవీ అయినప్పుడే కార్యమేర్పడుతుంది. ఒకసారి ఆదర్శాన్ని ఎన్నుకుని మార్గాన్ని నిర్ణయించుకుంటే, ఆదర్శం ఉన్న చోట ఉంటుందని మనకు నిశ్చయంగా తెలుసును కాబట్టి మార్గం సక్రమమైనప్పుడు ఆదర్శాన్ని ఇంచుమించు మరచిపోవచ్చు. కారణం ఉన్నప్పుడు కార్యాన్ని గూర్చి మనం శ్రద్ధ వహిస్తే కార్యం దాని సంగతదే చూచుకుంటుంది. లక్ష్యసిద్ధి కార్యం. మన మనుసరించే మార్గం కారణం. అందుచేత మార్గాన్ని గూర్చి శ్రద్ధ వహించడమే శ్రేష్ఠమైన జీవిత మర్మం.

పూజామందిరమే సమస్తమూ కాదు

కాని ఒక విషయం తెలుసుకోవాలి. గొప్పగొప్ప మహర్షులు పుట్టి ప్రపంచాని కనేక సందేశాలిచ్చారు. వాళ్లెన్నడూ కీర్తి ప్రతిష్ఠల నాశించలేదు. కాని వాళ్ల అనుయాయులు వాళ్ల బోధనలనే త్రోసివేసి, వారెక్కువ వీరెక్కువ అని పేరుకు ప్రాముఖ్యమిచ్చి కలహిస్తూ వచ్చారు. ప్రపంచ చరిత్రలో ఎక్కడ చూచినా ఇదే కనిపిస్తుంది. శ్రీరామకృష్ణుని పేరును ప్రజలంగీకరించినా, అంగీకరించకపోయినా నేనేమీ పట్టించుకోను.

కాని ఆయన బోధలనూ, ఆయన సందేశాన్నీ, ఆయన జీవిత చరిత్రనూ ప్రపంచమంతటా వ్యాపింపజేయడానికి నా ప్రాణాలు ధారపోస్తాను. మనం నిర్మించే సంస్థ విషయంలో పూజా మందిరాన్ని గూర్చే నేను భయపడుతూ ఉంటాను. అందులో సహజంగా దోషం లేదు. కాని మనలోనే కొందరు దాన్నే సమస్తమూ అనుకుని వెనుకటి అజ్ఞానంలోనే పడి దానికై పట్టుపట్టి సర్వనాశనం చేస్తారేమో అని జంకుతూ ఉంటాను. వాళ్లు ఈ పురాతన శుష్క విషయాల కెందుకు ప్రాముఖ్యమిస్తారో నాకు తెలుసు. ఆ జీవులకేదో ఒక పని కావాలి. వేరే పని తోచక ఈ గంటలు కొట్టడం మొదలైన వాటితో తమ శక్తిని వృధా చేస్తూ ఉంటారు.

మూర్ఖుడవు కాబోకు

ఒక భారతీయ సన్యాసి ఇలా అన్నాడు : 'ఇసుక పిండి తైలం తీస్తానంటే నమ్ముతాను. మొసలి నోట్లో చెయ్యిపెట్టి గాయపడకుండా దాని దంతం లాగుతానంటే నమ్ముతాను. కాని మూర్ఖుణ్ణి మారుస్తానంటే మాత్రం నమ్మును!'

సుప్రసిద్ధ మూర్ఖుడు

భారతదేశంలో ద్వైతులయిన వైష్ణవులు బొత్తిగా సహనంలేని వర్గం వారు. మరొక ద్వైత వర్గమైన శైవుల్లో ఘంటాకర్ణుడనే భక్తుని కథ ప్రసిద్ధమై ఉన్నది. ఆ భక్తుడు శివారాధన విషయంలో పరమ తీవ్రుడయినందువల్ల ఇతర దేవత పేరు వినిపించి పోతుండేమోనని రెండు చెవులకూ రెండు గంటలు కట్టుకుని తిరిగేవాడట. ఆ గంటల మ్రోతలో ఎవరైనా ఇతర దేవతల పేరు లుచ్చరించినా అతనికి వినిపించేవి కావు. అతడంత తీవ్రుడై శివభక్తి చూపుతూ ఉంటే శివ కేశవులకు భేదంలేదని అతనికి బోధించాలని అతని ఇష్టదైవమే సగం శివుడుగా సగం విష్ణువుగా కనిపించాడట. ఆ సమయంలో ఘంటాకర్ణుడు ధూపం వేస్తున్నాడు. ఆ పొగ విష్ణువు ముక్కువైపుకు కూడా వెళ్తోంది. వెళ్లే విష్ణువు ఆ సుగంధం అనుభవించేస్తాడు గదా! అదే జరిగితే ఇంకేమైనా ఉన్నదా? తన శివారాధన అంతా వ్యర్థమైపోదా? అందుకని అతడూరుకోలేక ఆ గంధం తగలకుండా ఉండేందుకు ఆ వైపు ముక్కులో వేలు పెట్టాడట! అతడంత మూర్ఖుడైనాడు.

పరమానంద ప్రాప్తికి సోపానం పవిత్రత.

మూఢావేశం పనికిరాదు

మూఢావేశం రకరకాలుగా ఉంటుంది. ఈ ఆవేశం వల్ల కొందరు మద్యం మంచినీటి మరకొందరు చుట్టలు మంచినీటివంటారు. జనం చుట్టలు కాల్చడం మానివేస్తే ప్రళయం వచ్చేస్తుందని భావించే మూఢులున్నారు. ఈ భారతదేశంలో విగత భర్తృకలు మళ్ళీ పెళ్ళాడితే అన్ని అనర్థాలు పోతాయని అనుకునేవాళ్ళు ఇప్పుడెంతమందో ఉన్నారు. మూఢావేశమంటే ఇదే!

నా చిన్నతనంలో నేను కూడా కార్యసాధన కిటువంటి ఆవేశం అవసరమని అనుకునేవాణ్ణి. పెద్దయిన తర్వాత అది సరికాదని గ్రహించాను.

జనాన్ని మోసగిస్తూ తిరిగే మనిషి ఒకడున్నాడనుకోండి. అతన్ని నమ్మడమంటూ ఉండదు. ఏ స్త్రీ అతని దగ్గర సురక్షిత కాదు. ఇంత దుర్మార్గుడయినా అతడు మద్యాన్ని సేవించాడనుకోండి అతనికి మద్యసేవకులలో మంచి బొత్తిగా కనిపించదు. మద్యసేవకుల దోషాలు చెప్తాడు కాని తాను చేసే దుర్మార్గాలను ఏ కొంచెము గమనించదు. ఇది మానవ సహజమైన స్వార్థపరత్వం, ఏకపక్ష దృష్టి. మూఢావేశ లక్షణమిలా ఉంటుంది.

నూటికి తొంభైమంది మూఢావేశపరులు దుష్టజీవితం గడిపేవారుగానే ఉంటారు. లేదా ఏదో ఒక జబ్బుతో బాధపడుతూ ఉంటారు. కొంచెం పరిశీలించి చూస్తే ఈ మూఢావేశం కూడా ఒకవిధమైన రోగమే అని వైద్యులు అంగీకరిస్తారు. దీని ఫలితాలు నేను చాలా చూచాను. స్వామీ! నాకీ జబ్బు రానివ్వకు!

మూఢావేశంతో సంస్కారాలకు పూనుకోవడం మానివెయ్యాలని నా అనుభవం నాకు చెబుతోంది. ప్రపంచం నెమ్మదిగా సాగుతోంది. దాన్ని అలాగే సాగనివ్వాలి. మన మెండుకు తొందరపడాలి? బాగా నిద్రపో, నిబ్బరంగా ఉండు. సరి అయిన తిండి తిను. లోకాన్ని సానుభూతితో చూడు. ఆవేశపరులు విద్వేషమే తెచ్చుకుంటారు.

ఆవేశపరుల సాహచర్యం వదలి ఇవతలికి వస్తే నిజంగా ప్రేమించడమూ, సానుభూతి చూపడమూ నీకు తెలుస్తాయి.

ప్రేమా, సానుభూతి నీలో పెరిగినకొద్దీ ఈ దీనులను నిందించే దృష్టి తగ్గిపోతుంది. వాళ్ళ దోషాలను గూడా నీవు సానుభూతితో చూడగలవు.

ఒకానొకప్పుడొక రాజు, పొరుగుదేశపు రాజు తన రాజధాని మీదికి దండెత్తి వస్తున్నాడని విని శత్రువునుండి దేశాన్ని రక్షించుకునే ఉపాయం కోసం మంత్రుల్ని ప్రజల్ని సమావేశపరిచాడు. రాజధాని చుట్టూ పెద్ద మట్టి కట్ట వేసి దాని వెంబడి లోతైన అగడ్త త్రవ్వాలని ఖనకులూ, సాధనిర్యాణ నిపుణులూ సలహా ఇచ్చారు. వడ్రంగులు కొయ్యలతో గోడ కట్టాలన్నారు. సృష్టిలో తోలువంటి దినుసు మరొకటిలేదు. కాబట్టి దానితో గోడకట్టితే మంచినీటి చర్మకారులన్నారు. కమ్మరులు మిగిలినవాళ్ళు చెప్పింది తప్పని గట్టిగా అన్నింటికంటే దృఢమైనది ఇనుము కాబట్టి దానితోనే గోడకట్టాలన్నారు. ఆ తర్వాత న్యాయవాదులు లేచి దేశాన్ని సంరక్షించడానికి శత్రువుతో వాదించడమే ఉత్తమ మార్గమనీ, ఇతరుల ఆస్తిని స్వాధీనం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించడం తప్పు కాబట్టి న్యాయస్థాన మంగీకరించదని శత్రువుకు న్యాయశాస్త్రం తెలియజెప్పాలనీ అన్నారు. చిట్టచివరకు మతగురువులు లేచి అందరినీ పరిహసించి 'మీ అందరికీ మతులు పోయినట్టున్నాయి. అన్నింటికంటే ముందు దేవతలను తృప్తి పరచాలి. హోమాలు చెయ్యాలి. బలులివ్వాలి. అప్పుడే మన మజేయులమవుతాము' - అని చెప్పారు. ఈవిధంగా ఆ దేశంలోని ప్రజలందరూ దేశాన్ని సంరక్షించడానికి పూనుకోక తమ తమ అభిప్రాయ భేదాలతో మూఢావేశంతో పరస్పరం కలహిస్తూ కూర్చున్నారు. ఈలోగా శత్రువు దండెత్తి వచ్చి రాజధానిని సర్వనాశనం చేశాడు. మనుష్యుల విషయమూ ఇంతే. బాగుపడడానికి ఉపక్రమించాలిగాని ఉపాయాన్ని గూర్చి పట్టుదలలు వహిస్తే నాశనమై పోతారు.

దౌర్బల్య, మూఢ విశ్వాసాలను విడిచిపెట్టాలి

నేనెప్పుడు చెప్పినా ఈ విషయానికెక్కువ ప్రాముఖ్యమిస్తూ ఉంటాను. ఆధ్యాత్మికంగా, మానసికంగా, దైహికంగా దౌర్బల్యాన్ని కల్పించేది ఏమైనా సరే దాన్ని కాలివ్రేళ్ళతో గూడా తాకగూడదు. మానవునిలో సహజంగా ఉన్న సాత్విక శక్తి కావిష్కారమే మతము.

ఆకాశంలో పక్షిజాడ మిగులదు. మనసులో ఆలోచనల జాడ మిగులకూడదు.

ఈ చిన్న శరీరంలో అనంతమైన శక్తి చుట్టలు చుట్టుకుని అణిగి ఉన్న తీగ చుట్టలా ఉన్నది. అది దానంతటదే విచ్చుకుని వ్యాపిస్తోంది. వ్యాపన మధికమైనకొద్దీ ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా ఎన్నో దేహాలు సరిపోక పోవడం వల్ల విడిచిపెట్టేసి ఉత్తమోత్తమ దేహాలు ధరిస్తోంది. మానవుడు, మతం, నాగరికత, అభ్యుదయం - వీటి చరిత్ర ఇదీ!

భవిష్యత్తు తెలుసుకోవాలన్న ఆతురతా, మర్మ విద్యా ప్రీతి మొదలైనవి మనోదౌర్బల్య చిహ్నాలు. ఆ లక్షణాలు పొటమరించి మనస్సులో బలపడుతున్నట్లు తోస్తే వెంటనే వైద్యుణ్ణి సంప్రదించి మంచి ఆహారం పుచ్చుకుంటూ విశ్రాంతి తీసుకోవాలి.

ఒక జ్యోతిషుణ్ణి గూర్చిన పాత కథ ఒకటి ఉన్నది. ఒక రాజు వద్దకు ఒక జ్యోతిషుడు వచ్చి నీ వారునెలలలో చచ్చిపోతావని చెప్పాడట! ఆ రాజు దిగులుపడి ఆ భయంతోనే చచ్చిపోయే స్థితికి వచ్చాడు. కాని ఆయన మంత్రి మంచి తెలివిగల వాడు. ఈ జ్యోతిషులు వట్టి మూర్ఖులని రాజుకు నమ్మకం కలిగించే మార్గం మరొకటి తోచక - ఆ మంత్రి రాజుగారికి మృత్యుభయం కలిగించిన జ్యోతిషుణ్ణే రాజు భవనానికి పిలిపించాడు. 'ఏమయ్యా, నీవు రాజుగారికి జ్యోతిష్యం చెప్పావుగదా! లెక్కలన్నీ సరిగానే వేశావా?' - అని అడిగాడు. జ్యోతిషుడు తన లెక్కలో తప్పుండదానికి వీలేదని అంటూనే, మంత్రిగారి తృప్తికోసం మళ్ళీ మళ్ళీ లెక్కలు సరిచూచి తప్పేమీ లేదని చెప్పాడు. దాంతో రాజుగారి ముఖం వివర్ణమైపోయింది. మంత్రి నిబ్బరంగా జ్యోతిషుణ్ణి చూచి, 'మరి నీవెప్పుడు చచ్చిపోతావో నీకు తెలుసునా?' - అన్నాడు. తదుముకోకుండా జ్యోతిషుడు 'పన్నెండేళ్ళల్లో' - అని సమాధానం చెప్పాడు. ఆ మాట వింటూనే మంత్రి కత్తి దూసి జ్యోతిషుడి తల మొండిం నుండి వేరుచేసి, 'చూశారా ఈ అబద్ధాలకోరును? వెంటనే చచ్చి ఊరుకున్నాడు' - అన్నాడు రాజుతో.

కష్టాలను ధైర్యంగా ఎదుర్కో

ఒకప్పుడు నేను కాశీలో ఉండగా ఒక ఎత్తైన గోడకూ, ఒక లోతైన తటాకానికి మధ్యనున్న సందులో నడిచి వెళ్తున్నాను. ఆ ప్రాంతం నిండా కోతులు సమృద్ధిగా ఉన్నాయి. కాశీ కోతులు

పరమమూర్ఖంగానూ, అప్పుడప్పుడు క్రూరంగానూ ప్రవర్తిస్తూ ఉంటాయి. నన్నాదారివెంట పోనివ్వగూడదని వాటికి దుర్బుద్ధి వుట్టింది. అవి నా వెంటబడి అరచి గోలచేస్తూ కాళ్ళకడం పడసాగాయి. అవి మీదికి రాగానే నేను పరుగెత్తాను. అవీ పరుగెత్తి నన్ను కరవడం మొదలుపెట్టాయి. తప్పించుకోవడం అసాధ్యమనిపించింది. అంతలో అవతల నుండి ఎవరో, 'ఎదురుతిరిగి తరిమివెయ్యి మూర్ఖుల్ని!' - అన్నాడు. నేను వెనక్కి తిరిగి ఎదుర్కొన్నాను. అవి జంకి చివరికి పారిపోయాయి. ఈ అనుభవం జీవితానికంతకు ఉపదేశమైంది. కష్టాల్ని ఎదుర్కోవాలి. ధైర్యంతో ఎదుర్కోవాలి. ఆ కోతుల్లాగానే జీవిత కష్టాలను కూడా. వాటిని చూచి మనం పారిపోవడం మానివేస్తే అవే జంకి వెనక్కి పోతాయి.

రెండు విధాల ధైర్యం

ధైర్యం రెండు విధాలుగా ఉంటుంది. ఫిరంగి కెదురుగా రొమ్ము విప్పి వెళ్ళగలగడం ఒకవిధం. మరొకవిధం ఆధ్యాత్మిక విశ్వాసానికి చెందింది. భారతదేశం మీదికి దండెత్తి వచ్చిన ఒక చక్రవర్తి ఆయన గురువు సలహా ననుసరించి అరణ్యాల్లో మహర్షులను చూడడానికి వెళ్ళాడు. ఎంతోకాలం అన్వేషించాక ఒక చోట ఒక పెద్ద రాతిపలక మీద కూర్చుని ఉన్న వృద్ధ తపస్వి నొకణ్ణి చూచాడు. చక్రవర్తి ఆయనతో కొంతసేపు మాట్లాడి ఆయన విజ్ఞానానికి ముగ్ధుడయ్యాడు. తనతోపాటు తన దేశానికి రావలసిందని ఎంతో వినయంగా ఆహ్వానించాడు 'నేను రాను. నాకీ అరణ్యంలో తృప్తిగా ఉన్నది' - అన్నాడు తపస్వి. 'మీకు ధనమిస్తాను. మంచి ఉన్నతమైన పదవి ఇస్తాను. కావలసినంత ఐశ్వర్యమిస్తాను. నేను ప్రపంచానికే ప్రభువును' - అన్నాడు చక్రవర్తి. 'నా కవేవీ అక్కరలేదు. నేను రాను' - అన్నాడు వృద్ధుడు. 'అయితే నిన్ను చంపివేస్తాను' - అన్నాడు చక్రవర్తి కోపంతో. వృద్ధుడు చిరునవ్వు నవ్వి గంభీరంగా 'ఓయీ చక్రవర్తీ! నీవన్నవాటిలో ఇది చాలా మూర్ఖమైన మాట. నువ్వు నన్ను చంపలేవు. సూర్యుడు ఎండించలేడు. అగ్ని మండించలేడు. కత్తి ఖండించలేడు. నేను జనన మరణ శూన్యమైన సర్వవ్యాప్తమైన నిత్యమైన ఆత్మను' - అన్నాడు. ఆధ్యాత్మిక ధైర్యమిలా ఉంటుంది. వేరే రకం ధైర్యం

ఆకు రాలినంత మాత్రాన చెట్టు నశించదు. శరీరం గతించినంత మాత్రాన ఆత్మ నశించదు.

సింహంవలె పెద్దపులి వలె మీదికి దూకించేది.

ధీరోదారుడవు కా!

నేనొకప్పుడు దక్షిణ సముద్ర ద్వీపాలలో తుఫానులో చిక్కుకున్న నౌకలను గూర్చి ఒక కథ చదివాను. ఆ నౌకల చిత్రాలను లండన్ సచిత్ర వార్తాపత్రికలలో ప్రచురించారు. ఒక్క ఆంగ్ల నౌక తప్ప తక్కినవన్నీ శిథిలమై పోయాయి. ఆ బొమ్మలలో మునిగిపోతున్న నౌకలలో ఉన్న వ్యక్తులు మంచి నౌకలో ఉండి తుఫాను నుండి తప్పించుకుని వెళ్తున్న వాళ్ళను సంతోషంతో సాగనంపుతున్నారు. అటువంటి ధైర్యమూ, ఔదార్యమూ ఉండాలి. మన దుస్థితిలోకి ఇతరులను గుంజివెయ్యగూడదు.

ఐచ్ఛికంగా సహించాలి

ప్రపంచ భారాన్ని వహించడానికి నిజంగా నీవు సిద్ధపడితే, రా! ముందుకువచ్చి బరువంతా నెత్తిన పెట్టుకో. ముందు ఉబలాటంతో నెత్తికెత్తుకుని తర్వాత గొణగడమూ, విసుక్కోవడమూ, శాపనార్థాలు పెట్టడమూ పనికిరాదు. మా బరువులతో మేము నీకంటే బాగా ఉన్నామనిపించేటట్లు నీ బాధలతో మమ్మల్ని భయపెట్టబోకు. ఐచ్ఛికంగా భారాన్ని వహించేవాడు ప్రపంచాన్ని ఆశీర్వదించి తన దారిని తానువెళ్తాడు. నిందగాని విమర్శగాని ఎన్నడూ చెయ్యడు. దోషంలేదని కాదు. ఉన్నదాన్ని గుర్తించి తనంతట తాను ఇష్టపూర్వకంగా బరువెత్తుతున్నప్పుడు ఒకరి ననవలసిన పనేముంది? రక్షకుడే ఉల్లాసంగా తన దారిని తాను వెళ్ళాలి, రక్షితుడు కాదు.

కోరనూవద్దు, తప్పించుకోనూ వద్దు. దేని మూలంగానూ చలించక పోవడమే స్వాతంత్ర్యం! ఊరికే సహించడం కాదు, నిస్సంగివి కావాలి. సుఖం వస్తుంది - మంచిదే! ఎవరు కాదంటారు? దుఃఖం వస్తుంది. దాన్ని గూడా ఆహ్వానించు. ఎద్దు కథ జ్ఞాపకం పెట్టుకో. ఒక ఎద్దుకొమ్ము మీద ఒక దోమ చాలా సేపు కూర్చుంది. పాప మీ ఎద్దును బాధపెట్టున్నామే అని దానికే తోచి, 'ఏమండీ ఎద్దుగారూ! మీ కొమ్ము మీద ఎంత సేపటినుంచో కూర్చుంటున్నాను. మీకిబ్బంది కలిగిస్తున్నానేమో నాకే బాధగా ఉంది. వెళ్లిపోతానులెండి' అని చెప్పింది. అప్పుడా ఎద్దు - 'అబ్బేబ్బే! నాకు ఇబ్బంది ఏమిటి? అదేమీ లేదు. మీ వంశాన్నంతటినీ తెచ్చి

నా కొమ్ముమీద కాపురం పెట్టండి. మీరు చెయ్యగలిగే దేముంటుంది? నాకు వచ్చే నష్టమేమీ ఉండదు' - అని నిశ్చలంగా జవాబు చెప్పింది.

మనకు వచ్చే కష్టాలతో ఈ మాట ఎందుకు చెప్పలేం?

దోష వైఫల్యాలు ప్రచ్ఛన్న దేవతలు

మన భావాలే మన్ని నడిపిస్తాయి. మనస్సును ఉదాత్త భావాలతో నింపి వాటిని గూర్చి దినదినమూ వింటూ నెలల తరబడి మననం చెయ్యాలి. వైఫల్యాలను లెక్కచెయ్య కూడదు. అవి రావడం సహజం. నిజానికీ వైఫల్యాలే జీవితాని కందాన్ని తెస్తాయి. అవి లేకపోతే జీవితమేమిటి? కష్టాలు లేని జీవితం వహించడమే అనవసరం. జీవన కవిత ఎక్కడుంటుంది అవి లేకపోతే? అందుచేత దోషాలనూ, కష్టాలనూ లెక్కచెయ్యగూడదు. ఏ ఆపూ అబద్ధం చెప్పదు. అది ఆవే - మనిషి కాదు. మనుష్యులమైనందువల్లనే మనం కొన్ని తప్పులు చేస్తూ ఉంటాము, వైఫల్యం పొందుతూ ఉంటాము. అందుచేత వాటిని లెక్కచెయ్యగూడదు. ఆదర్శాన్ని పదేపదే లక్ష్యంలో ఉంచుకుని వెయ్యిసార్లు విఫలమైనా మరొకసారి ప్రయత్నించాలి.

పూర్తిగా దుష్టమైంది ఏదీ లేదు. దైవంతో దయానికీ ఈ లోకంలో చోటున్నది. లేకపోతే అది ఇక్కడ ఉండేదికాదు.

అలాగే మన దోషాలకు గూడా స్థానాలున్నాయి. ముందుకు నడు. ఏమైనా తప్పు చేసినట్టు తోచినా వెనక్కి చూడకు. వెనుకటి తప్పులే చేసి ఉండకపోతే నీవే పూట ఇప్పుడున్న స్థితిలో ఉండేవాడివా? వాటిని చేసే పైకి వచ్చావు. అందుచేత వాటి నాశీర్వదించు. అవి నీకు ప్రచ్ఛన్న దేవతలై ఉపకారం చేశాయి. కష్టానికీ జై! సుఖానికీ జై! నా అదృష్టమింతే అని బాధపడకు. ఆదర్శాని కంటిపట్టుకుని ఉండు. స్థైర్యంతో ముందుకో పో! అల్పాలి విషయాలనూ, దోషాలనూ పట్టించుకుని వెనక్కి చూస్తూ ఆగిపోకు. ఈ మన జీవిత సంగ్రామ రంగంలో దోష ధూళి లేవక తప్పదు. దుమ్ముంటుతుందని జంకే సుకుమారులు వెనక్కి తగ్గిపోవలసిందే!

నీటినుండి పాలను వేరు చేసేది హంస; దేహ ఇంద్రియ మనో బుద్ధుల నుండి ఆత్మను వేరుచేసినవాడు పరమహంస.

ధారావాహిక : గాయత్రీ మహావిజ్ఞానం- 8

తీర్థక్షేత్రాల మహిమకు కారణం

1. జలతత్వము

జలము వలన శరీరము, వస్త్రములు కూడ శుద్ధి చేయబడతాయి. స్నానం చేయడం కేవలం మురికిని వదిలించుకోవడమే కాదు, నీటియందున్న “విశ్వ” అను పేరు గల విద్యుత్తుతో దేహమును తేజోవంతముగా జేసికొనుట. ఆమ్లజని, ఉదజని, నత్రజని మొదలైన బహుమూల్య తత్వములతో శరీరమును తడవడం కూడా జరుగుతుంది. ఉదయం శౌచమునకు వెళ్ళుటకు 20, 30 నిమిషాల ముందు ఒక గ్లాసు నీటిని లోపలికి పుచ్చుకొన్నట్లయితే రాత్రి అరగని పదార్థాలు బయటికి పోయి విరేచనము సాఫీగా ఉంటుంది.

నీటిని ఎల్లప్పుడూ పాలవలె నిదానంగా గుటకలు వేస్తూ త్రాగాలి. ప్రతి గుటకకూ ఈ విధంగా భావించాలి - “ఈ అమృత తుల్య జలమందు ఎట్టి చల్లదనమున్నదో, శక్తి, మాధుర్యము ఉన్నవో వానిని పీల్చుకొని నా శరీరము నందు ధరించుచున్నాను.” ఈ భావనతోపాటు త్రాగిన నీరు పాలతో సమానంగా పనిచేస్తుంది.

కొన్ని స్థలముల యందు దొరికే భారము కలిగి ఉప్పుగా ఉండి, నూనెతో కూడి, ఎక్కువ లోతులేని చెఱువు నీళ్లు హానికరములైతే అట్టి ప్రదేశాలలో నివసించేవారి అన్నమయ కోశమందు వికారము కలుగుతుంది. కొన్ని ప్రదేశములలో నీరు త్రాగుట వలన బోదకాలు, ఆసనమందు, అండములందు వ్రణములు, లూటీలు, జలోదరము, కుష్టు, గజ్జి, మలేరియా మొదలైన రోగాలు వస్తాయి. దోమలు, క్రిములు ఎక్కువగా ఉంటే అట్టి ప్రదేశాలలో నీటిని త్రాగరాదు. స్వచ్ఛంగా తేలికగా ఉండే మంచినీరు దొరికే ప్రదేశాలలో నివసించడం మంచిది. ధనవంతులు దూరప్రాంతముల నుండి మంచినీరు తెప్పించుకోగలుగుతారు.

అప్పుడప్పుడూ ఎనిమా చేసి అంత్రముల యందలి

మలమును వినర్జింపజేయాలి. అందువలన నిలువయున్న మలమువలన కలిగిన విషపదార్థములు బయటికి పోయి, మనస్సు తేలికగా ఉంటుంది. ప్రాచీన కాలమందు వస్త్రీక్రియ యోగమందు ఆవశ్యకమగు అంగంగా ఉండేది. ఇప్పుడు ఎనీమా ద్వారా అదే పని జరుగుతుంది.

జల చికిత్సా పద్ధతి రోగనివారణ యందు, ఆరోగ్య సంవర్ధమునకు చాలా ఉపయోగకరము. డా॥తాయిక్షే ఈ విజ్ఞానము మీద స్వతంత్ర గ్రంథమును రచించినారు. ఆ పద్ధతిలో చేయబడే కటిస్నానము, మేహన స్నానము, మేరుదండ స్నానమున తడిదుప్పటి కప్పటము, గుడ్డ ప్లాస్టరు మొదలైన ప్రక్రియలు రోగ నివారణమునకు గొప్ప సహాయకారులు.

2. అగ్నితత్వము

సూర్యుని ప్రకాశమునకు దగ్గరగా ఉండే ప్రయత్నం చేయాలి. ఇంటి కిటికీలు, తలుపులు ఎండ, గాలి ప్రసరించేందుకు ఎప్పుడూ తెరచి ఉంచాలి. ఉదయము ఎండను ఆచ్ఛాదన లేకుండా శరీరంపైకి రప్పించే ప్రయత్నము చేయాలి. సూర్యుని వేడి వలన వేడెక్కిన నీటిని ఉపయోగించడం లేదా తడిసిన శరీరంపై ఎండ పడనివ్వటం చేయాలి.

సూర్యుని సప్త కిరణాలు అల్ట్రావయోలెట్, అల్ట్రావయోలెట్లు ఆరోగ్యానికి మంచివని నిరూపించారు. అవి నీటిలో సూర్యరశ్మి కలవడం వలన ఏర్పడతాయి. ఎండలో రంగుల అద్దాలనుంచు సంపూర్ణ రోగచికిత్సా విధానము, అలాగే నీటిని ఎండలో ఉంచితే వచ్చే ఆవిరితో అనేక రోగాలను తగ్గించే విధానాలు సూర్య చికిత్సలో ఏ ప్రామాణిక పుస్తకంలోనైనా దొరుకుతాయి.

ఆదివారం ఉపవాసముండటము, సూర్యునికి గల తేజస్సును, బలమును యిచ్చు శక్తిని ఆహ్వానించడమే. పూర్తిగా లేక ఒకపూట ఉపవాసముంటే శరీరమునకు కాంతి, ఆత్మకు

గింజ పట్టిన కంకి వంగుతుంది. జ్ఞాని నమ్రత కలిగి ఉంటాడు.

తేజస్సు పెరుగుతాయి.

3. వాయుతత్వము

జనం ఎక్కువగాను, దుమ్ము, ధూళితోను ఉండి శుద్ధమైన వాయువు రాలేని, పోలేని ఇళ్లు ఆరోగ్యానికి చాలా ప్రమాదకరములు. మన నివాసం బాగా గాలి వచ్చే ప్రదేశంగా ఉండాలి. పగలు వృక్షాల నుండి ఆక్సిజన్ బయటికి వస్తుంది. అది మనిషికి చాలా అవసరము. వీలైనంత వరకు వృక్షాలతో నిండిఉండే ప్రదేశాలలో పగటిపూట పనిచేయడం మంచిది. ఇంటిచుట్టూ మొక్కలు, చెట్లు నాటాలి.

ప్రాతఃకాల వాయువు ఆరోగ్యానికి చాలా మంచిది. కాబట్టి వేగంగా నడుస్తూ ఉదయం తిరగాలి. నీడ, చీకటి, తేమ ఉన్న ప్రదేశాలలో అనేక జ్వరాలను తెచ్చే క్రిములుంటాయి. బాగా వేడిగా లేదా చల్లగా గాలి ఉంటే న్యూమోనియా లేదా ఫ్లూ జ్వరాలు వస్తాయి.

ప్రాణాయామం ద్వారా ఊపిరితిత్తులకు వ్యాయామం అవుతుంది. శుద్ధమైన వాయువు వలన రక్తం శుద్ధి అవుతుంది. అందువలన శుద్ధమైన గాలి ప్రసరించే చోట ప్రాణాయామం రోజూ చేయాలి. ప్రాణాయామ విధి ప్రాణమయ కోశ సాధన అనే ప్రకరణంలో వ్రాయబడి ఉంది.

హవనం చేయటము

అగ్నితత్వ సంయోగముతో హవనం వాయువును శుద్ధి చేస్తుంది. అగ్నిలో ఏ వస్తువు మండుతుందో అది వాయుమండలంలో సూక్ష్మమై వ్యాపిస్తుంది. వేరువేరు వృక్షాల సమిధల హవన సామగ్రుల ఉపయోగం వేరువేరుగా ఉంటుంది. దీనివలన శరీరమును, మనస్సును ఆరోగ్యంగా ఉంచగల వాయుమండలము తయారవుతుంది. ఏ సమిధను, ఏ హవన సామగ్రిని అగ్నిలో వేస్తే ఏ ఉపయోగం వస్తుందో తెలపడానికే గాయత్రీ యజ్ఞ విధానము వ్రాయబడినది.

గాయత్రీ సాధకులు తమ అన్నమయ కోశాన్ని వాయుశుద్ధి చేసుకోవడానికి కొన్ని హవన సామగ్రులను తయారు చేసుకొని ఎండలో కొంచెంగా కాలనిచ్చి దానితో

తమ నివాసాలను శుద్ధి చేసుకుంటూ ఉండాలి.

గంధకపు పొడి, దేవదారు, జాజికాయ, ఏలకు, జాపత్రి, అగరు కర్పూరము, తుంగవట్టివేరు, ఎండిన ద్రాక్షజవలు, పొడిచేసి కొద్దగా నెయ్యి, పంచదార కలిపి ధూపం తయారు చేయాలి. ఈ ధూపాన్ని వేస్తే మంచి సుగంధము, ఆరోగ్యము ఏర్పడతాయి. బజారునుండి కూడ ఏదైనా ఒక అగరుబత్తి తెచ్చి వాడవచ్చు. సాధనా సమయంలో ఇలాంటి సుగంధం ఉండాలి.

ఊపిరి ఎల్లప్పుడూ ముక్కుతోనే తీసుకోవాలి. నోటితో గాలి పీల్చరాదు. దుప్పటితో ముఖాన్ని మూసుకొని నిద్రించటం మంచిది కాదు. అలాగే ఇతరులు విడిచిన శ్వాస పీల్చవలసినంత దగ్గరగా నిద్రించరాదు. ధూళి, పొగ, దుర్గంధం నిండిన వాయువు నుండి ఎప్పుడూ తప్పించుకోవాలి.

4. పృథ్వి తత్వము

వట్టి మట్టిలోనే విష నివారణకు ఉపయుక్తమైన అద్భుతశక్తి యున్నది. మలినమైన చేతులను మట్టితో రుద్ది శుద్ధి చేసుకొను అలవాటు మనకున్నది. ప్రాచీన కాలంలో ఋషులు, మునులు భూమిని తొలిచి గుహలు తయారు చేసుకొని అందు నివసించేవారు. అది వారి ఆరోగ్యం మీద మంచి ప్రభావం చూపించేది.

ప్రకృతికి చాలా సమీపంలో ఉంటే బాలకులు పృథ్వి యొక్క మహత్వాన్ని తెలుసుకుంటారు. వారు భూమిపైనే ఆడతారు. పరువులు, దిండ్ల మీదకన్నా భూమిమీదనే నిద్రించడం వారికి ఆనందంగా ఉంటుంది. పరువుల విషయం చూస్తే, అవి పడుకోవడానికి పృథ్వినే ఉపయోగించుకొని అవసరమయిన శక్తిని అందునుండి పొంది తాజాగా ఉంటాయి. తీర్థయాత్రల నిమిత్తం, ధర్మకార్యముల నిమిత్తం నడచి వెళ్లేవారు పాదరక్షలు లేకుండా వట్టి కాళ్లతో నడిచే సాంప్రదాయం ఉన్నది. తపోనిష్ఠులు కటిక నేలపైనే నిద్రిస్తారు.

ఈ నియమముల యొక్క ఉద్దేశ్యము ధర్మసాధన పేరుతో పృథ్వి యందు గల పోషక శక్తి ద్వారా సాధకులను లాభాన్నితులను చేయటమే. పక్కా యిండ్లలో నివసించేవారికంటే

నిద్ర తాత్కాలిక మృత్యువు. మృత్యువు దీర్ఘనిద్ర.

మట్టితో నిర్మించిన కుటీరాలలో నివసించేవారే ఎక్కువ ఆరోగ్యవంతులుగా ఉంటారు. మట్టిని ఉపయోగించడం ద్వారా ఆరోగ్యంగా ఉండడంలో మనకు గొప్ప సహాయం కలుగుతుంది. దోష రహితమైన, పవిత్రమైన భూమిపై వట్టి కాళ్లతో నడవడం మంచిది. గరికతో పచ్చగా ఉన్న ప్రదేశంలో తిరుగాడుట మంచిది.

పహిల్వానులు ధనికులైనా, పేదలైనా మట్టి ఆఖాడాలలోనే వ్యాయామం చేస్తారు. అందువలన మట్టిలో ఉన్న అమూల్య గుణములన్నీ శరీరానికి లభిస్తాయి. స్నానం చేసేటప్పుడు నబ్బుకు బదులు తడిమట్టిని, బంకమట్టిని రుద్దుకోవడం వలన చాలా ప్రయోజనాలు కలుగుతాయి. అది మురికిని దూరం చేస్తుంది. విషాన్ని బయటికి నెట్టి వేస్తుంది. చర్మాన్ని కోమలంగా, తాజాగా మెరిసేటట్లుగా వికాసవంతంగా ఉంచుతుంది.

కురుపులు, పుండ్లు, కాలినపుండ్లు, తీట, వాతరోగము, విషజంతువుల కాటు, వాపు, దెబ్బలు, చంకలో బిళ్లలు కట్టుట, లూటీ, కళ్ల మంటలు, కుళ్లు, రక్త వికారము మొదలైన రోగములకు తడిమట్టిని కట్టడం వలన ఆశ్చర్యకరమైన ఉపయోగం కలుగుతుంది. “డాక్టరు టయికున్” తన “జలచికిత్స”లో మట్టితో పట్టీలు వేయడం వలన కలిగే ప్రయోజనాలను గురించి విస్తారంగా వివరించారు. పొయ్యిలో కాలిన మట్టితో దంతమంజనము, కాళ్లకు మట్టిరాయడం అందరికీ తెలుసు.

మలమూత్ర వినర్జనము ఎక్కువగా చేయబడే ప్రదేశంలో బాగుచేసినా వాసన వస్తూనే ఉంటుంది. దానికి కారణం భూమికి గల శోషణ శక్తి. అది దానిమీద పడవేసినదానిని కుళ్లేటట్లు చేసి దాని ప్రభావాన్ని చాలాకాలం లోపల దాచుకుంటుంది. పృథ్వి యొక్క సూక్ష్మశక్తి ప్రజల యొక్క సూక్ష్మ వికారములను గుణములను పీల్చుకొని తనయందు ధరిస్తుంది. ఏ ప్రదేశములలో హత్య, వ్యభిచారము, జూదము మొదలైన దుష్కర్మలు జరిగినవో అట్టి ప్రదేశములకు ఇతరులు వెళితే వారిపై కూడా ఆ దుష్కర్మముల ప్రభావం పడుతుంది.

శృశానంలో అనేక మృత శరీరాలు నశిస్తూ ఉంటాయి. ఆ శృశాన భూమి తనలో ఎన్నో భయంకర సంఘటనలను నిక్షిప్తం చేసుకోవడం వల్ల అక్కడికి వెళ్లిన వారికి ఆ వాతావరణం భయంకరంగా కనిపిస్తుంది. తాంత్రిక సాధనలకు శృశాన వాతావరణం మాత్రమే ఉపకరిస్తుంది.

భూమియందలి ప్రభావాన్ని గాయత్రీ సాధకులు పూర్తిగా వినియోగించుకోవాలి. ఎక్కడ సత్పురుషులు నివసిస్తారో, ఎక్కడ స్వాధ్యాయము, సద్విచారము, సత్కార్యములు జరుగుతూ ఉంటాయో అవి ప్రత్యక్ష తీర్థములుగా పేర్కొనబడ్డాయి. ఆ ప్రదేశముల యందలి వాతావరణము సాధకుని యొక్క సాఫల్యమునకు బహుళ ప్రయోజనకారి. ఒక ప్రదేశములో ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఎవరో ఒక అవతార పురుషుడు లేదా దివ్య పురుషుడు నివసించి ఉంటే వారి యొక్క ప్రభావమును ఆ ప్రదేశమందలి భూమి ధరించి తీర్థముగా మారుతుంది. ఎక్కడైనా ఎక్కువకాలం సిద్ధపురుషుడు గానీ, తపస్విగానీ నివసించి యుంటే ఆ ప్రదేశము సిద్ధపీఠమై, అక్కడ నివసించే వారందరిపై ఆ ప్రభావం పడుతుంది.

సూక్ష్మదర్శన శక్తి కలిగిన మహాత్ములు కృష్ణభగవానుని ప్రత్యక్ష లీలాతరంగములు ప్రజభూమి యందు మహత్తర ప్రభావపూర్ణ స్థితిలో ఇప్పటికీ హాజరుగా ఉన్న విషయాన్ని చూచారు. తీర్థవాసుల యొక్క దోషపూరిత చిత్తముల ప్రభావం పడినప్పటికీ, ఈ భూమి యందలి ప్రభావ శక్తి ఆ ఆగంతుకుల మనస్సులకు ఆఘోదకరమైన శాంతిని ప్రసాదిస్తూనే ఉన్నది. ఎందరో ముముక్షువులు తమ ఆత్మశాంతి కొరకై ఈ పుణ్యభూమి యందు కొద్దికాలమో, గొప్పకాలమో నివసించారు. క్షేత్రముకై వాతావరణములో బహుళ శ్రమకోర్చి చిరకాలం సాధన చేసినందువలన కలిగే సత్ఫలితాలు ఇట్టి పుణ్యభూమిలో అచిరకాలంలోనే లభిస్తాయి. తీర్థస్థానముల యందు ఉత్తకాళ్లతోనే ప్రదక్షిణము పరిభ్రమణము చేయాలి. అట్టి స్థానముల యందలి పుణ్య తరంగములు శరీరమును స్పృశించినంతనే ఆత్మశాంతిని కలిగిస్తాయి.

★★★

అహంకారం అజ్ఞానానికి అనుంగుబిడ్డ.

ధారావాహిక : మనఃస్థితి మారితే మారుతుంది పరిస్థితి - 3

సాధనాలకన్న సద్గుణాలు మిన్న

అవసరాలు - కొరతలపై చర్చ జరిగేటప్పుడు సాధనాలను పెంపొందించుకునే ప్రయత్నం చేయాలనే సలహా వస్తుంది. ఇందులో దోషం ఏమాత్రమూ లేదు. పెరుగుతూ ఉన్న ఉపకరణముల సహాయంతో ఎన్నో ఉపయోగకరమైన పనులను చేయవచ్చు. వంద చేతులతో సంపాదించు, వెయ్యి చేతులతో ఖర్చుపెట్టు - అని ఆప్తజనులు ఆదేశం ఇచ్చారు. అనగా - వనరులను దుర్వినియోగం చెయ్యమని కాదు, మంచి ఆశయాలతో కూడిన అభివృద్ధికి మాత్రమే వినియోగించమని అర్థం. సాధారణంగా ఎక్కువగా కూడబెట్టిన ధనం దుర్వ్యసనాలకే దారితీస్తుంది. ఇతరులను ఈర్ష్యకు గురిచేస్తుంది వారిని చెడుమార్గం వైపు ప్రేరేపిస్తుంది.

పాదరసమును జీర్ణించుకొనలేము. అది శరీరంలోని అంగములనుండి తన్నుకొని బయటకు వస్తుంది. ఇదే విధంగా ఏమాత్రం శ్రమలేకుండా సంపాదించబడే ధనం, లేదా దయాదాక్షిణ్యాలు లేని మానసిక స్థితిలో కేవలం విలాసాల వంటి దుష్ప్రయోజనాల కొరకు సంపాదించబడిన ధనం సర్వదా అనర్థాలనే ఉత్పన్నం చేస్తుంది. దానివలన చెడు పరిణామాలే ఎక్కువగా ఉంటున్నాయి. మండే మంటను ఎవ్వరూ గుడ్డలో మూయలేరు. సంసార నిర్వహణ కొరకు ఉంచబడిన డబ్బుకాక- తన స్వంత ఖర్చుకొరకు లేదా సరదా సంతోషాల కొరకు డబ్బును దాచుకోవటం చెడు పరిణామాలకే జన్మనిస్తుంది. సాధారణంగా - కలవారి పిల్లలు సోమరిపోతులుగా, పనిదొంగలుగా, దుర్గుణవంతులుగా తయారవుతారు. ఎంతోకొంత కష్టపడి సంపాదించబడిన భవనాన్ని ఏదైనా ఉపయోగకరమైన పనికి వినియోగించనప్పుడు నియంత్రణ ఏమాత్రం లేని స్వార్థం కొరకు దాచి ఉంచుకొనినప్పుడు - అనుకోకుండా దాని నుండి వచ్చే ప్రతిక్రియ డబ్బు దాచుకున్నవాళ్లనేగాక, దానిద్వారా ఏదో విధంగా ప్రభావితమైన వాళ్లను కూడ పతనం చేస్తుంది.

నిష్క్రియత్వం, నిరుత్సాహం దురుపయోగం కంటే నష్టదాయకాలు. సోమరిపోతులు, పొరపాట్లు చేసేవారు, సాధారణంగా దరిద్రులుగానే మిగిలిపోతుంటారు. ఉత్సాహం లేకపోవుట వలన వారు విద్య నభ్యసించలేరు. సభ్యతను క్రమశిక్షణతో ఆచరణలోకి తెచ్చుకోకపోవుటవలన వారు మొరటుగా, వెనుకబడిన స్థితిలో పడి ఉంటారు. ఈ దోషాలను, దుర్గుణాలను వారిలో నుండి తొలగించగల్గితే, వాళ్ల ప్రతిభకు కొత్త చైతన్యం వస్తుంది, వారు దారిద్ర్యం నుండి విముక్తి పొందగలరు. దారిద్ర్యం ఉన్నన్నిరోజులు వీళ్లు లేమికీ, అసంతోషానికీ, అవమానాలకూ గురిఅవుతూ ఉంటారు. కాబట్టి, ఈ బాధలనుండి కూడ వీరికి విముక్తి లభిస్తుంది.

లేమిలో మనిషి బాధపడుతూ ఉంటాడు. జాగ్రత్తగా పరీక్షిస్తే అంతరాంతరాలలో ఎక్కడో అణగిఉన్న కూడని ఆలోచనలు, పనుల వల్ల వ్యక్తి బాధలో పడతాడు. కూలీనాలీ చేసుకునే జనం ఎంత కష్టపడి సంపాదించినా, వీళ్లకున్న చెడు అలవాట్లు మాదకద్రవ్యాలు, తిరుగుబోతుతనం, జూదం వంటి వాటివలన, సంపాదించినదంతా ఖర్చయిపోయి, మళ్లీ “లేమితనం” లో చిక్కుకొని, జీవితాన్ని గడుపుతుంటారు. వారి కుటుంబాలు కూడ ఈ అనౌచిత్యపు వలయంలో చిక్కుకొని నలుగుతూ, నాశనమవుతుంటాయి. శ్రామికులలోనేకాక, ధనికులలో కూడ దీన్ని స్పష్టంగా చూడవచ్చు. వారినికూడ దురుపయోగం చేసే అలవాటు దుర్గుణాలకు, దుర్వ్యసనాలకు బానిసను చేస్తుంది. వ్యర్థంగా డబ్బు ఖర్చుచేసే వాడి దగ్గర ఎటువంటి సంపదా నిలవదు. వాడిద్వారా ఉపయోగకరమైన అభివృద్ధి ఎంతమాత్రం జరుగదు.

మన దేశంలో ధనికులకు, విద్వాంసులకు, శక్తి సామర్థ్యాలు కలవారికి, కళాకారులకు కొడువలేదు. దేశంలో బీదలు, చదువురాని వారు ఎక్కువగా ఉన్నప్పటికీ,

హృదయం నిర్మలం అయితే, ప్రతి పనీ పూజయే.

ప్రతిభావంతుల వర్గం కూడ పెద్దదే ఉన్నది. వారు తమ సాధనాలను సర్వతోముఖమైన అభివృద్ధికొరకు ఉపయోగించి అభ్యుదయ మార్గంలో ప్రోత్సాహకరమైన వాతావరణాన్ని ఏర్పరచగలుగుతారు. మహాపురుషులను రెండు విధాలుగా మాత్రమే గుర్తించగలము. ఒకటి, వారు సమర్థతను సంపాదించడానికి కఠోరమైన ప్రయత్నంచేసి ఉంటారు. రెండవది, అందిన వరాలను వారు అభివృద్ధి పథంవైపు ఉదారంగా వినియోగించి ఉంటారు. ఈ రెండు అడుగులూ వేస్తేనే ఎవరైనాసరే గొప్ప వ్యక్తుల పంక్తిలో కూర్చోవటానికి అర్హులౌతారు. ఇటువంటి వ్యక్తుల సంఖ్య హెచ్చుగా ఉన్నచోట మంచితనానికి, సమర్థతకు ప్రగతి శీలతకు లోటు ఉండదు.

‘ఉదారత, ప్రామాణికత, పరపార్థపరాయణత’ - ఈ మూడు గుణములను సంపాదించుకొని, పెంపొందించుకున్న వ్యక్తి తాను సుఖంగాను, గౌరవప్రదంగానూ ఉండగల్గడమే కాక, తన కార్యకలాపాలద్వారా మొత్తం వ్యవస్థనే ముందుకు నడిపించగలడు.

రాబోయే శతాబ్దిలో ఉజ్జ్వల భవిష్యత్తును నిర్మించుకోవటానికి ఏమేమి సంపదలు కూడ బెట్టుకోవాలి? సమృద్ధి ఏ స్థాయిలో ఉండాలి? ఎటువంటి యోజన, వ్యవస్థ చేసుకోవాలి? సమయం ఉంటే ఇటువంటి ఆలోచనలు చెయ్యటం మంచిదే. అవసరంకూడ. కాని ప్రజల మనస్సులు కుంచించుకుపోయి, వారి దృష్టికోణం ఇలాగే ఉంటే - అప్పుడు మనం కోరినదానిని, ఉపయుక్తమైనదానిని పొందగలగటం శతాబ్దులలోనూ, సహస్రాబ్దులలోనూ సాధ్యం కాదు.

ఉపకరణాలు అవసరమైనవే, కాని వ్యక్తిత్వం కన్నా గొప్పవి కావు. బీదదేశాలలోని ప్రజల ఎప్పుడూ సోమరిగా, నిష్క్రియంగా ఉంటారా అంటే, అటువంటి దేమీలేదు. వీళ్లకి ఏదో సాధించాలనే తపన లేదా అంటే - అదీ కాదు. వీళ్లలోకూడ కొంతమంది చదువుకున్నవారే, సామర్థ్యం గలవారే. అయినా, చాలీచాలని పరిస్థితులు వాళ్లని వదలిపెట్టవు. లేమి, కష్టాలు, సంకటాలు, కుట్రలతో కూడిన వాతావరణం ఏదో వారిని చుట్టుముడుతుంది. వ్యక్తిత్వాన్ని మెరుగుపరుచుకోవటానికి

చేసే ప్రయత్నంలో వచ్చే అడ్డంకులు కూడ ఇందుకు ప్రధాన కారణాలు. ఈ అడ్డంకులవల్ల వీళ్లు సంపాదించలేకపోవచ్చు.

మరోప్రక్క సాధువులు, సజ్జనులు, సేవాభావం కల్గిన వ్యక్తులు లెక్కలేనన్ని సాధనాలతో, మంచి ఆశయాలతో, నవ్యతూ నర్తిస్తూ జీవితాన్ని గడుపుతున్నారు. వీళ్లు ఎంతో కష్టతరమైన పరిస్థితులలో ఉన్నప్పటికీ తమనితాము ఉద్ధరించుకోవటమేకాక ఇతరులను కూడ పైకి లేవనెత్తడంలోగానీ, ముందుకు నడిపించడంలోగానీ సమర్థులుగా ఉన్నారు. ఇటువంటి ఆదర్శవాదులతో, శిష్యులతో మన ప్రాచీన చరిత్ర విలసిల్లింది. సాధువులు, బ్రాహ్మణులు, వానప్రస్థులు పరివ్రాజకులు తమ దేశస్థుల స్థాయిని మెరుగుపరచారు. అంతేకాదు. వివిధ దేశాలలో అభివృద్ధిదాయకమైన, సర్వతోసంపన్నమైన, సుసంస్కారపూరితమైన వాతావరణాన్ని ఏర్పరచారు. పేదరికం దేనికీ ఆటంకం కాదు. ఆ ముసుగులో దాగి ఉన్న అయోగ్యతయే అంతటా కాలుష్యాన్ని వ్యాప్తిచేస్తుంది; పతన పరాభవాల వాతావరణాన్ని సృష్టిస్తుంది.

ఔదార్యం అత్యవసరం

శరీరం ఎంత అందంగా ఆకర్షణీయంగా ఉన్నా, దానిలో జీవచైతన్యం ఉన్నప్పుడే దాని ప్రతిష్ఠ, ఉపయోగం అనుభవంలోకి వస్తాయి. ప్రాణం లేనప్పుడు, ఎంతో గొప్ప ప్రేమను ప్రకటించే వాళ్లు కూడ దానిని తొలగించే విధానాల్ని అన్వేషిస్తూ ఉంటారు. మంచితనం శోభిస్తుంది. అది ఎంతో ఉపయోగకరమే, అవసరమే కానీ, అది శ్రేష్ఠమైన స్థితికి చేరుకోవాలంటే, తప్పనిసరిగా దానితోపాటు శిష్టాచారం, ప్రాణచేతన కలసి ఉండాలి.

సంపదతో రకరకాల సౌకర్యాలను, ఉపకరణాలను ఏర్పరుచుకోవచ్చు. కానీ వాటిని సద్వినియోగం చేసుకోకపోతే ఆ సంపద రెండువైపులా పదునుగల కత్తి అవుతుంది. అది మనల్ని మనం రక్షించుకోవటానికీ ఉపయోగపడుతుంది. లేదా ఇతరులను, తననుతాను హత్య చేయటానికీ ఉపయోగపడుతుంది. ఇటీవల జరిగిన పొరపాటు ఏమిటంటే - సంపదయొక్క గుణములను మాత్రమే కీర్తిస్తూ ఉండేవారు.

మనల్ని బంధించేవి వస్తువులూ, వ్యక్తులూ కాక - వాటిపై మనకున్న భ్రాంతి.

దాని సహాయంతోనే వ్యక్తి ప్రతిభను, ప్రతిష్ఠను పెంపొందించుకోవచ్చునని అనుకునేవారు. ఈ అభిప్రాయం నూటికి నూరుపాళ్లు భ్రమ. ఆ మాట నిజమైతే ధనవంతులు, సంపన్నులు, లోకానికి ఉపయోగరమైన ఎన్నో కార్యాలు చేసి ఉండేవారు. వెనుకబడినతనాన్ని రూపుమాపేవారు. సాధారణ ప్రజలను వెనుకబాటుతనం నుంచీ, లేమినుంచీ బయటపడవెయ్యటానికి కూడబెట్టిన ధనం సహాయపడితే, ప్రపంచపు రూపు రేఖలే మారిపోయేవి.

ప్రపంచంలో ఉన్న సంపదల నిల్వలను అందరూ కల్పి పంచుకొని తినగలిగితే, ప్రజలందరూ సుఖశాంతులతో కూడిన సర్వతోముఖ అభివృద్ధి సాధించేవారు. విలాసాలకోసం, కూడ బెట్టుకోవటంకోసం, లేదా అహంకారాన్ని ప్రదర్శించుకోవడం కోసం దానిని ఉపయోగిస్తే, అది వ్యర్థం అవుతుంది. అసర్థాలను ఉత్పన్నంచేసే విపరీత వాతావరణాన్ని ఉత్పన్నం చేస్తుంది.

ఏనుగుపై అంకుశాన్ని ప్రయోగించకపోతే, అది పొలాలను ధ్వంసంచేస్తుంది, మొక్కలను ఊడబెరుకుతుంది, గుడిసెలను నేలమట్టం చేస్తుంది. అది కదం తొక్కుతున్నప్పుడు ఏ మనిషి ఎదురువచ్చినా వాడు దెబ్బతినవలసిందే. సంపద మత్తగజం లాంటిది. కనుకనే సంపద మీద 'ఉదారత' అనే అంకుశాన్ని ప్రయోగించాలి. జలపాతపు నీటిని సరియైన దిశలోకి మళ్లించకపోతే, అది వరదగా ఉధృతరూపం ధరిస్తుంది.

ప్రస్తుతం వాతావరణంలో అన్నింటికన్నా గొప్ప అనర్థం ఒకటి ఉంది. ప్రతివ్యక్తి తాము సంపాదించుకొన్న సంపదను తాము మాత్రమే అనుభవించాలనే కోరిక. ఈ ధోరణి కొనసాగితే, దీని దుష్ఫరిమాణాలు భయంకరంగా ఉంటాయి. పొట్టకు ఒక పరిమితి ఉంది. అది నిండిన తర్వాత కూడ, అవసరంలేని ఆహారాన్ని దానిలో నింపుతూ ఉంటే చిక్కలు రాక తప్పదు. డోకులు, విరేచనాలు, కడుపునొప్పి మొదలైన బాధలు తప్పవు. ఒక్క విషయం ఖచ్చితంగా గుర్తుంచుకుంటే, మిగతా నీతి నియమాలు వాటంతట అవే చక్కబడతాయి.

అదేమిటంటే - నీతిమార్గాన సంపాదించినది సత్రవృత్తి సంపదనకు మాత్రమే ఉపయోగపడాలి.

డబ్బుమాత్రమే కాక - సమర్థత, యోగ్యత, చదువు, నైపుణ్యం మొదలైన ఇతర అర్హత కూడ సంపద క్రిందికే వస్తాయి. వాటినికూడ అపరిగ్రహ ప్రవృత్తితో వినియోగించాలి. పతనాన్ని నిరోధించడానికీ, ఉన్నతిని పెంచడానికీ వాడాలి.

భౌతిక క్షేత్రంలో మూడు రకాలైన సంపదలను ప్రగతికారకాలుగా పేర్కొనవచ్చు. సమృద్ధి, సమర్థత, నైపుణ్యం - ఇవి ఆధారంగా వ్యక్తి గౌరవం, సమాజ గౌరవం పెరుగుతాయి. ఇది సత్యమే! కాని ఒక్క షరతు - వీటిమీద నైతికత, సామాజికత, సద్భావనల అంకుశం యొక్క ప్రయోగం సడలకూడదు. కొంచెమైనా సరే, లంచగొండితనం అక్రమాలు లేకుండా ధనం సంపాదించాలి. అదికూడ తన స్వంతమని భావించరాదు. మనిషి సంఘజీవి. అతనియొక్క అభివృద్ధి మొదటినుంచీ చివరిదాకా, ఇతరుల సహకారం మీదనే ఆధారపడి ఉంది. ఎవరినుండి అయితే పొందామో, వారికి తిరిగి చెల్లించాలి. అలా కానప్పుడు అది దోపిడీ అవుతుంది. అప్పుడు అప్పు తీర్చటం, ప్రత్యుపకారం చెయ్యటం, కృతజ్ఞత చూపించటం వంటి మార్గాలు పూర్తిగా మూసివేయబడినట్లే! ఈ స్థితిలో ప్రపంచంలో రెండే రెండు వర్గాలు మిగులుతాయి. ఒకటి దోపిడీ దారుల వర్గం. రెండవది దోపిడీ చేయబడేవారి వర్గం. అప్పుడు సహకారం, భాగస్వామ్యం, సమానత్వాలకు తావు ఉండదు.

జీవితంలో భావ సంవేదనలకుగానీ, ఆలోచనలలో ఉదారతకుగానీ చోటులేకపోతే, అరాచకత్వం పెచ్చుమీరుతుంది. సమర్థులైనవారు పీడిస్తూ ఉంటే, అసమర్థులు పీడింపబడుతూ ఉంటారు. "పెద్ద చిన్న చేపను మింగటం" అనే ఈ న్యాయం మనుష్యులకు వర్తిస్తే - మనిషిని దైవత్వానికి వారసుడుగా ప్రాణికోటిలో సర్వోచ్చస్థానాన్ని పొందటానికి ఎటువంటి అవకాశమూ ఉండదు. 'సంపాదించేవాడే తినటానికి అర్హుడు' - అనే సూత్రం ఆచరింపబడి, ఈ ప్రపంచంలో అసమర్థులు, బలహీనులు, తెలివితేనివారు జీవించటానికే అర్హులైనవారు

సామాన్యంగా జీవించు. అసామాన్యంగా ఆలోచించు.

అవుతారు. ఇటువంటి స్థితి వస్తే, 50 శాతం ప్రజలు తమ జీవితాన్ని అంతమొందించుకోవలసి వస్తుంది. అప్పుడు ముసలివాళ్లకు జీవించే అర్హత ఎలా ఉంటుంది? అప్పుడు ఈ ప్రపంచమంతా తోడేళ్లు తోడేళ్లను చీల్చి చెండాడి తినే దృశ్యాలతో నిండిపోతుంది. తద్వారా ఈ ప్రపంచం ఎంత బీభత్సమవుతుంటో!

ఇంటిలో సమర్థుడు సంపాదిస్తాడు. ఆ సంపాదనతో కుటుంబ సభ్యులంతా గడుపుతుంటారు. ఇది బాధ్యత. ఇది సంప్రదాయం. ఇది ఉదారత. ఇది సహావితరణ. ఇది పుణ్యం. ఇది మానవ గరిమకు అనుగుణమైన పద్ధతి. సంపదను నలుగురూ కలిసి మెలిసి ఉపయోగించుకున్నప్పుడే అది సార్థకమవుతుంది. ఈ మార్గాన్ని అవలంబించితే కొండలను ఎత్తవచ్చు, ఎత్తినవాటిని మోసుకుని ముందుకు సాగనూవచ్చు.

భారతీయ ధర్మశాస్త్రంలో గో గ్రాసం, ప్రతిరోజూ పంచ యజ్ఞములు నిర్వహించుట నియమంగా చెప్పబడ్డాయి. మహమ్మదీయులలో “జకాత్”, సిక్కులలో ‘కడా-ప్రసాద్’ అనే కార్యక్రమాలద్వారా ప్రతిరోజూ దానం చేసే సంప్రదాయం ఉంది. సమయమే సంపద. ఉపకరణములు కూడ సంపత్తియే.

ఈ రెండూ ఎంతో కొంత ప్రతి ఒక్కరూ కల్గి ఉంటారు. సంతోషకరమైన వాతావరణం ఉంటే ఇంక చెప్పవలసిందేముంది? కానీ విసుగు బాదరబందీల మధ్య నివసించవల్సివస్తే - అప్పుడుకూడ సౌకర్యాలు, సాధనాలు కొంత తగ్గించుకొని, సంపదలో కొంత భాగాన్ని నియమిత రూపంలో పరమార్థ కార్యాలకు వినియోగించాలి. ఇందులో పిసినారితనం, లోభం చూపితే, మానవీయ గరిమ దిగజారిపోతుంది.

దానం చెయ్యటం ధర్మం, అధర్మమూ కూడ! కత్తితోటి పుణ్యమూ చెయ్యవచ్చు, పాపమూ చెయ్యవచ్చు దానగుణాన్ని భావ సంవేదనలతో, ఆలోచనల సంస్కరణతో జోడిస్తే, యుగధర్మాన్ని నిర్వహించటానికి, ఉజ్జ్వల భవిష్యత్తు నిర్మాణానికి అవకాశం లభిస్తుంది. అలా కాకపోతే ధూర్జులు మూర్ఖులను రకరకాల కుంటిసాకులు చెప్పి మోసగించి దీన్ని పుణ్యంగా చెప్పుకుంటారు. ఉజ్జ్వల భవిష్యత్తుని నిర్మించుకోవటమనే గొప్ప యోజన, మనస్సులోనూ మస్తిష్కంలోనూ ఆదర్శవాదం, భావసంవేదనలను పండించకుండా అమలు జరగదు.

★★★

జీవితం ప్రభు సేవలో

తీర్థరాముడు తపోమయమైన జీవితాన్ని గడుపుతూ కష్టపడి చదువుకొనేవాడు. అన్ని తరగతుల పరీక్షలలో ఎప్పుడూ ప్రథమశ్రేణిలోనే వస్తూ ఉండేవాడు. తన యోగ్యతను అతడు తనకోసం ఎప్పుడూ ఉపయోగించుకోలేదు. ఎం.ఎ. పరీక్షకు ప్రవేశపత్రం పంపేటప్పుడు కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ (అతడు ఆంగ్లేయుడు) అతని శ్రద్ధ, పట్టుదల, యోగ్యత, ప్రతిభ మొదలైన గుణాలు చూచి మెచ్చుకొని ఇలా అన్నాడు - ‘తీర్థరామ్, నీపేరు ఐ.సి.యస్ పరీక్షకు వ్రాసి పంపమంటావా?’

తీర్థరాముడు కొంచెంసేపు ఆలోచనలో మునిగిపోయాడు. అతని కళ్లలో నీరు తిరిగింది. అశ్రుపూరిత నేత్రాలతో అతను ఇలా అన్నాడు - ‘ఇంత కష్టపడి సంపాదించిన నా ఈ జ్ఞాన భాండాగారాన్ని నేను ధనవంతుడనయ్యేందుకు ఖర్చు పెట్టలేను. నేను ఆర్జించిన ఈ జ్ఞాన సంపద నాకు, నా తోటివారికి సుఖాన్ని చేకూర్చాలి. నా ఉద్దేశ్యం ఇదే.’

‘అయితే ఎం.ఎ అయిన తరువాత ఏమి చేయదలుచుకున్నావు?’ ప్రిన్సిపాల్ మళ్లీ ప్రశ్నించాడు. ‘నా జీవితం అంతా ప్రభు సేవలో వినియోగిస్తాను. మానవాళికి సేవచేస్తాను.’

వివేకశీలి అయిన తన శిష్యుని అభిప్రాయాలను విని ప్రిన్సిపాల్ ఆశ్చర్యచకితుడైనాడు, ముగ్ధుడైనాడు. తీర్థరాముడు పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడైనాడు. తరువాత వేదాంతాన్ని అనుష్ఠాన పూర్వకంగా అధ్యయనం చేశాడు. ఆజన్మాంతం సమాజసేవాపరాయణుడై స్వామి రామతీర్థగా గణతికెక్కాడు.

న్యాయార్జితమే అందిస్తుంది నాణ్యమైన బ్రతుకును.

ధారావాహిక : యువతరానికి మేలుకొలుపు - 3

సమగ్ర జీవన దర్శనం - చతుర్విధ పురుషార్థం

మన కర్మలకు ఆధారాలు నాలుగు

పురుషార్థ చతుష్టయంలోని భావం ఏమంటే - మన పురుషార్థమంతా, మన కార్యహారత అంతా ధర్మం, అర్థం, కామం, మోక్షం అనే నాలుగు బిందువులపై ఆధారపడి ఉండాలి. విద్వాంసులైన మనీషులు లోతయిన చింతన - మననముల తర్వాత మన కర్మలకు ఈ ఆధారాలు నాలుగింటినీ నిర్ణయించారు. ఉత్తములూ, శీలవంతులూ, సంస్కారవంతులూ, పరిష్కృతులూ అయిన వ్యక్తులతో కూడిన సమాజ నిర్మాణానికై వారు మనకు ధర్మ, అర్థ, కామ, మోక్షములనే వారసత్వాన్ని అందించారు.

ధర్మం అంటే మనిషి కర్తవ్యం

ధర్మం దానికి తొలిమెట్టు. ఆ తర్వాత అర్థ కామాలు. చివరికి మోక్ష ప్రాప్తి. నేడు మనం ధర్మానికి నీళ్లు వదిలాం. అర్థ కామాలలో మునిగి తేలుతున్నాం. మోక్షాన్ని అన్వేషించడంలో పెడదారి పట్టాం. మరి చిరంతనమూ, శాశ్వతమూ అయిన సుఖం మనకు ఎలా లభిస్తుంది? ఈ స్థితిలో అశాంతి, స్తబ్ధత మాత్రమే అందుతాయి.

ధర్మం ఏదో ఒక ఉపాసనా విధానం కాదు. అది ఒక విలక్షణమైన విరాట్ జీవన చర్య. అది జీవించే కళ. ఋషి పరంపర ద్వారా నీరు పెట్టుబడి, అవతారాలద్వారా, మహాపురుషుల ద్వారా సంరక్షించబడిన ధర్మమనే మహావృక్షం సనాతన కాలంనుండి పల్లవిస్తూ, పెంపొందుతూ వస్తూన్నది. దీనిలో 'స్వ' (తనది) అనే స్వార్థం లేదు. ఈ ధర్మం గొడుగు నీడలో విశ్వమంతా 'జీవేత్ ఏవం జీవయేత్' (జీవించు, జీవించనివ్వు) అనే సిద్ధాంతాన్ని అనుసరిస్తూ సుఖ శాంతులతో పొంగిపొరలుతూ, జీవితంలో ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుంది. దేశ విదేశాలలో వ్యాపించిన అనేకానేక మతాలు, ఉపాసనా విధానాలు, కర్మకాండలు సహజీవనం చేస్తూ, తమ సాంస్కృతిక

నైతిక మూల్యాలను పెంపొందించుకోవడమే ధర్మం యొక్క మూల ఉద్దేశ్యం. దీనినే హిందుత్వమనికూడ అంటారు. ధర్మమే మనిషి యొక్క సమస్త కార్యకలాపాలనూ సంచాలన చేస్తుంది; పరిపుష్టమైన సమాజ వ్యవస్థకు ఆలంబనాన్ని ప్రదానం చేస్తుంది. వ్యక్తి, కుటుంబం, సమాజం, లేదా జాతి ధర్మంనుండి వైదొలగి అధర్మ కార్యాలలో మునిగిపోతే - అది తన కాళ్లను గొడ్డలితో నరుకుకోవడమే అవుతుంది.

ధర్మం అంటే కర్తవ్యం. మనిషికి మనిషిపట్ల కర్తవ్యం; ఇతర ప్రాణులపట్ల కర్తవ్యం; చెట్టు చేమల పట్ల, పర్యావరణంపట్ల కర్తవ్యం; సమాజంపట్ల, జాతిపట్ల కర్తవ్యం. పూర్తి నిష్ఠతో, నిజాయితీతో, నిస్వార్థ భావంతో తన కర్తవ్యాన్ని పాటించడమే నిజమైన ధర్మం. ఇదే మానవ ధర్మం. హిందువయినా ముస్లిం అయినా, సిక్కు అయినా క్రైస్తవుడయినా, పార్సీ అయినా యూదు అయినా - ప్రతి మనిషికీ ఇది సమానమే.

తీసుకున్న దానికన్న ఎక్కువ ఇవ్వు

ధర్మం తర్వాత రెండవ స్థానం అర్థానిది. అర్థం లేనిదే, ధనం లేనిదే ప్రపంచం పని సాగదు. జీవన ప్రగతికి మూలాధారం ధనం. వృత్తి - ఉద్యోగాలు, వ్యాపారం, వ్యవసాయం మున్నగు పనులన్నింటికీ ధనం అవసరం అవుతుంది. అంతే కాదు. ధార్మిక కార్యాలు, అనుష్ఠానాలు అన్నీ ధనం ఆధారంగా సాగుతాయి. ధన సంపాదన మనిషికి పవిత్ర కర్తవ్యం. ధనం ద్వారా మనిషి ప్రకృతిలోని విశాల సంపదను తన కోసం, మొత్తం సమాజం కోసం వినియోగిస్తాడు; ఆ సంపదను పెంచి పోషిస్తాడు. అయితే, ఇందుకోసం ధర్మాచరణ అనే మూలాధారం అవసరం. ధర్మాన్ని కాదని ధనాన్ని సంపాదించే మనిషి ఒకప్రక్క ప్రకృతి సంపదను అవివేకంగా దోచుకుని పర్యావరణ సమతూకాన్ని నాశనం

నిప్పురవ్వ అరణ్యాన్ని దహిస్తుంది. సత్సాంగత్యం అజ్ఞానాన్ని దహిస్తుంది.

చేస్తాడు; మరోప్రక్క - తన క్షణిక లాభంకోసం భ్రమలో పడి తనకూ సమాజానికి ఎన్నెన్నో రోగాలనూ, కష్టాలనూ సృష్టిస్తాడు. ఇదంతా నేడు జరుగుతున్నదే. ప్రకృతినుండి, సమాజంనుండి తీసుకున్నదానికన్న ఎక్కువగా వాటికి ధన సంపాదనద్వారా ఇవ్వాలి. ధర్మం చూపే మార్గం ఇది. మన యజ్ఞ పరంపర ఈ ఉత్కృష్ట భావనపై ఆధారపడి ఉంది.

త్యాగభావంతో అనుభవించు

ధర్మ అర్థముల తర్వాత కామానికి మూడవ స్థానం ఇచ్చారు. కామం ధర్మ అర్థములు రెండింటినీ ఆశ్రయించాలి. కామం జీవితానికి ప్రాణశక్తి. మనిషిలో కామన లేకపోతే, ఏదో చేయాలనే ఏదో పొందాలనే లాలస లేకపోతే - అతడు జీవచ్ఛవం అయిపోతాడు. ప్రగతి చక్రమే నిలిచిపోతుంది. కామేచ్ఛవల్ల ప్రేరితుడై, మనిషి పలు విధములైన ఆవిష్కరణలు చేస్తాడు; భౌతిక సుఖ సాధనాలను తయారుచేస్తాడు; వాటివల్ల బహుముఖ ప్రగతిని సాధిస్తాడు.

అయితే మన ధర్మ గ్రంథాలు 'తేన త్యక్తేన భుంజీథా' అనే మంత్రాన్ని మనకు ఇచ్చాయి. త్యాగ భావంతో భోగాలను అనుభవించు. ప్రపంచంలో ఉన్నదంతా సమాజం కోసమే. ధర్మానికి అనుగుణంగా, వివేకవంతమైన ఆలోచన ఆధారంగా దీనిని వినియోగించు. మొదట త్యాగం చెయ్యి. ఇతరులందరి గురించీ శ్రద్ధ తీసుకో. ఆతర్వాత నీవు అనుభవించు. ఇతరులకు తినిపించి, ఆ తర్వాత నీవు తిను. కామాన్ని, నీ ఇచ్చలూ లాలసలూ అన్నిటినీ మించినవని భావించి, వాటి బరువుతో సమాజాన్ని ముక్కచెక్కలు చేయకు. ఆ పని చివరికి నీ సర్వనాశనానికి కారణం అవుతుంది.

ధర్మానికి లోబడి అర్థ కామాలు

మోక్షం యొక్క స్థానం చివరిది. మన అర్థ కామాలు ధర్మంద్వారా సంచాలన చేయబడినపుడే మనకు మోక్షం లభిస్తుంది. అప్పుడే నలువైపులా సుఖ శాంతుల సామ్రాజ్యం విస్తరిస్తుంది. ధర్మానికి అనుగుణంగా ఆచరణ జరపకపోతే మనకు అర్థం - సుఖం లభించవచ్చు; కానీ, మనస్సు కలుషితం

అయితే, అశాంతి విజృంభిస్తే - మోక్షం ఎలా లభిస్తుంది? బాహ్య దృష్టికి మనం ధన ధాన్యాలతో, వైభవంతో, సిరి సంపదలతో తులతూగుతున్నట్లు కనిపించవచ్చు. కానీ - అనాగరికంగా, సంస్కారరహితంగా ఉన్నందువల్ల మనం ఆర్థికంగా కూడ తీవ్రంగా నష్టపోతాము. వాస్తవానికి - దారిద్ర్యం అనభ్యతకు ప్రతిక్రియ మాత్రమే. సోమరి, తప్పుచేసేవాడు, దుర్గుణాలు కలవాడు, దుర్వ్యసనాలు కలిగినవాడు అయిన మనిషి తగినంతగా ధనం సంపాదించలేడు; కొంత సంపాదించినా దాన్ని మత్తు పదార్థాలలో, దుబారా ఖర్చులో సర్వనాశనం చేస్తాడు. ఎల్లవేళలా మనస్సులో భయం, అశాంతి అతడిలో తిష్టవేసి ఉంటాయి. అలాంటి స్థితిలో మోక్షం గురించి ఆలోచించడం అర్థరాత్రి సూర్యుణ్ణి వెదకడమే.

వివేకానందుని సందేశం ఇదే

నేడు మనిషిలోని మానసిక అశాంతికి, సమాజంలో వ్యాపించి ఉన్న రకరకాల చెడుగులకూ, అధి - వ్యాధులకూ మూల కారణం ఒక్కటే. మనం 'పురుషార్థం చతుష్టయం' అనే స్వర్ణ వారసత్వాన్ని ముక్కచెక్కలు చేశాము; దాని పవిత్రతను భగ్నం చేశాము; ధర్మయొక్క వాస్తవిక శాశ్వత స్వరూపానికి నీళ్లు వదిలాము. ధర్మానికి విముఖలం కావడంవల్ల మన కార్యకలాపాలన్నీ మనల్ని పతనపు గోతిలోకి తీసుకువెళుతున్నాయి. ఆరోగ్యప్రదమూ, పరిపుష్టమూ, సమరసమూ అయిన సమాజాన్ని తిరిగి నిర్మించేందుకై మనం ధర్మయొక్క శాశ్వత ఆధారాన్ని స్వీకరించవలసి ఉంది. దానిలోనే మన శ్రేయస్సు, సమాజ శ్రేయస్సు ఇమిడి ఉన్నాయి. యువతరానికి మహానాయకుడు స్వామి వివేకానంద ఇస్తున్న సందేశం ఇదే, ఆదేశం ఇదే.

పురుషార్థ చతుష్టయంలోని మూల భావనను అవగాహన చేసుకున్నప్పుడే మనం మన వ్యతిరేక జీవన చర్యను సరైన దారిలో పెట్టగలుగుతాము.

నిస్వార్థంగా తన జీవితాన్ని ఇతరులకు అంకితం చేయగలిగినవాడికి ఏనాడూ ఏ లోటూ ఉండదు.

ధారావాహిక : దివ్యజీవన దర్శనం - 26

బీక్సా భూమికి యాత్ర - 2

భారతమాత విగ్రహం

శ్రీరామ్ పగలు గంగ ఒడ్డున ప్రయాణించారు. మణికర్ణికా, దశాశ్వమేధ ఘట్టాల మీదుగా వెళ్లి కాశీ విశ్వ నాథుని దర్శనం చేసుకున్నారు. సాయంత్రం అయింది. అలసిపోయి తన కుటీరానికి వచ్చి పడుకున్నారు. ఉదయం నిద్ర లేచారు. వారణాసిలోకూడ ఆయనకు ఉదయం అంటే రాత్రి రెండు గంటలు. గంగా స్నానం చేశారు. ధ్యానం - పూజ, అనుష్ఠాన జపం పూర్తయేసరికి సూర్యోదయం అయింది. కొంతసేపు గంగ ఒడ్డున నడిచారు. విశుద్ధ కుటీరంవైపు వెళ్లారు. ఏదో ప్రేరణ తనను ఆ కుటీరంవైపు తీసుకువెళుతూన్నట్లు అనుభూతి పొందారు.

ఆ రోజున కుటీరంలో ఎక్కువమంది లేరు. బాబా విశుద్ధానంద దగ్గర నలుగురైదుగురు కూర్చోని ఉన్నారు. వారు లేచి వెళ్లిపోయిన తర్వాత, శ్రీరామ్ కొంత దగ్గరకు జరిగారు. బాబా ఇలా అడిగారు - “సువాసనను సృష్టించే విద్య నేర్చుకోవాలని నీకుకూడా కోరిక ఉన్నదా?” శ్రీరామ్ లేదన్నట్లు తల అడ్డంగా ఊపారు. బాబా ఆయన ముఖాన్ని తేరిపార చూస్తున్నారు - మరి ఏమి కావాలి అన్నట్లు. యువ సాధకుడు ఇలా అడిగారు - “మీరు శూన్యం నుండి ఏ వస్తువును అయినా సృష్టించగలరా?”

“నేను సృష్టించేది ఏముంది? దాన్ని రాజరాజేశ్వరి ఎప్పుడో సృష్టించింది. కణకణంలో ఆమె సృష్టించిన వస్తువులన్నీ ఉన్నాయి. ఒక్కొక్క కణంలో సూర్యుడు, చంద్రుడు, నక్షత్రాలు, మొత్తం బ్రహ్మాండమంతా దాగి ఉంది. విశ్వనాథుని అనుగ్రహం ఉంటే - వాటిని ఇప్పుడే ఇక్కడే వ్యక్తం చేయవచ్చు” - అని బాబా జవాబిచ్చారు.

కొంచెం ఆగి వారిలా అన్నారు -

“యోగంలోని ముఖ్య వస్తువులు స్థూల నేత్రాలకు కనబడవు. మహత్తరములు, సారభూతములు అయినవి స్థూల దృష్టికి అందవు. సూక్ష్మ జగత్తులో, కారణ జగత్తులో వాటిని చేతన ద్వారానే తెలుసుకోగలుగుతాము, పట్టుకోగలుగుతాము. విజ్ఞానం చేసే అద్భుతాలు ప్రత్యక్షంగా కళ్లకు కనిపిస్తాయి. వాటికి వాటి నియమాలు ఉన్నాయి. యోగ విద్యకు దాని రహస్యాలు ఉన్నాయి. ప్రాచీన కాలంలో మన దేశంలో యోగ విద్య ప్రచారంలో ఉండేది. పల్లెపల్లెలో, ఇంటింటా ఈ విద్యను తెలుసుకున్నవారు ఉండేవారు. దాని ప్రభావంవల్లనే భారతవర్షం ఆధ్యాత్మిక రంగంలో, భౌతిక రంగంలో జైన్నత్య శిఖరాగ్రాలను అందుకున్నది. మేము ప్రయోగిస్తున్న విద్యలో రెండింటికీ సమన్వయం ఉంది. విజ్ఞానం నేడు ప్రాముఖ్యం ఇస్తున్న శక్తికి మూలం సూర్యుడే.

“సూర్య కిరణాలలో స్థూల పదార్థాలన్నీ ఇమిడి ఉన్నాయి. వాటిని ఎలా బయటికి ప్రకటిచవచ్చునో నేను చెబుతాను.”

ఇలా చెప్పి, బాబా ఒక సేవకుణ్ణి కేకవేశారు. లోపల ఉన్న ఒక

లెన్స్‌ను (దుర్బిణి యంత్రం) తెమ్మని అతడికి చెప్పారు. శ్రీరామ్ కూర్చుని మౌనంగా చూస్తున్నారు. “నీకు ఏ వస్తువు కావాలి?” - అని బాబా అడిగారు.

‘భారతమాత విగ్రహం’ - అని శ్రీరామ్ అన్నారు. బాబా గది మూల ఉన్న ఒక అంగూర్ పళ్ల డబ్బాలోనుండి కొద్ది దూది తెమ్మన్నారు. అంగూర్ పళ్ల ప్యాకింగ్ కోసం డబ్బాలో ఉంచిన కొద్ది దూదిని లాగి, శ్రీరామ్ బాబాకు ఇచ్చారు. ఆయన ఆ దూదిలోని ఒక పింజను తన ఎదుట ఉంచారు. లెన్స్ తీసుకున్నారు. కిటికీ వద్దకు వెళ్లి నిలబడ్డారు. కిటికీనుండి వస్తూన్న వెలుగును లెన్స్ ద్వారా కేంద్రీకరించి, బాబా ఆ వెలుగును దూది పింజపై

ఎవరిమీదా ఆధారపడకు. నీవు చేసే సత్కర్మలపై ఆధారపడు.

ప్రసరింపజేశారు. కొద్ది క్షణాలలో దూది మారసాగింది. మొదట అది గట్టిపడింది. తర్వాత రాయిలా మారింది. రాతిలోని వివిధ కోణాలనుండి ఆకారాలు వెలికి రాసాగాయి. కొన్నిటినుండి కొద్దిగా, మరికొన్నిటినుండి పెచ్చుగా. చూస్తూ ఉండగానే అక్కడ సుమారు అయిదు అంగుళాల ఎత్తుగల భారతమాత విగ్రహం తయారైంది. సింహవాహిని అయిన భారతమాత. ప్రక్కన ధ్వజం. కుడిచేయి అభయముద్రలో. ఎడమచేయి సింహం వీపుమీద.

“దీన్ని తాకి చూడు” - అని బాబా అన్నారు. శ్రీరామ్ దాన్ని తాకి చూచారు. అది పక్కా గ్రానైట్ రాతితో తయారైనట్లు కనిపించింది. స్వామీజీ ఇలా అన్నారు - “దీన్ని నీవద్ద ఉంచుకోవచ్చు. ఇది ఎల్లకాలం ఇలాగే నిలచి ఉంటుంది. దీనిలో ఎలాంటి వికృతీ రాదు.”

ఈ ప్రదర్శన తర్వాత శ్రీరామ్ ఇలా అన్నారు - “బాబా! సూర్య విజ్ఞానంద్వారా దేన్ని అయినా ఉత్పత్తి చేయవచ్చుకదా. దేశంలో వ్యాపించి ఉన్న దారిద్ర్యాన్నీ, ఆకలినీ, రోగాలనూ దీనిద్వారా ఎందుకు పరిష్కరించకూడదు? లక్షల కోట్లమందికి భోజనం, రోగులకు ఔషధాలూ తయారు చేయవచ్చుకదా?”

బాబా ఇలా జవాబిచ్చారు -

“నీ భావన పారమార్థికమే. కానీ, అలౌకిక శక్తులు ఉన్నది లౌకిక జగత్తును మార్చడానికి కాదు. ప్రజల ప్రారబ్ధాన్ని మార్చడానికీ, కర్మఫల నియమాన్ని తలక్రిందులు చేయడానికీ దివ్యశక్తులను వినియోగిస్తే - దానివల్ల ప్రపంచ వ్యవస్థ గమనానికి అవరోధం కలుగుతుంది.”

చిన్నచిన్న స్వార్థాల పూర్తికీ, లౌకిక సమస్యల పరిష్కారానికీ సిద్ధులను ఎందుకు వినియోగించకూడదో శ్రీరామ్ కు అర్థమయింది.

శ్రీరామ్ ఆ తర్వాత తన నివాసానికి తిరిగివచ్చారు. వారణా సంగమం వద్ద మహావారుణీ మేళాకు సన్నాహాలు జరుగుతున్నాయని ఆయనకు తెలిసింది. మేళా జరిగే స్థలంలో వరణా (వరుణా) అనే ఉపనది గంగయొక్క అసి అనే పాయలో కలుస్తుంది. ఆ కారణంగా ఆ తీర్థం పేరు వారణాసి లేక

వరణాసంగమం అయింది.

సిద్ధిమాతతో సమావేశం

శ్రీరామ్ ఆ సంగమం యాత్రకు బయలుదేరారు. సంగమ స్థలం దారిలో వారణాసిది ఒడ్డున రెండు శివాలయాలు ఉన్నాయి. ఒకటి వశిష్టేశ్వర ఆలయం. మరొకటి ఋతేశ్వర ఆలయం. నేడు సంగమం పరిసరాలలో జనసంఖ్య బాగా ఉంది. కానీ, ఆరోజుల్లో ఆ స్థలం నిర్జనంగా ఉండేది. ఒకరో ఇద్దరో సాధువులు వచ్చి ఉండేవారు. కుటీరాలు కాని, భవనాలు కాని, ఆశ్రమాలు కాని లేవు. గంగ ఒడ్డున కాని, ఏదైనా ఆలయం దగ్గర కాని సాధువులు బస చేసేవారు. వశిష్టేశ్వర ఆలయం దగ్గర స్వామి శంకరానంద్ అనే సన్యాసిని శ్రీరామ్ కలుసుకున్నారు. సంభాషణ సాగింది. మాటల సందర్భంలో స్వామి విశుద్ధానంద ప్రస్తావన వచ్చింది. ఆ సందర్భంలో స్వామి శంకరానంద ఒక విదుషీమణి గురించి పేర్కొన్నారు.

బంగాలీ టోలాలోని ఖాలిస్ పుర్ వీధిలో ఒక మామూలు ఇంటిలో ఆమె నివసిస్తారు. జనంతో కలియడం అరుదు. తన సాధనలో, భజనలో నిమగ్నం అవుతారు. ఎవరితోనూ పరిచయాలు పెట్టుకోరు. ప్రజలు ఆమెను సిద్ధిమాత అని పిలుస్తారు. విలక్షణమైన ఈ సంగతులు విని, శ్రీరామ్ ఆమెను కలుసుకోవడానికి వెళ్లారు. సిద్ధిమాత మొదట కలుసుకోవడానికి అయిష్టత తెలిపారు. ప్రజ క్షేత్రంనుండి వచ్చారనీ, గాయత్రీ ఉపాసకులనీ తెలిసిన తర్వాత కలుసుకోవడానికి సహజంగా అంగీకరించారు.

సంభాషణ సమయంలో ఆమె తన ముఖాన్ని కప్పుకున్నారు. ఆమె శ్రీకృష్ణుని భక్తురాలు. తన ఆరాధ్య దైవాన్ని చూచిన తర్వాత మరెవరినీ చూడకూడదని ఆమె ప్రతం తీసుకున్నారు. ఏ కళ్లతో తన ఇష్టదైవాన్ని చూశారో, ఆ కళ్లతో ప్రాపంచిక వ్యక్తులను చూడకూడదన్నది ఆమె నియమం. ఈ భావనిష్ఠను హేతువాదం సమర్థించకపోవచ్చు. అయినా, భావన భావనయే. శ్రీరామ్ కు ఈ నిషేధం తప్పని అనిపించలేదు. ఆయన సిద్ధిమాత గురించి వివరాలు సేకరించారు. అవి ఆయనను పరవశింపజేశాయి.

ప్రణవం (ఓం)లోనుండి సృష్టి వచ్చింది. ప్రతిరోజూ ప్రణవాన్ని ఉచ్చరించి, అందులో నీ మనసును లయం చేసుకో.

సిద్ధిమాత సుమారు ఇరవై సంవత్సరాలుగా కాశీలో నివసిస్తున్నారు. ఈ కాలంలో ఆమె ఏ సాధువుతోనూ సత్సంగం చేయలేదు. ఏ సాధువునూ దర్శనం చేసుకోలేదు. ఆమె బెంగాలులో జన్మించారు. కాశీ వచ్చిన తర్వాత ఆమె తమ జన్మస్థలాన్ని తిరిగి చూడనేలేదు. కాశీలోకూడ ఆమె దినచర్య గంగాస్నానం, దైవ దర్శనం, భజన - పూజలకే పరిమితం అయింది. సాధారణంగా ఆమె ఎవరితోనూ మాట్లాడరు. ఏ కారణంవల్లనో కాని - సాధనా సమయంలోని తన అనుభవాలను శ్రీరామ్ కు వినిపించడానికి ఆమె ఉత్సాహపడ్డారు.

సాధనపట్ల ఆమె ఏకైక నిష్ఠ శ్రీరామ్ ను గద్దడుణ్ణి చేసింది. ప్రజారంజనవల్ల సాధన మార్గంలో ఆటంకం ఏర్పడుతుందని ఆయనకు అనిపించింది. ఖ్యాతి, కీర్తి, ప్రచారాలకు దూరంగా ఉండాలని ఆయనకు తోచింది. ఆయన మనసులో ఇలాంటి ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతూ ఉండగా - సిద్ధిమాత ఇలా అన్నారు-

భక్తిమార్గాన్ని అనుసరించే వ్యక్తులు ప్రజలతో పరిచయాలు పెంచుకోవడానికి ఏమాత్రం ఆసక్తి చూపకూడదు. అయితే మీ మార్గం ఇందుకు భిన్నమైనది. మీ మార్గంలో భక్తితోపాటు జ్ఞానం, కర్మల సమన్వయం ఉంది. మీరు ప్రజలకు శిక్షణకూడ ఇవ్వవలసి ఉంటుంది. కనుక - నావలె నిషేధం విధించే ఆలోచన చేయకండి. ఈ నిషేధం మీకు కాదు.

సిద్ధిమాతలో ఆశీస్సులు - వరాలు ఇచ్చే సామర్థ్యం ఉంది. అయితే ఆమె ఈ సామర్థ్యాన్ని వినియోగించడం బహు అరుదు. గుర్రపు బండి క్రింద పద్ద ఒక వ్యక్తి ప్రాణ రక్షణ కోసం ఆమె ఒకసారి ప్రార్థన చేశారు. ఇది ఆమె స్వగ్రామంలో జరిగిన సంఘటన. ఆ వ్యక్తి ప్రాణం నిలచింది. కానీ, సిద్ధిమాత చాలారోజులు భోజనం చేయలేకపోయారు. సిద్ధిమాత ఏ వ్యక్తిని అయినా ఒకసారి నిండు దృష్టితో చూస్తే, ఆ వ్యక్తికి శుభం జరుగుతుందని ఖాలిస్ పురా వీధిలోని ప్రజలు నమ్ముతారు.

సాయంత్రం వారణా సంగమం, ఖాలిస్ పురాల యాత్రతో ఆ రోజు గడచిపోయింది. ఆ తర్వాత కూడ ఈ దినచర్య

కొనసాగింది. రెండు మూడు రోజుల కొకసారి ఆయన స్వామి విశుద్ధానంద నివాసానికి వెళ్లేవారు. కాశీలోని పలువురు మహనీయుల దర్శనం ఆయనకు అక్కడే లభించింది. ఆ మహనీయులలో ప్రఖ్యాతి పొందినవారు ఉన్నారు. అంతటి ఖ్యాతి పొందినవారూ, యోగ సాధనకు పరిమితమైన వారూ కూడ ఉన్నారు. శ్రీరామ్ వీరందరితో సంభాషణ జరిపారు. ఆ సంభాషణల ఫలితంగా - కాశీలోని దర్శనీయ స్థలాల యాత్ర జరపాలనే ప్రేరణ ఆయనకు కలిగింది.

పంచకోశీ పరిక్రమ

బాబా నివాసంలో కలసిన ఒక సాధువు ఇలా వివరించారు - “దర్శనీయ స్థలాలకూ, మహత్తరమైన స్థలాలకూ తేడా ఉంది. చూడదగిన స్థలాలన్నీ మహత్తరములు కాకపోవచ్చు. నీవు సాధనకు ప్రాముఖ్యం ఇవ్వదలచితే - నీ చేతనను తెరచి ఉంచుకో. అప్పుడు ఏ స్థలంలో ఎలాంటి తరంగాలు వ్యాపించి ఉన్నాయో నీకు తెలుస్తుంది.”

ఆ సాధువు చెప్పిన ఈ మాట సూత్రప్రాయంగా ఉంది. సాధన దృష్టిలో మహత్తు కలిగిన స్థలాలను గుర్తించడానికయినా యాత్ర అవసరమే. యాత్ర జరపనిదే - ఏ స్థలం ఆధ్యాత్మిక శక్తితో నిండి ఉన్నదో, ఏ స్థలంలో ఆ శక్తి లేదో ఎలా విచక్షణ చేయగలుగుతాము? ఇద్దరు ముగ్గురు సహచరులను తీసుకుని, శ్రీరామ్ పంచకోశీ యాత్రకు సన్నాహాలు చేశారు. పంచకోశీ యాత్ర అనగా - కాశీ పరిక్రమ (ప్రదక్షిణ). పరిక్రమ మార్గం సుమారు 70 కిలోమీటర్లు. యాత్ర అయిదు రోజులలో పూర్తవుతుంది. వారణాసిలోని ప్రముఖ తీర్థాలు దాదాపు అన్నీ ఈ యాత్రలో వస్తాయి. ఈ యాత్రకు సన్నాహాల కోసం ప్రత్యేకంగా ఏదీ చేయవలసి రాలేదు.

ఉత్సవ రూపంలో పంచకోశీ పరిక్రమను మార్గశిర, ఫాల్గుణ మాసాలలో జరుపుతారు. పలువురు పుణ్యమాసంలో కాని, శివరాత్రి రోజుల్లో కాని జరుపుతారు. శ్రద్ధాళువులు ఏ సమయంలో అయినా పరిక్రమ జరపవచ్చు.

మణికర్ణికా ఘట్టంలో స్నానంచేసి, జ్ఞానవాపినీ,

త్యాగమయ జీవితం మహత్తర జీవితం.

విశ్వనాథుణ్ణి దర్శనం చేసుకున్న తర్వాత - శ్రీరామ్, ఆయన సహచరులూ పరిక్రమ జరిపారు. ఆ సహచరులలో ఒక సన్యాసి స్వామి విద్యానంద, శివా బ్రహ్మచారి, ఇద్దరు గృహస్థులు ఉన్నారు. జ్ఞానవాపినీ, విశ్వనాథ ఆలయాన్నీ దర్శించిన తర్వాత - ఆ బృందం ఆ స్థలాలను పరిశీలించారు. అక్కడి స్థితి చూచి, శ్రీరామ్ హృదయం క్షోభించింది. శివా బ్రహ్మచారి ఇలా అన్నారు -

“సోదరా! ఎందుకు విచారిస్తావు? ఒకప్పుడు ఇవి మనకు గౌరవప్రదములు. నేడు ఉపేక్షకు గురి అయినాయి. ఇతరుల చేతుల్లోకి పోయాయి. శిథిలాలు అయినాయి. ఇది మన జాతి దురదృష్టం. భగవంతుడు కోరితే - దురదృష్టం అదృష్టంగా మారిపోతుంది.”

శ్రీరామ్ ఇలా అన్నారు -

“వీటి దురవస్థకన్న దుఃఖం కలిగించే విషయం మరొకటి ఉంది. కొద్దిమంది వచ్చి మన జాతీయ గౌరవ ప్రతీకలను కాలరాసి వెళ్లిపోయారు. మనం అంతటి దీనస్థితిలో, హీనస్థితిలో ఎందుకు

పడిపోయాం అన్నదే అది.”

విశ్వనాథ ఆలయం ఆనాడుకూడ నలువైపులా జనంతో క్రిక్కిరిసి ఉంది. దర్శనానికి వచ్చే శ్రద్ధాకువులు పండాల వలలో చిక్కుకోవలసివస్తోంది. దోపిడీకి గురి కావలసివస్తోంది. విశ్వనాథ ఆలయ శిఖరంపై రంజితేసింగ్ మహారాజు సమర్పించిన స్వర్ణ కలశంతప్ప అక్కడ వైభవ చిహ్నం ఏదీ లేదు.

ఆలయంలో చిన్న బొమ్మలాంటిది ఉంది. గతంలో అక్కడ విశాలమైన విగ్రహం ఉండేది. ఆ శివలింగాన్ని ముక్కచెక్కలుచేసి, ఆతతాయులు వాటిని దగ్గరలో ఉన్న బావిలోకి విసరివేశారు. ఆ స్థలాన్ని జ్ఞానవాపి అని పిలుస్తారు. ఆ బావికి ఆనుకుని, దాన్ని చుట్టుముట్టి ఒక మసీదు నేటికీ ఉన్నది. జ్ఞానవాపి అనే పేరుతో ప్రసిద్ధి పొందిన ఆ మసీదును ఆలయంగా భావించి పలువురు శ్రద్ధాకువులు దానికి ప్రణామం చేస్తారు.

స్వావలంబన

ఒకనాడు ఒక యువకుడు ఒక మహాపురుషుని వద్దకు వెళ్లాడు. ఆయన గొప్ప భక్తుడనీ, సమాజ క్షేమం కొరకు పనిచేస్తాడనీ విన్నాడు. యువకుడు తనను ఆ మహాత్ముని ఆశ్రమంలో ఉండనిమ్మని అడిగాడు. తనకు ఏదైనా సేవాకార్యం అప్పగించమని కోరాడు. ఆ మహాత్ముడు యువకుని వివరాలు అడిగాడు. ఆ యువకుడు ‘నేను నిరుద్యోగిని. మీ ఆశ్రమంలో ఉంటాను. సేవ చేస్తాను. నా జీవనోపాధిగా కూడా ఉంటుంది’ - అని అన్నాడు. ఆ మహాత్ముడు ఇలా అన్నాడు - ‘నాయనా, నీకు నేను పని ఇవ్వలేను. మార్గం చూపించగలను. నీవు నిరుద్యోగినని ఎందుకు అనుకుంటున్నావు? నీలో అనంతమైన శక్తి నిండి ఉంది. ఆ విశ్వాసంతో కష్టపడి పని చేయి. నీ జీవితం చక్కగా గడుస్తుంది.’ ఇలా చెప్పి ఆ మహాత్ముడు అతనికి పది రూపాయలు ఇచ్చాడు.

ఆ యువకుడు దబ్బు తీసుకొన్నాడు. యజ్ఞోపవీతాలు తయారుచేసి అమ్మటం మొదలుపెట్టాడు. మొదట్లో ఆదాయం తక్కువగానే ఉండేది. తర్వాత క్రమక్రమంగా జనులు యజ్ఞోపవీతాలను అతనివద్ద కొనసాగారు. వ్యాపారం బాగా పెరిగింది. ఇప్పుడు అతడు ఒక సహాయకుడిని పెట్టుకోవలసి వచ్చింది. ఒకనాడు ఆ మహాత్ముడు యజ్ఞోపవీతాన్ని కొనుక్కునేందుకు తానే వచ్చాడు. అవి అమ్మేచోట ఆ యువకుడే ఉన్నాడు. ఆయనకు ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆ యువకుడు మహాత్ముడి చరణాలకు ప్రణమిల్లి ఇలా చెప్పాడు - ‘మహాత్మా, మీరు అప్పుడు నాకు ఏదైనా ఉద్యోగం ఇచ్చి ఉంటే, నేను ఆకర్మణ్యుడుగా ఉండిపోయేవాడిని. మీరు ఉద్యోగం ఇవ్వక నాలో ఆత్మవిశ్వాసం మేల్కొలిపి మార్గదర్శనం చేసారు. దానివల్లనే స్వావలంబనతో కూడిన ఈ స్థితికి చేరుకొన్నాను.’ ఆ మహాపురుషులు డా.కేశవరావు హెడ్గేవార్. ఆయన రాష్ట్రీయ స్వయంసేవక సంఘ నిర్మాత.

ఒక జాతియొక్క సామర్థ్యం ఆ జాతి స్వావలంబనలో ఉంటుంది.

నీవు ఎలా కావాలనుకుంటే అలాంటి స్థాయి భావాలను నీ మనస్సులో నాటుకో.

వార్తలు

విశాఖ మేఘాద్రిపేట డిఫెన్స్ కాలనీలో నవకుండీయ గాయత్రీ యజ్ఞం

విశాఖలోని మేఘాద్రిపేట డిఫెన్స్ కాలనీలో 2005 డిసెంబరు 11న నవకుండీయ గాయత్రీ యజ్ఞం జరిగింది. అంతకుముందు 10 సాయంత్రం 300 మందితో భవ్య కలశయాత్ర, 1116 దీపాలతో దీపయజ్ఞం జరిగాయి. యజ్ఞంలో 2000 మంది పాల్గొన్నారు. శ్రీ అరుణ్ కుమార్, శ్రీమతులు సావిత్రి, వసంత కుమారిల సహకారంతో ఇంటింటికీ వెళ్లి యజ్ఞానికి ప్రజలను ఆహ్వానించారు. శ్రీయుతులు చంద్రశేఖర్ జైన్, పుష్యమిత్ర, శ్రీమతి సావిత్రి యజ్ఞాన్ని నిర్వహించారు. యజ్ఞం తర్వాత భోజన ప్రసాద కార్యక్రమం జరిగింది.

విశాఖపట్టణం గాయత్రీ పరివార్ ప్రజ్ఞామండలి నిర్వహించిన ఇతర కార్యక్రమాలు -

2005 డిసెంబరు 6న గొల్లపాలెంలోని శ్రీమతి సరస్వతీదేవి నూతన గృహంలో గాయత్రీ యజ్ఞం. 10న డాబా గార్డెన్స్ లోని శ్రీ బి.నారాయణరావు గృహంలో యజ్ఞం. 21న తాటిచెట్లపాలెం సమీపాన ఆటోరిక్షా డ్రైవర్ల కాలనీలో, 25న శివశంకర్ రజకుల కాలనీలో త్రికుండీ గాయత్రీ యజ్ఞాలు జరిగాయి. ఈ యజ్ఞాలకు ఆ కాలనీల ప్రజల నుండి విశేష స్పందన లభించింది.

శ్రీమతులు సావిత్రి, వసంత కుమారి, విజయలక్ష్మి, శ్రీ హేమచంద్రరావు పై కార్యక్రమాలను నిర్వహించారు.

విజయవాడలో పంచకుండీ గాయత్రీ యజ్ఞం

2005 నవంబరు 13న విజయవాడలోని సాయిబాబా

అలయంలో పంచకుండీ గాయత్రీ యజ్ఞం జరిగింది.

విజయవాడ జోనల్ కార్యాలయం ఆధ్వర్యంలో నవంబరులో జరిగిన ఇతర కార్యక్రమాలు -

6న శ్రీమతి మంజుల గృహంలో, శ్రీమతి డి.విజయలక్ష్మి మురళి గృహంలో ఏకకుండీ యజ్ఞాలు. పశ్చిమగోదావరి జిల్లా వేగవరంలో 11,12,13లలో గాయత్రీ హోమం. 14న వెలగలేరులోని శ్రీ లక్ష్మీనారాయణ గృహంలో, శ్రీ మద్ది శేషావతారం గృహంలో యజ్ఞాలు. 13న శ్రీమతి సుమిత్ర, శ్రీ సిహెచ్.వసంతరాజుల గృహాలలో గాయత్రీ యజ్ఞాలు. 16న కార్యాలయంలో పంచకుండీ యజ్ఞం. 18న కోగంటి విజయలక్ష్మి, రాధాకృష్ణ మూర్తి దంపతుల గృహంలో యజ్ఞం. 23న వేలేరులో, ప్రసాదంపాడు దగ్గర శ్రీ ఎమ్.రాఘవరావు గృహంలో యజ్ఞాలు. 27న శ్రీ కూరాల రామచంద్రరావు ఆధ్వర్యంలో మచిలీపట్నం టౌన్ హాలులో యజ్ఞం. ఆరోజున విజయవాడ కృష్ణలంకలోని శ్రీకొల్లిపర వెంకట నాగేంద్ర కుమార్ గృహంలో, కృష్ణలంకలో, సున్నపుబట్టి సెంటరులోని శ్రీ టి.సత్యనారాయణ, కమల దంపతుల గృహంలో యజ్ఞాలు. 28న జూపూడిలోని ఓం ఇండస్ట్రీస్ లో యజ్ఞం.

పొన్నూరులో

గాయత్రీ యజ్ఞాలు

పొన్నూరులో ఇటీవల జరిగిన ఏకకుండీ గాయత్రీ యజ్ఞాలు -

రుద్రపూడి విశాలక్షి అమ్మవారి గుడిలో. శ్రీ గుర్రం

20 ఏళ్ల అనుభవం నేర్పే పాఠాలను ఏడాది గ్రంథ పఠనం నేర్పుతుంది.

శంకరం గృహంలో. శ్రీవెన్నగంటి సాంబశివరావు గృహంలో. శ్రీ రామయ్య గృహంలో. శ్రీ ఊటుకూరి జగన్మోహనరావు గృహంలో. శ్రీ కనమర్లపూడి సుబ్బారావు గృహంలో. శ్రీ వెంకటేశ్వర్లు గృహంలో.

నారాయణపురంలో

24 కుండముల గాయత్రీ యజ్ఞం

విజయనగరం జిల్లా నారాయణపురంలో 2005 నవంబరు 23,24లలో 24 కుండముల గాయత్రీ యజ్ఞం జరిగింది. 24న యజ్ఞంతోపాటు 16 పుంసవనం, 24 అన్నప్రాశనం, 26 అక్షరాభ్యాసం, 16 ఉపనయనం, 12 వివాహదినం, 12 జన్మదినం సంస్కారాలు జరిగాయి. జిల్లా పరిషత్ చైర్మన్ శ్రీమతి బోత్స రూస్సీలక్ష్మి ముఖ్య అతిథిగా విచ్చేశారు. యజ్ఞాలలో 13,000 మంది పాల్గొన్నారు. భోజన ప్రసాద వితరణ జరిగింది. 22న 508 కలశాలతో భవ్య కలశయాత్ర జరిగింది. శ్రీయుతులు పవన్ కుమార్, ఫూల్చంద్, జ్ఞానేశ్వర రావు, దుర్గేశ్, రఘునాథ్ పాండ్యా, శ్రీమతులు అనసూయమ్మ, సావిత్రమ్మ, రూపవాణి కలశాలను పుష్పాలతో స్వాగతించారు. శ్రీయుతులు డి.చిన్నం నాయుడు, పి.లక్ష్మణరావు, ఈ.హరినారాయణ, సిహెచ్.ఆదినారాయణ కార్యక్రమాలకు ఆధ్వర్యం వహించారు.

కురుపాంలో

నవకుండీయ గాయత్రీ యజ్ఞం

2005 నవంబరు 12, 13లలో కురుపాం దుర్గగుడి సమీపంలో నవకుండీయ గాయత్రీ యజ్ఞం జరిగింది. 12న యజ్ఞం, 2400 దీపాలతో దీపయజ్ఞం జరిగాయి. 13న పూర్ణాహుతి, సంస్కారాలు జరిగాయి. శ్రీయుతులు చప్పటి వెంకటరమణ, బత్తుల గురుమూర్తి, మాదాసి నారాయణరావు, ఎస్.బి.అగ్నిహోత్రీ, సంతోష్ కార్యక్రమాలకు ఆధ్వర్యం

వహించారు.

హైదరాబాదు బోరబండలో 108 కుండీయ యజ్ఞం

2005 డిసెంబరు 18న హైదరాబాదు బోరుబండలోని కన్యకా పరమేశ్వరి దేవస్థానంలో 108 కుండముల యజ్ఞం జరిగింది. 1200 మంది పాల్గొన్నారు. అంతకుముందు నవంబరు 2 నుండి డిసెంబరు 18 వరకు శ్రీగాయత్రీ జపయజ్ఞ మండల దీక్ష జరిగింది. ప్రతిరోజు ఉదయం జపం, సాయంత్రం గాయత్రీ యజ్ఞం జరిగాయి. 11న డా॥ మారెళ్ల శ్రీరామకృష్ణ ప్రసంగించారు. 7న శ్రీ అశ్వినీ సుబ్బారావు సత్సంగం నిర్వహించారు. 11న పంచకుండీ గాయత్రీ యజ్ఞానికి డా॥తుమ్మూరి ఆధ్వర్యం వహించారు. శ్రీమతి అనసూయమ్మ, శ్రీ పవన్ కుమార్ ద్వివేది యజ్ఞాన్ని నిర్వహించారు. 17న గాయత్రీ అఖండ జపం జరిగింది. శ్రీమతి తేజశ్రీ అమ్మగారు, శ్రీ మాడిశెట్టి సత్యనారాయణ గురువుగార్ల ఆధ్వర్యంలో కలశ యాత్ర జరిగింది. 2006 జనవరి 1న “విశ్వసంస్కృతి జాగరణ గాయత్రీ మండలి” ఏర్పాటయింది.

ఫిబ్రవరి, మార్చి నెలలలో పర్వతినాలు

ఫిబ్రవరి :

2. వసంత పంచమి
26. మహాశివరాత్రి

మార్చి :

1. రామకృష్ణ పరమహంస జయంతి
14. హోళి, వసంతోత్సవం
30. ఉగాది

స్వభావం, అలవాట్ల సమాహారమే వ్యక్తిత్వం.

నద్దురు వీలామృతం

సువ్యవస్థపట్ల శ్రద్ధ

సాయంత్రం అయింది. గురుదేవులు శాంతికుంజ్లోని తమ గదిలో కూర్చొని వ్యవస్థ విషయమై గోష్ఠి జరుపుతున్నారు. మధ్యలో వర్షంవల్ల కరెంటు పోయింది. రాత్రి అవడంవల్ల, మేఘాలు దట్టంగా కమ్ముకుని ఉండడంవల్ల గదిలో కారు చీకటి ఏర్పడింది. కూర్చున్నవారిలో కొందరు లాంతరు తేవడానికి లేవబోయారు. గురుదేవులు స్వయంగా లేచి కొంత తీవ్ర స్వరంతో ఇలా అన్నారు -

“కూర్చుని ఉండండి. లేవవద్దు. ఏ వస్తువు ఎక్కడ ఉందో మీకేం తెలుసు. నేను నా ప్రతి వస్తువునూ దాని స్థలంలో ఉంచుతాను.”

వారు దీపం వెలిగించారు. కొద్దిపాటి వెలుతురులో గోష్ఠి కొనసాగింది.

చేతన శిఖరాగ్రంలో విహారం ఎక్కడ? ఈ చిన్న చిన్న విషయాలలో సువ్యవస్థ ఎక్కడ? ఈ విషయాలు రెండూ అపురూపంగా, సాంద్రంగా ఏకమైనాయి గురుదేవుల జీవనంలో.

వ్యతిరేకులపట్ల సైతం గౌరవం

ఒక రోజున గురుదేవులు వందనీయ మాతాజీతోపాటు రిక్షాలో వెళుతున్నారు. గురుదేవులను వ్యతిరేకించేవారిలో ఒకడు ఒక కరపత్రాన్ని మాతాజీ చేతుల్లో కుక్కాడు. రెచ్చగొట్టే విషయాలు వ్రాసి ఉన్న ఆ కరపత్రాన్ని మాతాజీ చింపివేశారు.

అది చూచి, గురుదేవులు ఇలా అన్నారు -

“అరే! మీరు ఇలా చేశారేమిటి? ఆ కరపత్రంలో ఏమి ఉందో మీకు తెలియదు కదా.”

“అందులో ఉన్నది పనికిమాలిన వాగుడు.”

- అని మాతాజీ జవాబిచ్చారు.

అందుకు గురుదేవులు ఇలా అన్నారు -

“అయితే మాత్రం! అందులో పనికిరాని విషయాలే ఉన్నాయని ఒప్పుకుంటాను. అయినా - ఈ చర్యవల్ల ఆ కరపత్రాన్ని ఇచ్చిన వ్యక్తికి అవమానం జరిగింది.”

వ్యతిరేకులపట్ల, ఎప్పుడూ అవమానించాలని చూచేవారిపట్ల ఇంతటి గౌరవం!

మాతాజీ ఆయన ముఖాన్ని చూస్తూ ఉండిపోయారు.

కరుణరస ప్రవాహం అది

తపోభూమి మధురలో ఆ రోజున శిబిరం ముగింపు. గురుదేవులు వీడ్కోలు ప్రవచనం ఇస్తున్నారు. అందరూ శాంత చిత్తంతో, ఏకాగ్రతతో వారి అమృతవాణిని పానంచేస్తున్నారు. భావోద్వేగంతో కూడిన స్వరంతో వారిలా అంటున్నారు -

“ఇక మీరంతా వెళ్లిపోతారు. ఈ తపోభూమి నన్ను కాటువేస్తుంది. నన్ను ఇలా అడుగుతుంది -

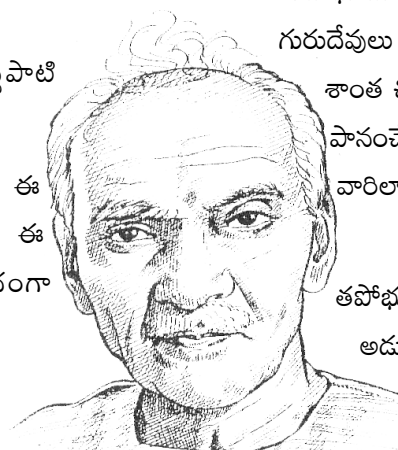
‘నీవు ఎవరి కోసం చూస్తావచ్చావో, వారు ఎక్కడ ఉన్నారు? నేను ఏమని జవాబుచెప్పాలి?’”

ఆ మాటలలోని మార్మికత, ఆర్ద్రత, ఆత్మీయత అనుభూతి పొందిన అంతా భళ్ళమని ఏడవసాగారు. గురుదేవుల కళ్లనుండికూడ కన్నీళ్లు కాలువలు కడుతున్నాయి.

ఏదోవిధంగా తమ భావాన్ని అడుపుచేసుకుని గురుదేవులు ఇలా అన్నారు -

“ఈ కన్నీళ్ల ప్రవాహమే మన సంస్థను తడుపుతుంది. దాన్ని సస్యశ్యామలంగా చేస్తుంది.”

గురుదేవులు ఇచ్చిన ప్రతి వీడ్కోలూ ఇలాగే కరుణరస ప్రవాహంగా ఉండేది.

పూజ, ఉపాసనలు ఆత్మబలాన్ని పెంచే ఆధ్యాత్మిక వ్యాయామాలు.

గురుదేవులు నేడు లేకపోవడంవల్ల లక్షల కళ్లనుండి కన్నీటి సముద్రాలు ఉప్పొంగుతున్నాయి. వారు సూక్ష్మరూపంలో ఉన్న మాట నిజమే. అనుభూతులు గతంలో కన్న మరింత సాంద్రం అవుతున్న మాటా నిజమే. అయినా - వారిని ఒక్కసారి చూచిన కళ్లు వర్షించకుండా ఎలా ఉంటాయి? ఆ కళ్లను వర్షించనివ్వండి. ఆ ప్రేమాశ్రువుల ధారను ప్రవహించనివ్వండి. వాటితో తడిసి సంస్థయొక్క పచ్చదనం పెరుగుతుంది.

అయితే - పనిచేసే చేతిని మాత్రం ఆగనివ్వకూడదు. పైనుంచి మనల్ని చూస్తూ ఉన్నది అగాధమైన ఆ ప్రేమసాగరం.

ఆ సాగరానికి పేరు ఒకే ఒకటి -

“రసోవై సః.”

సమయం విలువ

గాంధీజీపై కాకా కాలేగర్ ఇలా ఛలోక్తి విసిరేవారు - తన సర్వస్వాన్నీ సమర్పించే ఆ మహాపురుషుడు సమయాన్ని సమర్పించడంలో మాత్రం పిసినారిగా ఉండేవారు; ఆయన ఒక్క క్షణంకూడ వ్యర్థం కానివ్వరు. ఈ ఛలోక్తి గురుదేవుల జీవితానికి కూడ నూటికి నూరుపాళ్లు వర్తిస్తుంది. వారు ఉదయవేళను రచనకు కేటాయించారు. అయినా ఈ సమయంలోనే వారు పలువురి దీన గాఢలను వినేవారు. ఆయా సమస్యలను పరిష్కరించేవారు.

ఒక రోజున ఒక కార్యకర్త ఆయన వద్దకు వచ్చాడు. శాఖలలో తగాదాలను, కార్యక్రమాలలో వస్తూన్న ఇబ్బందులను ఏకరువు పెట్టసాగాడు.

గురుదేవులు ఈ గాఢల మధ్యలోనే అతడిని నిశిత దృష్టితో చూస్తూ ఇలా అన్నారు -

“బాబూ! నీవు నీ విషయం చెప్పు. నీ కుటుంబం ఎలా ఉంది?”

ఆ కార్యకర్త తన కుటుంబంలోని కలహాలు, పిల్లల చదువు, భార్య ఆరోగ్యం, తన ఉద్యోగం - వీటికి సంబంధించిన అనేక సమస్యలను వినిపించాడు. వాస్తవానికి అతడు వాటిగురించి చెప్పాలనే వచ్చాడు.

అంతా విని, గురుదేవులు ఇలా అన్నారు -

“చూడు. అసలు విషయాలు ఇప్పుడు చెప్పావు. మొదట్లో అనవసరంగా నా సమయం, నీ సమయం పాడుచేశావు. వెళ్లు. నీ విషయం దృష్టిలో ఉంచుకుంటాను.”

అతడు వెళ్లిపోయాడు.

సమయానికి ఇంత విలువ ఉన్నదని అతడికి అప్పుడు తెలిసివచ్చింది.

కలియుగ విశ్వజిత్ యజ్ఞం

వైదిక సాహిత్యంలో విశ్వజిత్ యజ్ఞానికి విశేష ప్రాధాన్యం ఉంది. అయితే అది కష్టంతో కూడుకున్న యజ్ఞం. అందువల్ల అప్పుడు కూడ కొద్దిమంది మాత్రమే ఆ యజ్ఞం చేయగలిగేవారు. కష్టం ఎందుకంటే - ఆ యజ్ఞం సర్వజనహితాయ - సర్వజన సుఖాయ (అందరి శ్రేయస్సు కోసం, అందరి సుఖం కోసం) వ్యక్తి తన సర్వస్వాన్నీ సమర్పించవలసి ఉంటుంది. యదు మహారాజు ఈ యజ్ఞాన్ని విధివిధానం ప్రకారం చేశాడు. నచికేతుని తండ్రి ఈ యజ్ఞాన్ని నామమాత్రంగా చేశాడు. అదేమని నచికేతుడు అడిగితే, ఆయన కోపగించుకున్నాడు.

యజ్ఞమయ జీవనాన్ని గడపాలనే మహత్తర సందేశాన్ని అందిస్తూన్న గురుదేవులు వేదంలో కొనియాడబడిన ఈ యజ్ఞం చేయడానికి ఎందుకు వెనకాడతారు? యుగనిర్మాణ యోజనను ప్రారంభించే సందర్భంలో వారు వందనీయ మాతాజీ నగలను, ధనాన్ని అంతనూ సంస్థకు ఇచ్చివేశారు. తర్వాతి రోజులలో వారసత్వంగా వచ్చిన ఆస్తిని తాము స్థాపించిన ఇంటర్ కాలేజీకి ఇచ్చివేశారు. తనది అని చెప్పబడగలిగిన సంపద ఎక్కడ ఉన్నా ఎంత ఉన్నా - దాన్ని అంతనూ సర్వ హితంకోసం వారు సమర్పించారు. తద్వారా కలికాలంలో విశ్వజిత్ యజ్ఞం మహిమను పునరుజ్జీవింపజేశారు.

అంతిమ సమయంలో వారివద్ద తమదని చెప్పుకోవడానికి రెండు రూపాయల డాట్ పెన్, ఒక కళ్లజోడు మాత్రమే ఉన్నాయి.

★★★

ఆలోచనలపై అంకుశమే ఏకాగ్రత.

పొన్నూరులో గాయత్రీ యజ్ఞం, దీప యజ్ఞం

పొన్నూరులో గాయత్రీ యజ్ఞం చేస్తూన్న వంకదాం సీతారామయ్య దంపతులు, యజ్ఞం నిర్వహిస్తూన్న మామిళ్లపల్లి శ్రీనివాస్.

పొన్నూరులో దీపయజ్ఞం సందర్భంగా హారతి ఇస్తూన్న పడవలవెంకటేశ్వర్లు దంపతులు, యజ్ఞం నిర్వహిస్తూన్న శ్రీవేణు.

హైదరాబాదు హైదర్ నగర్ లో సహస్రకుండీయ యజ్ఞం

సహస్ర కుండీయ యజ్ఞంలో వేదికపై డాక్టర్ మారెళ్ల శ్రీరామకృష్ణ (కుర్చీలో కూర్చున్నవారు)

యజ్ఞ దృశ్యం.

హైదరాబాదు బోరుబండలో శ్రీగాయత్రీ జపయజ్ఞ మండల దీక్ష

హైదరాబాదు బోరుబండలో శ్రీగాయత్రీ జపయజ్ఞ మండలదీక్ష సందర్భంగా సత్సంగం నిర్వహిస్తూన్న శ్రీ అశ్వినీ సుబ్బారావు.

మండల దీక్ష సందర్భంగా ప్రసంగిస్తూన్న డాక్టర్ మారెళ్ల శ్రీరామకృష్ణ.

నారాయణపురంలో 24 కుండీయ గాయత్రీ యజ్ఞం

యజ్ఞం సందర్భంగా కలశయాత్ర.

సంస్కారాలు ఇస్తూన్న శ్రీ రఘునాథ్ పండా.

యజ్ఞవేదికపై శ్రీయుతులు ఫూల్చంద్, జ్ఞానేశ్వరరావు, దుర్గేశ్, డా॥తుమ్మూరి, శ్రీ పవన్ కుమార్ దివే, శ్రీమతులు సావిత్రమ్మ, రూపవాణి, అనసూయమ్మ.

యజ్ఞంలో పాల్గొంటూన్న భక్తులు.

కురుపాంలో గాయత్రీ యజ్ఞం

యజ్ఞవేదికపై శ్రీరఘునాథ్ పండా, డా॥తుమ్మూరి, శ్రీమతి ఎమ్.రూపవాణి, శ్రీయుతులు ఎస్.ఎస్.పి.బ్రహ్మ, ఎస్.గౌరునాయుడు.

కవితీ అగ్రహారం బెండికొండలో యజ్ఞం చేస్తూన్న మాజీ శాసనసభ్యులు డా॥కె.రేవతి దంపతులు, యజ్ఞం నిర్వహిస్తూన్న శ్రీ జి.సూర్యనారాయణ.

If Undelivered please return to:
GAYATRI CHETANA KENDRA & MEDITATION CENTER,
 behind: Aswini House, H.P.Road, Moosapet,
 Hyderabad - 500018, Ph : 040-30986922, 09392506888.
 E-mail:hyderabad.ap.in@awgp.org, info@aswini.com

Chief Editor : Dr. PRANAV PANDYA
 Printed & Published By **Sri B.CH.V.SUBBA RAO (Aswini)**
 (For **SRI VEDAMATHA GAYATRI TRUST**)
 5-283, H.P.Road, Moosapet, Hyderabad-500 018.
 Printeda at Bharathi Art Printers, Chikkadapally, Hyderabad - 20

Global Head Quarters : **GAYATRI TEERTH, SHANTIKUNJ,**
 Haridwar - 249411 Ph: (01334) 260602, 261955, 260309 Fax : (01334) 260866,
 E-mail : shantikunj@awgp.org, southindiazone@awgp.org, website : www.awgp.org